A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2024. október 2.*

„Dömping – Kínából származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatala – Végleges dömpingellenes vám kivetése – Megsemmisítés iránti kereset – Elfogadhatóság – Kereshetőségi jog – Az exportőröket képviselő szervezet – Az (EU) 2016/1036 rendelet 2. cikkének (6a) bekezdése – A rendes érték számítása – A megfelelő reprezentatív ország kiválasztása – A 2016/1036 rendelet 2. cikkének (10) bekezdése – Kiigazítások – Az együttműködés hiánya – A 2016/1036 rendelet 18. cikke – A dömpingkülönbözet kiszámítása a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók tekintetében – Az érintett termék meghatározása – Az uniós gazdasági ágazatot ért kár – A kár szegmentált elemzése – Okozati összefüggés – Az áralákínálás és a kárkülönbözet kiszámítása – Makrogazdasági mutatók – Eljárási jogok – Bizalmas kezelés”

A T-263/22. sz. ügyben,

a **China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME)** (székhelye: Peking [Kína]) és a mellékletben megnevezett többi felperes[1] (képviselik őket: R. Antonini, E. Monard és B. Maniatis ügyvédek)

felperesek

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Luengo, L. Di Masi és J. Zieliński, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatja:

a **European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI)** (képviselik: B. O’Connor és M. Hommé ügyvédek)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: F. Schalin elnök, G. Steinfatt és D. Kukovec (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

* Az eljárás nyelve: angol.

[1] A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. február 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A felperesek, a China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) és a mellékletben megnevezett egyéb jogi személyek, keresetükben a Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2022. február 16-i (EU) 2022/191 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2022. L 36., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) őket érintő részének megsemmisítését kérik.

I. A jogvita előzményei

2 A European Industrial Fasteners Institute mint beavatkozó fél által az európai uniós gazdasági ágazat nevében 2020. november 6-án benyújtott panaszt követően az Európai Bizottság az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2016. L 176., 21. o.; a továbbiakban: alaprendelet) 5. cikkének (1) bekezdése alapján dömpingellenes vizsgálatot indított a Kínából származó kötőelemek behozatalára vonatkozóan.

3 A Bizottság 2020. december 21-én az alaprendelet 5. cikke alapján közzétette a Kínai Népköztársaságból származó egyes vas vagy acél kötőelemek behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítést (HL 2020. C 442., 6. o.).

4 A dömpingre és a kárra vonatkozó vizsgálat a 2019. július 1-jétől 2020. június 30-ig tartó időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kárelemzés szempontjából lényeges tendenciák és az okozati összefüggés vizsgálata a 2017. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra (a továbbiakban: figyelembe vett időszak) terjedt ki.

5 A CCCME kérelmezte, hogy érdekelt félként kezeljék, arra hivatkozva, hogy a kínai kötőelemipart képviseli. A beavatkozó fél vitatta ezt a kérelmet. A Bizottság úgy vélte, hogy a CCCME-t jelentős számú kínai kötőelemgyártó hatalmazta fel arra, hogy a nevükben eljárjon, és hogy csak annyiban lehet érdekelt fél, amennyiben e konkrét kötőelemgyártók meghatalmazást adtak neki arra, hogy képviselje őket.

6 A Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben jelezte, hogy ideiglenesen kiválasztott egy uniós gyártókból álló mintát az uniós termelési és értékesítési volumenek alapján, a gyártók földrajzi elhelyezkedését, valamint a kis- és középvállalkozások (kkv-k) képviseletét is figyelembe véve. A minta hat uniós gyártóból állt, e gyártók négy különböző tagállamban működtek. Az ideiglenesen a mintában szereplő uniós gyártók egyike, egy kkv tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem tudja hiánytalanul kitölteni a kérdőívet. A Bizottság ezért úgy határozott, hogy felülvizsgálja az uniós gyártókból álló mintát, és e vállalat helyett az ugyanazon tagállamban működő következő legnagyobb kkv-t veszi fel. A megtámadott rendelet (34) preambulumbekezdésében a Bizottság rögzítette, hogy az érdekelt felek megfelelő tájékoztatást kaptak a minta összeállításához alkalmazott módszerről, és nem fűztek észrevételeket magához a módszerhez.

7 A mintában szereplő uniós gyártók egyike a vizsgálat során tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem tudja hiánytalanul kitölteni a bizottsági kérdőívet. Egy másik, mintában szereplő uniós gyártónak nem állt módjában megfelelően gondoskodni az ellenőrzéshez szolgáltatott adatok megbízhatóságáról. Ezért e gyártók helyett a volumen és értékesítés szempontjából a következő két legnagyobb gyártót vették fel a mintába, a földrajzi eloszlásra és a terméktípusok összetételére is figyelemmel.

8 Az exportáló gyártók mintavételéhez a Bizottság az alaprendelet 17. cikkének (1) bekezdésével összhangban azt a három exportáló gyártót vagy exportáló gyártói csoportot választotta ki, amelyek a rendelkezésre álló idő alatt megfelelően megvizsgálható legnagyobb exportmennyiséget bonyolították, így konkrétan a Jiangsu Yongyi Fastener Co., Ltd-t (a továbbiakban: Jiangsu), a Ningbo Jinding Fastening Piece Co., Ltd-t (a továbbiakban: Ningbo Jinding) és a Wenzhou Junhao Industry Co., Ltd-t (a továbbiakban: Wenzhou). A Bizottság pontosította, hogy a kiválasztott vállalatok által gyártott termékek konkrét típusai nem minősültek külön kritériumnak, mivel a vizsgálat szempontjából valamennyi kötőelemet egyetlen terméknek tekintettek.

9 A szóban forgó termék körébe részben vasból vagy acélból – de nem rozsdamentes acélból – készült kötőelemek, alapvetően Kínából származó csavarok, alátétek és anyáscsavarok tartoznak.

10 A kötőelemek lehetnek szabványosak (a továbbiakban: szabványos kötőelemek), vagy készülhetnek a vevő tervei alapján (a továbbiakban: nem szabványos kötőelemek). Ugyanazon nemzeti és nemzetközi szabványoknak megfelelően a kötőelemeknek azonos alapvető fizikai és műszaki jellemzőkkel, köztük különösen hosszal, tűréssel, felületkezeléssel és bevonattal kell rendelkezniük. Lényeges fizikai és műszaki jellemzőik, valamint végfelhasználásuk alapján valamennyi kötőelemet egy és ugyanazon terméknek tekintettek a megtámadott rendelethez vezető eljárás szempontjából.

11 A Bizottság egyébiránt úgy ítélte meg, hogy a kötőelemek gyártási eljárása önmagában nem releváns a vizsgálat tárgyát képező termék meghatározása szempontjából. Ennek eredményeképpen a vizsgálat az érintett termékek minden típusára kiterjedt, függetlenül attól, hogy azokat hideg- vagy melegkovácsolással állították-e elő.

12 A Bizottság álláspontja szerint a vizsgálat megindításakor rendelkezésre álló bizonyítékok arra mutattak, hogy Kínában az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének b) pontja értelmében jelentős torzulások állnak fenn.

13 A felek e tekintetben történt meghallgatását követően a Bizottság Thaiföldet választotta megfelelő reprezentatív országnak, amelynek torzulásmentes árai és költségei az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja értelmében alapul szolgálhatnak a termékek rendes értékének meghatározásához.

14 A megtámadott rendelettel a Bizottság 22,1–86,5%-os végleges dömpingellenes vámot vetett ki a Kínából származó egyes vas és acél kötőelemek behozatalára.

II. A felek kérelmei

15 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet a rájuk vonatkozó részében;

– a Bizottságot és a beavatkozó felet kötelezze a költségek viselésére.

16 A Bizottság – a beavatkozó fél támogatásával – azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint megalapozatlant;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Az elfogadhatóságról

17 A beavatkozó fél arra hivatkozik, hogy a CCCME nem az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése értelmében vett képviseleti szervezet, és hogy a Bizottságnak nem kellett volna a megtámadott rendelet elfogadását megelőző közigazgatási eljárás során annak tekintenie, mivel a CCCME nem a tagjai, hanem a kínai állam érdekeit képviseli. Így a CCCME által az egyes exportáló gyártóktól kapott állítólagos meghatalmazás nem változtat azon a tényen, hogy a CCCME célja a tagjai közötti verseny megakadályozása a termékeik Unióba történő kivitele során. Következésképpen az EUMSZ 263. cikk értelmében vett kereshetőségi jog csak a Bizottság közigazgatási vizsgálat során elkövetett hibáján alapulhatott, nem pedig az alaprendeletben megállapított jogokon. Ennélfogva a beavatkozó fél azt kéri a Törvényszéktől, hogy e kérdést hivatalból vizsgálja meg.

18 A felperesek vitatják ezt az érvelést.

19 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 142. cikkének (1) bekezdése szerint a beavatkozás csak az egyik fél kérelmeinek egészben vagy részben történő támogatására korlátozódhat. A jelen ügyben a beavatkozó félnek a kereset elfogadhatóságára vonatkozó érveit a Bizottság kérelmei nem támasztják alá.

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azonban az uniós bíróság szükség esetén hivatalból dönthet az EUMSZ 263. cikkben foglalt elfogadhatósági feltételek megsértésére alapított imperatív jogalapról (lásd: 2021. június 22-i Venezuela kontra Tanács [Harmadik állam érintettsége] ítélet, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon alanyok, amelyek nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán érinti őket, és ezáltal az ilyen határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti őket (lásd: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 Azon személyek között, akiket valamely uniós jogi aktus ugyanazon a jogcímen egyéníthet, mint a határozat címzettjeit, szerepelnek azok a személyek, akik részt vettek e jogi aktus elfogadására irányuló eljárásban. Mindazonáltal az a tény, hogy valamely személy beavatkozik az ilyen jogi aktus elfogadására irányuló eljárásba, csak akkor egyéníti őt a szóban forgó jogi aktus vonatkozásában, ha e személy számára az uniós szabályozás eljárási garanciákat ír elő. A magánszemély uniós jogi aktussal szembeni keresetindítási jogának pontos terjedelme ugyanis attól a jogi helyzettől függ, amelyet az ily módon elismert jogos érdekek védelme érdekében az

uniós jog a számára meghatározott (lásd: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 A jelen ügyben a keresetlevél bevezető része pontosítja, hogy a keresetet elsősorban a CCCME terjeszti elő, egyrészről az A.2. mellékletben felsorolt tagjai (a továbbiakban: a CCCME érintett tagjai) nevében, másrészről – bizonyos kifogásokat illetően – a saját nevében, másodsorban a Bizottság mintájában szereplő három kínai exportáló gyártó, harmadsorban pedig a megtámadott rendelet mellékletében megnevezett, a mintában nem szereplő további öt együttműködő kínai exportáló gyártó. Sem a mintában szereplő három exportáló gyártó, sem a mintában nem szereplő másik öt együttműködő kínai exportáló gyártó neve nincs feltüntetve az A.2. mellékletben, amelyet a felperesek a CCCME tagjaiként nyújtottak be, valamint a CCCME-ben való tagságukat igazoló dokumentumokat sem nyújtottak be.

24 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Törvényszéknek az eljárás írásbeli szakaszát követően hozott 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítéletből (C-478/21 P, EU:C:2023:685) levonandó következtetésekre vonatkozó kérdésére a CCCME elismerte, hogy a kereset azon részében elfogadhatatlan, amennyiben azt a saját nevében nyújtotta be. A CCCME a tárgyaláson az erre vonatkozó kérdésre válaszolva azt közölte, hogy a keresetben szereplő valamennyi kifogást mind a saját, mind pedig a tagjainak érdekében terjesztette elő. Következésképpen a CCCME a saját nevében külön egyetlen kifogást sem hozhat fel.

25 Továbbá, ami a CCCME tagjainak a CCCME általi bírósági képviseletét illeti, a fenti. 23. pontból kitűnik, hogy a CCCME a jelen keresetben a keresetlevél A.2. mellékletében felsorolt azon harmincegy társaságot kívánja képviselni, amelyek tekintetében a tagságukat igazoló dokumentumokat benyújtotta. E mellékletből kitűnik, hogy ezen harmincegy vállalat a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártó.

26 Ahhoz, hogy valamely szervezet a tagjai nevében érvényesen indíthasson keresetet az uniós bíróságok előtt, először is az szükséges, hogy azok a természetes vagy jogi személyek, amelyek nevében eljár, a tagjai legyenek, másodszor jogosult legyen arra, hogy a nevükben keresetet indítson, harmadszor e keresetet a nevükben nyújtsa be, negyedszer legalább egy olyan tag, akinek a nevében eljár, maga is indíthatott volna elfogadható keresetet, ötödször pedig azok a tagok, amelyek nevében eljár, ne nyújtsanak be párhuzamosan keresetet az uniós bíróságok előtt (2023. szeptember 21-i ítélet, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 83. pont).

27 A jelen ügyben először is a CCCME nem vitatott módon bizonyította az érintett tagok tagságát.

28 Másodszor, a CCCME által mellékletként benyújtott alapszabály az általa követendő célt oly módon határozza meg, hogy az lefedheti a tagjai érdekeinek a kereskedelempolitikai védintézkedésekkel szembeni védelmére irányuló keresetet (2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 88. pont).

29 Harmadszor a keresetlevél pontosítja, hogy a keresetet az érintett tagok nevében is benyújtották.

30 Negyedszer az érintett tagok keresetet indíthattak volna a megtámadott rendelettel szemben. E tekintetben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése előírja, hogy bármely természetes vagy jogi személy az ugyanezen rendelkezés első és második bekezdésében említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.

31 A jelen ügyben a közvetlen érintettség feltétele teljesül, mivel a megtámadott rendelet közvetlen hatást gyakorol a CCCME tagjainak jogi helyzetére, és a tagállamok vámhatóságai – anélkül, hogy bármilyen mérlegelési mozgástérrel rendelkeznének – kötelesek beszedni a megtámadott rendeletben előírt vámokat (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 118. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 A személyében való érintettséget illetően emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a dömpingellenes vámokat bevezető rendeletek jellegüknél és hatályuknál fogva normatív jellegűek, mivel az érintett gazdasági szereplőkre általában alkalmazandók (lásd: 2019. február 28-i Tanács kontra Marquis Energy ítélet, C-466/16 P, EU:C:2019:156, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E normatív jelleg azonban nem képezi akadályát annak, hogy az említett rendeletek személyükben érinthessék az érintett termék gyártói és exportőrei közül azokat, amelyeknek a dömpingmagatartást a kereskedelmi tevékenységükre vonatkozó adatok alapján betudják, ahogyan azon gyártó- és exportőr vállalkozások esetében, amelyek bizonyítani tudják, hogy a Bizottság és a Tanács aktusai azonosították őket, vagy az előkészítő vizsgálatok érintették őket (lásd ebben az értelemben: 2019. február 28-i Tanács kontra Growth Energy és Renewable Fuels Association ítélet, C-465/16 P, EU:C:2019:155, 79. pont).

33 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a CCCME érintett tagjai az érintett termék olyan exportáló gyártói, amelyek együttműködtek a Bizottsággal annak vizsgálata során, és amelyek neve szerepel a megtámadott rendelet rendelkező része 1. cikkének (2) bekezdésében hivatkozott mellékletben. Az e mellékletben megjelölt egyéb együttműködő vállalatokhoz hasonlóan a CCCME érintett tagjaira – amelyek nevében a CCCME előterjesztette jelen keresetét –, eltérően a vitatott rendelet hatálya alatt álló minden más, nem azonosított vállalkozástól, sajátos összegű dömpingellenes vámot alkalmaztak. Ennélfogva az említett tagok közvetlenül és személyükben érintettek.

34 Ötödször, a CCCME érintett tagjai egyike sem nyújtott be a jelen ügyben vizsgálttal párhuzamos keresetet.

35 Következésképpen a fenti 26. pontban meghatározott elfogadhatósági feltételek teljesülnek.

36 Az ítélkezési gyakorlatból azonban az következik, hogy a dömpingellenes vámot kivető rendelet megsemmisítése iránti kereset, amennyiben annak helyt adnak, e rendelet megsemmisítését vonja maga után annyiban, amennyiben az dömpingellenes vámot vet ki a felperesre, és az említett megsemmisítés nem érinti az e rendelet többi elemének, és különösen a többi gazdasági szereplőre alkalmazandó dömpingellenes vámnak az érvényességét. Ebből következik, hogy ami a CCCME tagjainak a jelen kereset keretében a Törvényszék előtti képviseletét illeti, kizárólag a CCCME azon érintett tagjaira terjedhet ki a megsemmisítés, amelyek nevében a jelen keresetet benyújtották, feltéve hogy a Törvényszék helyt ad a CCCME által a nevükben benyújtott keresetnek (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18,

EU:T:2021:278, 110. és 112. pont). Ezek a tagok a következők: Haining Hisener Trade Co., Ltd, Changshu City Standard Parts Factory Co., Ltd, Ningbo Nanjubaoge Fastener Manufacturing Co. Ltd, Jinan Star Fastener Co., Ltd, Haiyan Xinglong Fastener Co., Ltd, Zhejiang Excellent Industries Co., Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Zhejiang New Shengda Fastener Co., Ltd, Zhejiang Channov Auto Parts Co., Ltd, Shanghai East Best Foreign Trade Co., Ltd., Lianyungang Suli Hardware Technology Co. Ltd., Yuyao Alfirste Hardware Co. Ltd., Zhejiang Chaoboer Hardware Co. Ltd., Haiyan Shangxin Standarf Parts Co., Ltd, Jiaxing Shangxiang Import and Export Co., Ltd, Zhejiang Tianyuan Metal Products Co., Ltd, Jiashan Xiaohai Metal Products Factory, Jia Xing Tai Cheng Aoto Parts Co., Ltd, Haiyan Yousun Entreprise Co., Ltd, Haiyan Wancheng Fasteners Co., Ltd, EC International (Nantong) Co., Ltd, Jiaxing Zhengying Hardware Co., Ltd, SSF Industrial Co. Limited, Zhe Jiang World Win Fastener Co., Ltd, Haiyan Tianqi Standard Parts Co., Ltd, Jiashan Sanxin Fastener Company Limited, Jiaxing Huanhuan Tong Plastic Industry Co., Ltd, Yuyao Zhenrui Metal Co., Beijing Jinzhaobo High Strength Fastener Co., Ltd, Jiashan Yongxin Fastener Co., Ltd, Haiyan Yihui Hardware Technology Co., Ltd és Shanghai Moregood Hardware Co., Ltd.

37 Ebből következik, hogy a jelen kereset elfogadható a CCCME által a fenti 36. pontban említett harmincegy tagja, a megtámadott rendelet elfogadásához vezető vizsgálat keretében a Bizottsággal együttműködő exportáló gyártó nevében, a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó által, valamint a mintában nem szereplő, a CCCME-tagságra vonatkozó igazolás benyújtását mellőző öt másik együttműködő exportáló gyártó által benyújtott keresetként.

B. Az ügy érdeméről

38 Keresetük alátámasztására a felperesek kilenc jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az első az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdése a) pontjának, valamint – a rendes érték meghatározása tekintetében – a megfelelő ügyintézés elvének megsértésén, a második az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének megsértésén – amennyiben a Bizottság nem végezte el a thaiföldi termelők értékesítési, adminisztratív és más általános költségeire (a továbbiakban: SGA-költségek) és nyereségére vonatkozó adatok szükséges kiigazítását –, a harmadik az alaprendelet 18. cikke (1), (3) és (4) bekezdésének, valamint a Kereskedelmi Világszervezetet (WTO) létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336., 3. o.) 1 A. mellékletébe foglalt, 1994. évi általános vám- és kereskedelmi egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló egyezmény (GATT) (HL 1994. L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 80. o.; a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás) 6.8. cikkének és a dömpingellenes megállapodás II. mellékletének (HL 1994. L 336., 118. o.; a továbbiakban: II. melléklet) megsértésén alapul, a mintába beválasztott két exportáló gyártó munkaerőköltségeinek meghatározásával összefüggésben; a negyedik az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének megsértésén, a mintában nem szereplő exportáló gyártók dömpingkülönbözetének meghatározását illetően, az ötödik az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben ugyanezen rendelet 3. cikke (2), (3), (5) és (6) bekezdésének megsértésén – mivel a szabványos és a nem szabványos kötőelemek közötti különbséget a kár, illetve az okozati összefüggés értékelése során nem vették figyelembe –, a hatodik az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint 9. cikke (4) bekezdésének amiatti megsértésén alapul, hogy a Bizottság alákínálási elemzését a mintában szereplő uniós gyártók termelésének csupán 24%-a vonatkozásában állapította meg; a hetedik az alaprendelet 3. cikke (2), (3) és (6) bekezdésének, valamint 9. cikke (4) bekezdésének megsértésén – amennyiben a Bizottság az árhatások elemzése és a kárkülönbözet meghatározása során a forgalmazóknak felszámított kínai árakat a végfelhasználóknak felszámított uniós árakkal hasonlította össze –, a nyolcadik az alaprendelet 3. cikke (2) és (5) bekezdésének megsértésén – amennyiben a Bizottság nem végzett objektív, pozitív bizonyítékokon alapuló vizsgálatot a makrogazdasági kármutatók tekintetében –,

végül a kilencedik az alaprendelet 6. cikke (7) bekezdésének, 19. cikke (1), (2) és (3) bekezdésének, valamint 20. cikke (2) és (4) bekezdésének, továbbá a felperesek védelemhez való jogának – mivel a Bizottság a közigazgatási eljárás során bizonyos adatokat bizalmasan kezelt – a Bizottság általi megsértésén alapul.

1. Az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdése a) pontjának és a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére alapított, első jogalapról

39 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan (lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatát illetően annak így az eljárási szabályok betartásának, a kiválasztott tényadatok tényszerű pontosságának, ezen tényadatok értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 Ezenkívül a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az is kitűnik, hogy azon bizonyítékok Törvényszék általi felülvizsgálata, amelyekre az uniós intézmények megállapításaikat alapítják, nem minősül olyan új tényértékelésnek, amely az intézmények tényértékelése helyébe lép. E felülvizsgálat annak megállapítására korlátozódik, hogy ezen elemek alátámaszthatják-e az intézmények következtetéseit. Következésképpen a Törvényszéknek nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és koherenciáját kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy e bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

41 Ezenkívül, emlékeztetni kell arra, hogy valamely termék rendes értékének a meghatározása azon alapvető szakaszok egyike, amelyek lehetővé teszik a dömping esetleges fennállásának a megállapítását. (2012. március 22-i GLS-ítélet, C-338/10, EU:C:2012:158, 19. pont; 2014. október 1-jei Tanács kontra Alumina ítélet, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, 20. pont).

42 Ugyanakkor az állandó ítélkezési gyakorlat kimondja, hogy az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek a nem piacgazdasággal rendelkező országok esetében irányadó rendes érték meghatározását illetően (lásd: 2019. szeptember 19-i Zhejiang Jndia Pipeline Industry kontra Bizottság ítélet, T-228/17, EU:T:2019:619, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és hogy a közös kereskedelempolitika területén az uniós intézmények rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkörbe tartozik az általuk vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettsége miatt a megfelelő reprezentatív ország e célból való kiválasztása. Mindazonáltal, a Bizottság mérlegelési jogkörét az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja korlátozza, amennyiben a kiválasztott országnak az exportáló országhoz hasonló gazdasági fejlettségi szintűnek kell lennie (lásd ebben az értelemben: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság, T-326/21, EU:T:2023:347, 127. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Az is megállapításra került, hogy meg kell vizsgálni, a Bizottság nem mulasztott-e el a kiválasztott ország megfelelő jellegének megállapítása céljából figyelembe venni alapvető vagy releváns tényezőket, és hogy az iratokban szereplő információkat a megkövetelt gondossággal vizsgálta-e meg annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani, hogy az érintett termék rendes értékét megfelelő módon és észszerűen határozták meg. Ezen ítélkezési gyakorlat átültethető azokra a helyzetekre, amelyekben az exportáló országban fennálló jelentős torzulások indokolttá teszik a megfelelő reprezentatív országból származó adatok felhasználását a rendes érték kiszámításához, ami összetett gazdasági és politikai helyzetek vizsgálatát is magában foglalja (lásd: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság, T-326/21, EU:T:2023:347, 128. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni a felpereseknek az érintett termék rendes értékének kiszámítására vonatkozó első jogalapját, amely öt részre oszlik.

a) Az első részről, amely arra vonatkozik, hogy Thaiföldet választották az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése értelmében vett megfelelő reprezentatív országnak az érintett termék rendes értékének kiszámításához

45 Az első jogalap első részében a felperesek mindenekelőtt arra hivatkoznak, hogy a Bizottság a jelen vizsgálat keretében nem vehette volna alapul Thaiföldet megfelelő reprezentatív országként, mivel oda különleges minőségű géphuzalt importálnak Japánból, továbbá arra, hogy a Bizottság az SGA-költségek és a nyereség kiszámításához használt adatbázist nem megfelelően választotta ki, végül pedig arra, hogy a Bizottságnak ki kellett volna igazítania ezeket az adatokat annak érdekében, hogy ki lehessen számítani a mintában szereplő kínai exportáló gyártók termelési értékéhez a lehető legközelebb eső rendes értéket.

1) Az érintett termék thaiföldi gyártásához szükséges nyersanyagok árairól

46 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság nem vehette volna alapul Thaiföldet az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése értelmében vett „megfelelő reprezentatív országként”, a Japánból Thaiföldre importált kiváló minőségű hengerhuzal ára miatt, amely az érintett termék gyártásának nyersanyaga. A CCCME a közigazgatási eljárás során számos olyan adatot és bizonyítékot mutatott be, amelyek azt mutatják, hogy a thaiföldi behozatal árai nem feleltethetők meg a mintában szereplő kínai gyártók termelési költségeinek, mivel azok szinte csak szabványos kötőelemeket és nagyon kevés speciális kötőelemet exportálnak az Unióba. Ezzel szemben a Japánból származó különleges minőségű géphuzalt speciális célokra használják, nem pedig szabványos kötőelemek gyártására. A felperesek ezenfelül azt állítják, hogy a Bizottság nem vizsgálta megfelelően azt a japán exportokból származó 17%-os jelentős árkülönbözetet, ami egyrészt Thaiföld, másrészt a másik öt fő exportáló ország irányában jelentkezett.

47 A felperesek úgy vélik, hogy a thaiföldi előállítási költségek az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja értelmében nem feleltethetők meg a kínai exportáló gyártók költségeinek. A Bizottság a túlzott bizonyítási teher előírásával a megfelelő ügyintézés elvét is megsértette.

48 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését. Egyébiránt azt állítja, hogy a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó kifogást a felperesek nem támasztották alá, következésképpen az elfogadhatatlan.

i) A megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó kifogás elfogadhatóságáról

49 A Törvényszéknek a Bizottság által az ellenkérelemben felhozott kifogás elfogadhatatlanságára vonatkozó kérdését követően a felperesek a tárgyaláson pontosították, hogy a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó kifogás a Bizottság által rájuk rótt bizonyítási teher túlzott jellegére vonatkozik, mivel kiterjesztően ismertették azokat az indokokat, amelyek miatt a Bizottság által figyelembe vett adatok nem megfelelők, és elegendő információt szolgáltattak.

50 Az uniós jog általános elvei közé tartozó megfelelő ügyintézés elvéből ugyanis az következik, hogy az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja alapján ily módon az exportáló gyártókra háruló bizonyítási teher nem lehet észszerűtlen (lásd analógia útján: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság, T-326/21, EU:T:2023:347, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

51 Ennélfogva a megfelelő ügyintézés elvének megsértésére vonatkozó kifogás elfogadhatóságát illetően elegendő megállapítani, hogy ezt a kifogást alátámasztja a felperesek által az első jogalap első része keretében előadott azon érvelés, amelyben a felperesek vitatják, hogy Thaiföldet választották az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése értelmében vett megfelelő reprezentatív országnak, annak ellenére, hogy bizonyítékokat bocsátottak a Bizottság rendelkezésére arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó ország nem minősül megfelelő reprezentatív országnak az érintett termék rendes értékének kiszámításához.

52 Következésképpen a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

ii) Annak megalapozottságáról, hogy az érintett termék rendes értékének kiszámításához Thaiföldet választották megfelelő reprezentatív országnak

53 Az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„a) Abban az esetben, ha e rendelkezésnek vagy e rendelet bármely más vonatkozó rendelkezésének alkalmazásakor megállapítást nyer, hogy az exportáló országban fennálló, b) pont szerinti jelentős torzulások következtében nem helyénvaló az exportáló országbeli belföldi árak és költségek alkalmazása, a rendes értéket a torzulásoktól mentes árakat vagy referenciaértékeket tükröző előállítási és értékesítési költségek alapján kell képezni az alábbi szabályokra figyelemmel.

A Bizottság által felhasználható információforrások a következők:

– az exportáló országhoz hasonló gazdasági fejlettségi szintű, megfelelő reprezentatív országbeli vonatkozó előállítási és értékesítési költségek, feltéve, hogy a vonatkozó adatok könnyen elérhetők; amennyiben egynél több ilyen ország van, adott esetben előnyben kell részesíteni azokat az országokat, ahol a szociális védelem és a környezetvédelem szintje megfelelő,

– amennyiben helyénvalónak ítéli, a torzulásoktól mentes nemzetközi árak, költségek vagy referenciaértékek, vagy

– belföldi költségek, de kizárólag abban az esetben, ha – többek között az érdekelt felekre vonatkozó, c) pontban foglalt rendelkezések keretében – pontos és megfelelő bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy azok torzulástól mentesek.

A 17. cikk sérelme nélkül ezt az értékelést minden egyes exportőr és gyártó/termelő tekintetében külön kell elvégezni.

A képzett rendes értéknek tartalmaznia kell az igazgatási, értékesítési és általános költségek, valamint a nyereség torzulástól mentes és észszerű összegét.

b) Jelentős torzulások azok a torzulások, amelyek akkor következnek be, ha a jelentett árak vagy költségek – a nyersanyag- és energiaköltségeket is beleértve – jelentős kormányzati beavatkozás hatására nem szabadpiaci erőviszonyok eredményei. A jelentős torzulások fennállásának értékelése során – többek között – figyelembe kell venni az alábbiak közül egy vagy több elem lehetséges hatását:

– a kérdéses piacot jelentős mértékben olyan vállalkozások szolgálják ki, amelyek az exportáló ország hatóságainak tulajdonában vannak, ellenőrzése vagy szakpolitikai felügyelete vagy irányítása alatt állnak;

– az állami jelenlét a vállalatokban lehetővé teszi az állam számára, hogy befolyást gyakoroljon az árak és a költségek tekintetében;

– a belföldi beszállítókat előnyben részesítő vagy a szabadpiaci erőviszonyokat más módon befolyásoló közpolitikák vagy intézkedések;

– a csődeljárási, a társasági jogi és a tulajdonjogi jogszabályok hiánya, diszkriminatív alkalmazása vagy nem megfelelő érvényesítése,

– a bérköltségek torzult volta;

– közpolitikai célokat megvalósító vagy az államtól más tekintetben nem függetlenül tevékenykedő intézmények által nyújtott finanszírozás vehető igénybe.

[…]”

54 A megtámadott rendelet (220) preambulumbekezdése szerint a Bizottság a megfelelő reprezentatív ország kiválasztásakor három kritériumot vett alapul, nevezetesen a Kínához hasonló gazdasági fejlettségi szintet, az érintett terméknek az adott országban történő gyártását és a vonatkozó nyilvános adatok rendelkezésre állását.

55 A vizsgálat során a Bizottság a rendes érték meghatározásához felhasznált forrásokkal kapcsolatban két feljegyzést fűzött az ügy irataihoz, és az érdekelt feleket felkérte ezzel kapcsolatos észrevételeik megtételére. Az ügyirathoz 2021. február 5-én csatolt feljegyzésből (a továbbiakban: első feljegyzés) kitűnik, hogy a Bizottság megállapította, hogy nyolc, Kínához hasonló gazdasági színvonalú országban gyártanak jelentős mennyiségű érintett terméket, de csak Brazíliára, Oroszországra, Törökországra és Thaiföldre vonatkozóan talált könnyen hozzáférhető releváns adatokat. A megtámadott rendelet (223) preambulumbekezdése szerint a Bizottság a 2021. május 4-én közzétett feljegyzésben (a továbbiakban: második feljegyzés) megerősítette, hogy az adatok Malajziára vonatkozóan is rendelkezésre állnak.

56 Az öt lehetséges reprezentatív országba irányuló behozatalra vonatkozó adatok elemzése során a Bizottság megállapította, hogy a vizsgált termék előállításához felhasznált nyersanyag Brazíliába és Malajziába irányuló behozatalának több mint 75%-a Kínából és az egyes harmadik országokból történő behozatalra vonatkozó közös szabályokról szóló, 2015. április 29-i (EU) 2015/755 európai

parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 123., 33. o.) I. mellékletében felsorolt, WTO-ban tagsággal nem rendelkező országokból származik. Mivel ezen behozatalt ártorzító hatás érhette, és ezáltal fennállt a fennmaradó behozatali mennyiség torzulásának a veszélye is, a Bizottság ez utóbbit a behozatal abszolút mennyisége és az árak alapján vizsgálta, és arra a következtetésre jutott, hogy Brazília és Malajzia könnyen hozzáférhető adatai a torzulástól mentes érték tekintetében gyengébb minőségűek. Oroszországot kizárták, mivel egyetlen érdekelt fél sem támogatta. Thaiföldet azért részesítették előnyben Törökországgal szemben, mivel egyrészt Thaiföldre nagyobb mennyiségben importálták a vizsgált termék előállításához használt négy fő nyersanyagot, másrészt alacsonyabbak voltak az ezekre az alapanyagokra kivetett behozatali vámok.

57 A Bizottság felkérte az érdekelt feleket, hogy tegyenek észrevételeket és javaslatokat a szóban forgó feljegyzésben említett egyes termelési tényezők torzulástól mentes értékeire vonatkozó, nyilvánosan elérhető információkra. Az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperesek, és különösen a CCCME, valamint a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó érdekelt félként betekinthettek a Bizottság irataiba, és észrevételeket tehettek a megfelelő reprezentatív ország kiválasztására vonatkozóan.

58 A CCCME azon észrevételeire válaszul, amelyek a Japánból származó, általa kiváló minőségűnek értékelt nyersanyagok jelentős mennyiségére vonatkoztak, a Bizottság megvizsgálta a négy fő nyersanyag japán exportárait annak megállapítása érdekében, hogy vannak-e olyan torzulások, amelyek arra utalnak, hogy a Japánból Thaiföldre irányuló behozatalt nem vetik alá a piaci szabályozásnak. A megtámadott rendelet (232) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a vizsgálati időszak alatt Thaiföld Japán öt fő exportpiacának egyike volt, az említett anyagok teljes kivitelének 17%-át fogadta, míg az öt fő piac (Kína nélkül) több mint 60%-ot képviselt. A Thaiföldre irányuló kivitelhez tartozó átlagár 17%-kal magasabb volt, mint az első ötbe tartozó többi országhoz tartozó. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a Japánból Thaiföldre irányuló export árai nem voltak indokolatlanul magasak, és reprezentatívnak tekinthetők. Következésképpen a Bizottság azt állapította meg, hogy az érintett termék vizsgálata szempontjából a Japánból Thaiföldre irányuló export alapján nem vonható kétségbe ez utóbbi ország reprezentatív jellege.

59 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ügyben a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett-e el, amikor úgy ítélte meg, hogy Thaiföld a vizsgált termék rendes értékének kiszámításához megfelelő reprezentatív ország. Ebben az összefüggésben, figyelemmel arra, hogy a bizonyítási teher a felperesekre hárul, akiknek az állítása alátámasztására meggyőző bizonyítékokat kell szolgáltatniuk, meg kell vizsgálni, hogy a felperesek előterjesztettek-e olyan bizonyítékokat, amelyek alkalmasak annak alátámasztására, hogy a Bizottság – a fenti 39. pontban idézett ítélkezési gyakorlat értelmében vett – nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor Thaiföldet választotta megfelelő reprezentatív országnak (lásd ebben az értelemben: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság ítélet, T-326/21, EU:T:2023:347, 131. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a felperesek a jelen kereset keretében nem vitatják a Bizottságnak a megtámadott rendeletben foglalt azon megállapításait, amelyek szerint a vizsgálat megindításakor olyan bizonyítékok álltak rendelkezésre, amelyek Kínában az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének b) pontja értelmében vett jelentős torzulások fennállására mutattak. Ezenfelül nem vitatják azt a tényt, hogy Thaiföld általában a kínaihoz hasonló fejlettségi szintet mutat.

61 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság valamennyi kínai exportáló gyártót felhívta arra, hogy szolgáltassanak információkat a kötőelemek gyártásához felhasznált inputokról annak érdekében, hogy kiszámítsa azt az árat, amelyet egy kötőelemgyártónak Thaiföldön kell fizetnie a gyártelepi áron szállított nyersanyagokért. A vizsgált termék előállításához szükséges nyersanyagok meghatározásához a Bizottság a Vámegyüttműködési Tanács (jelenleg Vámigazgatások Világszervezete) által kidolgozott Harmonizált Áruleíró és Kódrendszer módszerét alkalmazta, és meghatározta a releváns Harmonizált Rendszer (HR) kódokat. A Bizottság kifejtette, hogy a rendelkezésére álló adatok alapján közelítő becsléseket kellett végeznie ahhoz, hogy kiszámítsa a szóban forgó nyersanyagok torzulástól mentes árát a megfelelő reprezentatív országban.

62 Amint azt a felperesek a tárgyaláson megerősítették, az érintett termék előállításához szükséges nyersanyagokat meghatározó HR-kódok megállapítását önmagában nem vitatják. Márpedig a Bizottság bizonyította – anélkül, hogy a felperesek ezt vitatták volna –, hogy e módszer bizonyos mértékű közelítő becslés alkalmazását feltételezi, mivel egy nyersanyag több jellemzője – eltérő arányban – ugyanazon HR-kód alá tartozhat. Ezért nehéz pontos megfelelést találni az egyes gyártók HR-kódjai között.

63 Ezzel szemben a felperesek azt állítják, hogy a Bizottságnak ki kellett volna igazítania a rendelkezésére álló adatokat, és különösen figyelmen kívül kellett volna hagynia a Japánból Thaiföldre irányuló hengerhuzal-behozatalra vonatkozó értékeket, mivel a mintában szereplő kínai exportáló gyártók által használtnál ez a hengerhuzal jobb minőségű volt, és így indokolatlanul megemelte a vizsgált termék rendes értékét tükröző árat.

64 A felperesek a kiváló minőségű hengerhuzalt a nem szabványos kötőelemekhez társítják, mivel ez utóbbiakat általában a jobb minőségű kötőelemeket kereső ágazatoknak szánják. E tekintetben azonban meg kell jegyezni, hogy egyrészt még az általuk hivatkozott ágazatokban is, mint az autóipar vagy a repülőgépipar, a felhasznált kötőelemek lehetnek szabványosak és nem szabványosak is. Mindenesetre a vizsgált termék bizottsági meghatározása szerint a jelen vizsgálat mind a szabványos, mind a nem szabványos elemeket érinti.

65 Másodszor, a felperesek nem mutatták ki konkrétan, százalékos formában a szabványos, illetve a nem szabványos kötőelemekben a különleges minőségű hengerhuzal jelenlétét. E tekintetben a European Fasteners Distributor Association (a továbbiakban: EFDA) képviselőinek a thaiföldi üzemekben tett látogatásaira, valamint e képviselők tanúvallomásaira hivatkoznak, amelyek alátámasztják, hogy a thaiföldi autóiparban használnak különleges minőségű hengerhuzalt. Ezek azonban nem tekinthetők olyan megbízható és objektív bizonyítéknak, amelyek igazolnák, hogy valamennyi thaiföldi kötőelemgyártó erre a gyártásra korlátozta volna termelését. E tekintetben ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottságnak a vizsgálat során meg kell győződnie azoknak az érdekelt felek által rendelkezésre bocsátott információknak a helytállóságáról, amelyre határozatait alapozza. A dömpingellenes intézkedések megtételének kontextusában ez az ellenőrzési kötelezettség olyan általánosabb elvet juttat kifejezésre, amely a Bizottság széles körű mérlegelési jogköre ellenére az eljárás minden szakaszában megköveteli, hogy pontos vizsgálatot folytasson le, az értékelését pedig megfelelő minőségű bizonyítékokra alapítsa (lásd ebben az értelemben: 2019. december 3-i Yieh United Steel kontra Bizottság ítélet, T-607/15, EU:T:2019:831, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Harmadszor meg kell állapítani, hogy a felperesek nem szolgáltattak olyan konkrét bizonyítékokat a hengerhuzalnak a nem szabványos kötőelemekbe való beépítésének arányára vonatkozóan, amelyeket a Bizottság felhasználhatott volna. Először is, amint arra a Bizottság rámutatott, a

felperesek nem tudták bizonyítani, hogy a kínai exportáló kötőelemgyártók nem használnak különleges minőségű hengerhuzalt. Egyébiránt, amint az az ellenkérelem B.1. mellékletéből kitűnik, a felperesek 2020-ban nem vitatták, hogy a szóban forgó kódok alá tartozó hengerhuzal Japánból való kivitelének elsődleges célországa Kína volt. A Japánból származó „különleges minőségű” hengerhuzalt tehát Kínába is jelentős mennyiségben importálták.

67 Másrészt a Bizottság a megtámadott rendelet (301) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy az egyik fél által rendelkezésre bocsátott bizalmas adatok alapján a gépjárműipari kötőelemek 2018-ban az ipari kötőelemek iránti thaiföldi összkereslet kevesebb mint 50%-át tették ki, tehát a szabványos és a nem szabványos kötőelemekhez szükséges nyersanyagokra egyaránt volt kereslet Thaiföldön.

68 Így a felperesek nem támasztották alá azon állításukat, amely szerint a Japánból származó import főként különleges minőségű hengerhuzal behozatala volt. Mindenesetre az a tény, hogy valamely nyersanyag jobb minőségű, és ezért drágább, nem elegendő ahhoz, hogy megkérdőjelezze ezen információ pontosságát vagy valóságtartalmát. Ez tehát nem jelenti azt, hogy ezen adatot ki kellene zárni a számításból.

69 Negyedszer a felperesek a különböző típusú hengerhuzalok árkülönbségét bemutató, a „termelési tényezőkre” vonatkozó táblázatokat nyújtottak be. Nem nyújtottak be azonban konkrét bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy az érintett termék gyártása során milyen megoszlásban kerültek felhasználásra ezek a huzalok. Ebből következik, hogy ezen adatok olyan termékekre is vonatkozhatnak, amelyek nem képezik a vizsgálat tárgyát. Következésképpen a táblázatok nem jelentenek elegendő bizonyítékot ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a Bizottság által figyelembe vett értékeket.

70 Mindenesetre, amint az a fenti 61. pontból kitűnik, a vonatkozó HR-kódok olyan nyersanyagtípusokat és -jellemzőket is magukban foglalnak, amelyeket nem használnak fel kötőelemek gyártásához. Ez a Bizottság által – az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése értelmében a megfelelő reprezentatív ország meghatározása során rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkörének keretében – választott módszer velejárója. Ugyanis, bár az említett cikk előír bizonyos kritériumokat az ország kiválasztására vonatkozóan, nem határoz meg olyan pontos módszert, amelyet a Bizottság köteles lenne alkalmazni a vizsgált termék rendes értékének a vizsgálat által közvetlenül érintett országtól eltérő országból származó adatok alapján történő kiszámításakor.

71 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az érintett termék rendes értékét a Thaiföldre irányuló összes behozatal, és nem kizárólag a Japánból származó behozatal alapján számították ki. A megtámadott rendelet (301) preambulumbekezdése szerint a négy fő nyersanyag Thaiföldre érkező japán importja ezen anyagok összbehozatalának mintegy 33%-át tette ki.

72 Ötödször, ami a felperesek azon érvelését illeti, hogy a Japánból Thaiföldre irányuló export átlagára 17%-kal magasabb volt, mint a másik öt vezető exportáló országba irányuló kivitel átlagára, a megtámadott rendelet (232) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy Thaiföld az említett anyagok teljes japán kivitelének 17%-át fogadta, míg az öt fő piac (Kína nélkül) több mint 60%-ot képviselt. Márpedig, a Thaiföldre irányuló kivitelhez tartozó átlagár 17%-kal magasabb volt, mint a másik öt vezető exportáló országba irányuló kivitel átlagára. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy ez alapján nem indokolt figyelmen kívül hagyni a japán adatokat, mivel a Thaiföldre irányuló japán exportárak nem voltak indokolatlanul magasak és reprezentatívnak tekinthetők. A tárgyaláson az erre vonatkozóan feltett kérdésre a Bizottság azt állította, hogy a Thaiföldre

vonatkozó japán árak egyszerűen a tartomány felső értékét jelentették. Nincs olyan bizonyíték ugyanis, amely igazolná, hogy a Thaiföldre irányuló japán export és a többi országból származó kivitel közötti árkülönbség nem felel meg a hagyományos piaci mechanizmusnak, és megkérdőjelezné Thaiföld megfelelő reprezentatív országként való kiválasztását.

73 Mindenesetre, amint az a fenti 59. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a felperesek feladata volt, hogy elegendő bizonyítékot szolgáltassanak annak igazolására, hogy ez a különbség közvetlen hatással volt a vizsgált termék rendes értékének kiszámítására. E tekintetben, egyébiránt azt is meg kell állapítani, hogy a felperesek – az erre vonatkozó érvelésük ellenére – nem terjesztettek elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a Bizottság torzított, azaz manipulált vagy a valóságnak nem megfelelő adatokat használt volna fel.

74 Másodszor, ami a thaiföldi költségeknek a mintába beválasztott exportáló gyártók költségeinek való megfeleltethetőségét illeti, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott rendelet (198) preambulumbekezdése szerint a Bizottság megállapította, hogy a kötőelemek gyártásának legfontosabb nyersanyagával, az acéllal kapcsolatos kormányzati iránymutatás és beavatkozás révén a kínai kötőelemgyártó ágazat előnyben részesült. Ennélfogva a Bizottság a megtámadott rendelet (206) preambulumbekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy az inputok, és különösen a nyersanyagok költségeire is jelentős torzulások hatnak.

75 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az a széles mérlegelési mozgástér, amellyel a Bizottság a kereskedelempolitikai védintézkedések területén rendelkezik, kiterjed az érintett országban megvalósuló jogi és politikai jellegű tényállásokra is, amelyeket a Bizottságnak mérlegelnie kell annak meghatározása érdekében, hogy valamely exportőr piacgazdasági feltételek között jelentős állami beavatkozás nélkül működik-e (2014. szeptember 11-i Gold East Paper és Gold Huasheng Paper kontra Tanács ítélet, T-443/11, EU:T:2014:774, 163. pont).

76 Kétségtelen, hogy a Bizottságnak úgy kell kiszámítania a vizsgált termék rendes értékét, amennyi az az érintett ország exportáló gyártói esetében a torzulások hiányában lett volna. Az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének szövegéből azonban egyértelműen kitűnik, hogy a rendes értéket kizárólag a kiválasztott reprezentatív ország adatai alapján számítják ki. Következésképpen a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor a rendes értéket a thaiföldi kötőelemgyártók nyersanyagköltségei alapján határozta meg.

77 Egyébiránt, amint az az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, mivel Kína a világ egyik legjelentősebb gazdasága, észszerűtlen lenne azt követelni a Bizottságtól, hogy reprezentatív országként Kínához mérhető gazdasággal rendelkező országot vegyen figyelembe (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság ítélet, T-326/21, EU:T:2023:347, 135. pont). Ebből következik, hogy a Bizottság – széles mérlegelési mozgástere keretében – a rendes érték kiszámításakor bizonyos közelítő becsléseket alkalmazhat, feltéve hogy e közelítéseket a rendelkezésére álló adatok igazolják. Amint arra a Bizottság rámutat, a HR-kódok használata közelítő becslés alkalmazását feltételezi, mivel nem tükrözi hűen a mintába beválasztott exportáló gyártók által felhasznált nyersanyagok pontos arányait.

78 A fenti megfontolásokból következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el, amikor a megtámadott rendelet (303) preambulumbekezdésében arra a következtetésre jutott, hogy a Japánból behozott nyersanyagoknak a nem szabványos kötőelemek gyártására szánt arányára, valamint a négy HR-kódon belül a különleges minőségű nyersanyagok megkülönböztetésének módjára vonatkozó

megalapozottabb adatok hiányában, valamint figyelembe véve a thaiföldi szabványos és nem szabványos kötőelemek előállításához szükséges alapanyagok iránti keresletet, a thaiföldi gyártók adatai felhasználhatók az érintett termék rendes értékének kiszámításához.

2) Az SGA-költségek és nyereségek számításának reprezentatív jellegéről

79 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság által kiszámított SGA-költségekre és nyereségre vonatkozó adatok nem tükrözik a mintában szereplő kínai gyártók adatait, tehát az említett adatok nem reprezentatívak.

80 E tekintetben először is a felperesek előadják, hogy a Bizottság által kiválasztott öt thaiföldi gyártó közül három nem gyártja a vizsgált terméket. Először is, a Topy Thaïland nem gyárt csavarokat, illetve anyáscsavarokat, és az általa gyártott nyomóalátétek nem feleltethetők meg a szóban forgó terméknek. Ezzel szemben a mintában szereplő kínai gyártók egyike sem gyárt nyomóalátéteket, amely termékek gyökeresen különböznek a csavaroktól és anyáscsavaroktól. Ezenfelül az EFDA látogatásai megerősítették, hogy a Topy Thaïland nem gyártja a vizsgált terméket. Továbbá, a ThaiSin elsősorban speciális kötőelemeket gyárt, és végezetül, az S. J Screwthai elsősorban olyan termékeket gyárt, amelyek nem feleltethetők meg az érintett terméknek.

81 Másrészt a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság által az SGA-költségek és a nyereség kiszámításához a thaiföldi gyártókra vonatkozó Dun & Bradstreet-adatok (a továbbiakban: D & B-adatok) nem megbízhatóak. Az említett adatok ugyanis eltérnek az egyéb dömpingellenes vizsgálatok keretében felhasznált Orbis-adatoktól. Ezek az eltérések álláspontjuk szerint csorbítják az adatok megbízhatóságát. Különösen amiatt, hogy a D & B-adatok inkább a Topy-csoportra, mintsem a csoport thaiföldi szervezetére vonatkoznak, azok nem reprezentatívak.

82 A Bizottság úgy véli, hogy a felperesek érvelését el kell utasítani.

83 A 2. cikk (6a) bekezdésének a) pontja értelmében, ha a rendes értéket egy megfelelő reprezentatív országban érvényes előállítási és értékesítési költségek alapján számítják ki, e rendes értéknek tartalmaznia kell az SGA-költségek és a nyereség torzulástól mentes és észszerű összegét.

84 Először is a felperesek vitatják az SGA-költségek és a nyereség kiszámításához a Bizottság által alapul vett thaiföldi gyártók kiválasztását.

85 E tekintetben a megtámadott rendelet (244) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a CCCME és az EFDA által a második feljegyzésben kiválasztott thaiföldi gyártók megfelelő jellegével kapcsolatban benyújtott kifogások nyomán a Bizottság megvizsgálta a rendelkezésre álló információkat arról a hat thaiföldi vállalatról, amelyek adatait fel kívánta használni. Először is megállapította, hogy a Topy Thaïland a vizsgálattal nem érintett egyéb termékek mellett alátéteket is gyárt, amelyek a termékkörbe tartoznak, ezért az elemzésben figyelembe vette. Másodszor a Bizottság megállapította, hogy a TR Formac Thaiföldön nem rendelkezik gyártóüzemmel, így végül kizárta az elemzésből. Harmadszor, a Bizottság megállapította, hogy az S. J Screwthai ankercsavarokat, emellett csavarokat, betondübeleket és alátéteket gyárt. A Bizottság úgy vélte, hogy a dübelek – különösen anyáscsavarokkal vagy csavarokkal együtt – a vizsgálat tárgyi hatálya alá tartoznak. A Bizottság megállapította, hogy a vállalat több más típusú kötőelemet (például csavarokat és alátéteket) is gyárt, ezért az elemzésben figyelembe vette. Negyedszer, a Bizottság megállapította, hogy a Thaisin Metals Industries Co., Ltd. anyáscsavargyártó, de önmetsző csavarokat, gépcsavarokat, hatlapfejű csavarokat és hatszögű

belső kulcsnyílású csavarokat is gyárt különféle ágazatok számára. Mivel ez a vállalat többféle kötőelemet, köztük nem szabványos kötőelemeket is gyárt, a Bizottság figyelembe vette az elemzésben.

86 A megtámadott rendelet (307) preambulumbekezdése szerint az érdekelt felek – köztük a CCCME – által a végső tájékoztatásukat követően benyújtott észrevételekre válaszul, amelyekben a vizsgált termék gyártójaként azonosított egyes thaiföldi vállalatok pénzügyi adatainak kizárását kérték, a Bizottság megerősítette, hogy a vizsgált termék körébe tartozó többféle kötőelemet is ezek a vállalatok gyártottak. Közelebbről, a Topy Thaïland honlapjáról kiderült, hogy a vállalat az állításokkal ellentétben nemcsak nyomóalátéteket gyárt, hanem szabványos alátéteket is, amelyek a vizsgált termék körébe tartoznak. A Bizottság ezért megerősítette, hogy a kiválasztott thaiföldi vállalatok közvetlenül vagy közvetve érintettek a vizsgált termék gyártásában és értékesítésében.

87 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy amint az a fenti 9. pontból kitűnik, az alátétek a vizsgálat hatálya alá tartozó kötőelemek.

88 Továbbá a megtámadott rendelet (63) és (70) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az eljárás megindításáról szóló értesítésben kért információkat közlő és a mintába való felvételhez hozzájáruló kilencvenkét kínai exportáló gyártó közül a Bizottság – az alaprendelet 17. cikke (1) bekezdésével összhangban – azt a három exportáló gyártót, illetve exportáló gyártói csoportot választotta ki, amely a rendelkezésre álló idő alatt észszerűen megvizsgálható legnagyobb exportvolumennel rendelkezett. A kiválasztott vállalatok által gyártott konkrét terméktípusok nem voltak a szempontok között, mivel e vizsgálat során az összes kötőelemtípust egyetlen terméknek tekintették.

89 Az alaprendelet 17. cikkének (1) bekezdése szerint ugyanis azokban az esetekben, amikor az uniós gyártók/termelők, az exportőrök vagy importőrök, a termékfajták vagy az ügyletek száma nagy, a vizsgálat a kiválasztás időpontjában rendelkezésre álló információk alapján statisztikailag érvényes minták használatával a felek, termékek vagy ügyletek észszerű számára, vagy arra a legnagyobb reprezentatív termelési, eladási vagy exportmennyiségre korlátozható, amely a rendelkezésre álló idő alatt észszerűen megvizsgálható.

90 Nem vitatott, hogy az alaprendelet 17. cikke felhatalmazza a Bizottságot a mintavétel alkalmazására, különösen azokban az esetekben, amikor az exportáló gyártók száma jelentős. A felperesek továbbá nem vitatják a kínai exportáló gyártók mintájának összetételét és reprezentatív jellegét.

91 Végezetül, a felperesek semmilyen módon nem magyarázzák meg, hogy a rögzítőelemek gyártásában mutatkozó különbségek miért jelentenek szükségszerűen jelentős költségkülönbséget az SGA-költségek tekintetében. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja előírja, hogy a rendes érték kiszámításakor az SGA-költségek, valamint a nyereség torzulástól mentes és észszerű összegét figyelembe kell venni. Ebből a rendelkezésből tehát az következik, hogy a Bizottság által felhasznált adatoknak – ahhoz, hogy relevánsak legyenek – reprezentatívnak kell lenniük a vizsgált termékeket gyártó vállalatokra nézve. Márpedig az alátétek az érintett termékkörbe tartoznak, még akkor is, ha azokat nem a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó gyártja.

92 Következésképpen, mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy valamennyi kötőelem egy és ugyanazon terméknek minősül, és hogy a mintavételt az alaprendelet releváns rendelkezéseinek megfelelően végezték el, nem lehet helyt adni annak az érvnek, amely szerint figyelmen kívül kell hagyni annak

a thaiföldi gyártónak az adatait, amely a vizsgálat alá vont kötőelemeket gyártja, de amelyek nem feleltethetők meg pontosan a mintába beválasztott három kínai exportáló gyártó által előállítottaknak. Következésképpen az a tény, hogy ez utóbbiak nem gyártanak alátéteket, nem releváns a vizsgált termék rendes értékéhez kapcsolódó SGA-költségek és nyereség kiszámításának reprezentativitása szempontjából.

93 Egyébiránt, amint arra a Bizottság hivatkozik, az olyan vizsgálatok keretében – mint amelyek a jelen kereset tárgyát is képezik –, amelyekben a rendes értéket egy megfelelő reprezentatív ország adatai alapján állapítja meg, nehézséget jelent számára, hogy pontosan az exportáló gyártók mintájához igazított, minőségi és hozzáférhető adatokat szerezzen be. Mindenesetre a thaiföldi gyártók referenciaadatainak reprezentativitását a dömpingelt termék származási országának szintjén kell értékelni, nem csupán a mintában szereplő egyes exportáló gyártók tekintetében. A Bizottság kifejtette, hogy az SGA-költségekre és a nyereségre számított torzulásmentes és észszerű összeget általában az összes lehetséges megfelelő reprezentatív ország összes potenciálisan releváns vállalatának alapos átvizsgálásával, a Bizottság rendelkezésére álló adatbázisok alapján állapítják meg. Ezeket az adatokat általában az egyes társaságok egészére vonatkozóan szolgáltatják, és azok szinte soha nem korlátozódnak az érintett termékre.

94 Mindenesetre, különösen, ami a Topy Thaïlandot illeti, e vállalat honlapján szerepel, hogy szabványos alátéteket gyárt, amelyek a vizsgált termék körébe tartoznak.

95 A felperesek vitatják ezeket az értékeléseket, mivel egyrészt a Topy Thaïland honlapján csak nyomóalátétek szerepelnek, amelyek eltérnek a Bizottság vizsgálatával érintett „csavarral és anyával együtt használatos” alátétektől. Másrészt az EFDA, amely széleskörű ismeretekkel rendelkezik a thaiföldi gyártókról, megerősítette, hogy a Topy Thaïland nem gyártja a szóban forgó terméket. Márpedig, amint az a fenti 65. pontból kitűnik, az ilyen, nem dokumentált látogatások nem jelentenek elegendő bizonyítékot ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a Bizottságnak a szóban forgó thaiföldi gyártó reprezentatív jellegére vonatkozó következtetéseit.

96 Másodszor, a thaiföldi gyártók releváns adatainak gyűjtéséhez használt adatbázist illetően mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az SGA-költségeket és a nyereséget fedező észszerű árrés meghatározása nem képez kivételt a fenti 39. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazása szempontjából, amelynek értelmében a kereskedelempolitikai védintézkedések területén a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, következésképpen az uniós bíróság csak korlátozott bírósági felülvizsgálatot gyakorolhat. Ez a meghatározás ugyanis szükségszerűen összetett gazdasági értékelést tartalmaz (2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-301/16, EU:T:2019:234, 132. pont), valamint a Bizottság rendelkezésére álló adatok elemzését (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 180. pont).

97 Ily módon, amennyiben a felperesek vitatni kívánják a Bizottság által az SGA-költségek és az érintett termék rendes értékéhez hozzáadott nyereség kiszámításához felhasznált adatok megbízhatóságát, állításaikat olyan bizonyítékokkal kell alátámasztaniuk, amelyek konkrétan kétségeket ébreszthetnek az ezen intézmény által használt módszer vagy adatok hitelességével kapcsolatban (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 178. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 Ennek keretében a felperesek, amennyiben arra törekszenek, hogy az érvelésüknek helyt adjanak, nem szorítkozhatnak alternatív – például másik adatbázisból nyert – számadatok benyújtására, hanem olyan bizonyítékokat kell szolgáltatniuk, amelyek kétségbe vonhatják a Bizottság által szolgáltatott adatokat (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 179. pont).

99 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek a vizsgálat során felvetett minden egyes kifogásukra magyarázatot kaptak. A megtámadott rendelet (241) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság az ügy nyilvános iratai között, a thaiföldi vállalatokra vonatkozóan rendelkezésre bocsátotta a D & B adatbázisából származó kivonatokat, amelyek hivatkozásokat tartalmaztak a D & B honlapjára, ahol megismerhető az általános módszer, nevezetesen világszerte több vállalat mérlegének, eredményének és főbb arányszámainak országonkénti gyűjtése, a főbb arányszámokhoz fűzött magyarázatokkal együtt.

100 A megtámadott rendelet (308) preambulumbekezdésében a Bizottság elutasította a D & B-adatok megbízhatatlanságára vonatkozó állításokat, amelyeket arra alapoztak, hogy a Topy Group csoportszinten a Topy Thaïlandéhoz hasonló összegű nyereséget ért el. A Bizottság ugyanis kifejtette, hogy a Topy Group összevont nyeresége a vállalatcsoporton kívüli felek vonatkozásában a vállalatcsoportnál felmerült bevételen és költségen alapul, a csoportszintű beszámoló pedig nem tartalmazza a csoporton belüli nyereséget. Az ilyen hasonlóság tehát nem szokatlan.

101 Végezetül, a megtámadott rendelet (309) preambulumbekezdése szerint az Orbisból és a D & B adatbázisából származó adatok közötti eltérések az adatbázis által gyűjtött pénzügyi tételek különböző leírásából vagy a vállalat/vállalatcsoport jelentésének különböző szintjéből fakadhatnak, ezért önmagukban nem bizonyítják, hogy az adatok megbízhatatlanok. A Bizottság ezért elutasította a CCCME azon érvét, amely szerint a szóban forgó adatok csak annyiban megbízhatóak, amennyiben nyilvánosan hozzáférhetők. Ezzel együtt a Bizottság kifejtette, hogy százalékokkal, nem pedig abszolút számokkal dolgozott. Ezek az adatok pontosabb és észszerűbb közelítő becslést tesznek lehetővé.

102 Az ítélkezési gyakorlat szerint mindenesetre a dömpingellenes vámot kivető rendelet jogszerűségét jogszabályok, és különösen az alaprendelet rendelkezései figyelembevételével kell értékelni, nem pedig az uniós intézmények állítólagos korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (2016. október 18-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-351/13, nem tették közzé, EU:T:2016:616, 107. pont). Így az a tény, hogy a Bizottság a múltban esetleg más adatbázisokat használt, nem kérdőjelezheti meg a D & B-adatoknak a szóban forgó vizsgálathoz való kiválasztását.

103 Az alaprendelet szerkezete szerint a rendes érték képzésének célja a termék azon eladási árának a megállapítása, amelyért a terméket a származási vagy az exportáló országban értékesítenék, és következésképpen a hazai piacon történő értékesítéskor felmerült költségeket kell figyelembe venni a számtanilag képzett érték kiszámításakor. Márpedig a rendes érték képzése keretében az intézmények nem a vizsgált társaság tényleges költségeit kötelesek figyelembe venni, hanem azon SGA-költségek észszerű becslését, amelyeket e társaságnak viselnie kell, ha a szóban forgó terméket kellő mennyiségben értékesíti származási országában (2009. március 18-i Shanghai Excell M&E Enterprise és Shanghai Adeptech Precision kontra Tanács ítélet, T-299/05, EU:T:2009:72, 258. pont).

104 Így meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottság nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor a thaiföldi gyártók SGA-költségei és nyeresége torzulástól mentes és észszerű összegének kiszámítását a D & B-adatokra alapította. A felperesek nem terjesztettek elő semmilyen bizonyítékot, amely kétségbe vonná a szóban forgó adatbázisok megbízhatóságát.

105 Következésképpen el kell utasítani a felpereseknek az SGA-költségek és a nyereség hibás kiszámítására vonatkozó kifogását, amelyet arra alapítottak, hogy azokat nem az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdése a) pontjának negyedik albekezdésének megfelelően állapították meg.

3) A módosítások és kiigazítások követelményéről

106 A felperesek állítása szerint a Bizottságnak ki kellett volna igazítania a thaiföldi gyártók adatait ahhoz, hogy összevethetők legyenek a kínai gyártók költségeivel. E tekintetben azzal érvelnek, hogy a WTO Fellebbezési Testülete szerint „a vizsgáló hatóságnak – bármilyen információt használ is fel – gondoskodnia kell arról, hogy azt a származási országban felmerülő előállítási költség meghatározására használják fel”.

107 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

108 Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a felperesek nem az alaprendelet valamely konkrét rendelkezésének megsértésére, hanem a WTO Fellebbezési Testületének döntéshozatali gyakorlatára hivatkoznak.

109 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a WTO-megállapodások – jellegükre és szerkezetükre tekintettel – főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében az uniós bíróságok az uniós intézmények jogi aktusainak jogszerűségét az EUMSZ 263. cikk első bekezdése értelmében vizsgálhatnák. Mindazonáltal abban az esetben, ha az Unió a WTO keretében vállalt valamely különös kötelezettséget szándékozott teljesíteni, vagy ha az uniós jogi aktus kifejezetten utal a WTO-megállapodások meghatározott rendelkezéseire, az uniós bíróság vizsgálhatja a szóban forgó uniós jogi aktusnak a WTO-szabályok alapján fennálló jogszerűségét (2021. július 14-i Interpipe Niko Tube és Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant kontra Bizottság ítélet, T-716/19, EU:T:2021:457, 95. pont).

110 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló (EU) 2016/1036 rendelet és az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló (EU) 2016/1037 rendelet módosításáról szóló, 2017. december 12-i (EU) 2017/2321 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2017. L 338., 1. o.) az uniós jogalkotó – a (6a) bekezdés beillesztésével és a (7) bekezdés módosításával – módosította az alaprendelet 2. cikkét.

111 Az ítélkezési gyakorlat szerint az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a 2017/2321 rendeletből következő változatot megelőző változata az uniós jogalkotó arra irányuló szándékát fejezte ki, hogy ezen a téren az uniós jogrendnek megfelelő megközelítést alkalmazzon azáltal, hogy a rendes érték kiszámítására vonatkozó részletes szabályok különleges rendszerét határozza meg a nem piacgazdaságú országokból származó behozatal tekintetében. Ennélfogva megállapítást nyert, hogy e rendelkezés nem tekinthető olyan WTO-megállapodások keretében vállalt meghatározott kötelezettség végrehajtásának az uniós jogrendben való biztosítására irányuló eszköznek, amely megállapodások a nem piacgazdaságú országok tekintetében nem írtak elő a rendes érték képzésére vonatkozó szabályokat. A Törvényszék pontosította, hogy mivel e

rendelkezés a rendes érték kiszámítására vonatkozó olyan szabályokat állapít meg, amelyek a WTO-megállapodásokban nem szerepelnek, a Bizottság nem volt köteles azt a WTO keretében fennálló uniós kötelezettségekkel összhangban értelmezni. Ellenkező esetben ugyanis megfosztanák attól a mérlegelési jogkörtől, amelyet a jogalkotó a Bizottságra kívánt ruházni (lásd: 2024. február 21-i Sinopec Chongqing SVW Chemical és társai kontra Bizottság ítélet, T-762/20, fellebbezés alatt, EU:T:2024:113, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

112 Ezeket az elveket analógia útján alkalmazni kell az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdésére is. Ez a rendelkezés ugyanis egy olyan különleges rendszert vezet be, amely meghatározza a rendes érték meghatározásának szabályait azon országokból származó export esetében, amelyeknek a belföldi piaca jelentősen torzultnak bizonyul, az ugyanezen rendelkezés meghatározása szerint. Márpedig a WTO joga nem tartalmaz a rendes érték ilyen helyzetekben történő képzésére szolgáló konkrét szabályokat.

113 Ebből következik, hogy a 2. cikk (6a) bekezdése a fenti 111. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nem tekinthető olyan eszköznek, amely a WTO-megállapodások keretében vállalt meghatározott valamely kötelezettség végrehajtásának az uniós jogrendben való biztosítására irányul. Ennek megfelelően a felperesek nem hivatkozhatnak arra a kötelezettségre, hogy e cikket a WTO szabályainak megfelelően kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2024. február 21-i Sinopec Chongqing SVW Chemical és társai kontra Bizottság ítélet, T-762/20, fellebbezés alatt, EU:T:2024:113, 49. pont).

114 Mindemellett meg kell állapítani, hogy mindenesetre e kifogás keretében a felperesek pusztán megismétlik a thaiföldi behozatalban megjelenő japán hengerhuzalra – amelyet álláspontjuk szerint ki kellett volna zárni a vizsgálatból –, valamint a begyűjtött adatoknak a mintában szereplő három kínai gyártó adataival való összevethetetlenségére vonatkozó érveiket. A felperesek az előállítási költségek kiigazítására vonatkozó állítólagos kötelezettség tekintetében nem hivatkoznak az alaprendelet egyetlen olyan konkrét rendelkezésére sem, amely álláspontjuk szerint sérült.

115 Így tehát meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja „torzulástól mentes és észszerű összegre” hivatkozik, amelyet a Bizottság határoz meg, és hogy a felperesek nem szolgáltattak bizonyítékot arra, hogy ez az összeg torzított vagy észszerűtlen lenne.

116 A fent vázolt megfontolásokra, valamint a fenti 78. és 105. pontban foglalt megállapításokra tekintettel teljes egészében el kell utasítani a felperesek által felhozott első jogalap első részét, amely arra vonatkozik, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdésében előírt feltételek mellett Thaiföldet választotta ki a vizsgált termék rendes értékének kiszámításához megfelelő reprezentatív országként.

b) A második részről, amelyet arra alapítottak, hogy Malajzia a legmegfelelőbb reprezentatív ország

117 A felperesek lényegében azt állítják, hogy Malajzia lett volna a megfelelő reprezentatív ország, amelyhez a Bizottságnak az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja értelmében a rendes érték kiszámításához viszonyítania kellett volna. A Bizottság ily módon nem vette figyelembe a rendelkezésére álló összes bizonyítékot, mivel Malajzia több tényező alapján is Thaiföldnél jobb forrásnak bizonyult volna.

118 E tekintetben a felperesek először is azt kifogásolják, hogy a Bizottság a rendelkezésére álló adatok vizsgálata során értékelését a 7227 90 HR-kód alá tartozó (ötvözöttacél huzal) behozatal mennyiségére, és nem az importárakra alapozta, amelyek a thaiföldinél jóval reprezentatívabb és megbízhatóbb képet mutattak volna. Egyébiránt a Bizottság nem indokolta, hogy a malajziai behozatal miért lett volna kevésbé megbízható, miközben a malajziai importárak, a thaiföldi importárakkal ellentétben, összemérhetők voltak a mintában szereplő kínai exportáló gyártók költségeivel.

119 A felperesek úgy vélik továbbá, hogy a Bizottság nem szorítkozhatott volna a 7227 90 HR-kód alá tartozó behozatalra, hanem a malajziai behozatal egészét figyelembe kellett volna vennie. A másik három – a 7213 91, a 7213 99 és a 7228 30 HR-kód alá tartozó – fő nyersanyag együttes figyelembevétele esetén a Malajziába érkező behozatal 70%-a érkezik Kínától és a WTO-tagsággal nem rendelkező országoktól eltérő országokból. Ezzel szemben, Thaiföld esetében e négy HR-kód alá tartozó anyag behozatalának mindössze 54%-a érkezik Kínán és a WTO-tagsággal nem rendelkező országokon kívülről. Egyébiránt, ha a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a malajziai importár a 7227 90 HR-kód tekintetében nem reprezentatív vagy nem megbízható, lehetősége lett volna arra, hogy egy adott országot vegyen alapul, majd az adott tételre vonatkozóan egy másik, például valamely nemzetközi referenciaértéket válasszon, amint azt más vizsgálatok keretében tette.

120 Másodszor a felperesek azzal érveltek, hogy Malajziában elegendő olyan vállalat volt, amelyre a Bizottság támaszkodhatott volna: a Ningbo Jinding 11 malajziai kötőelemgyártó auditált pénzügyi kimutatását nyújtotta be, ezek közül a Bizottság háromra biztosan támaszkodhatott volna.

121 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

122 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy még ha a felperesek nem is bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el Thaiföld megfelelő reprezentatív országként való kiválasztásával, a Törvényszéknek a fenti 43. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően meg kell vizsgálnia, hogy a Bizottság nem mulasztott-e el a kiválasztott ország megfelelő jellegének megállapítása céljából figyelembe venni alapvető vagy releváns tényezőket, és hogy az iratokban szereplő információkat a megkövetelt gondossággal vizsgálta-e meg annak érdekében, hogy meg lehessen állapítani, hogy az érintett termék rendes értékét megfelelő módon és észszerűen határozták meg. Ily módon a felperesek e második rész keretében előadott érveit csak annyiban kell megvizsgálni, amennyiben a Bizottság több „megfelelő reprezentatív” ország közül választhatott, amelyek közül esetlegesen azt az országot kellett volna előnyben részesítenie, amely az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontjában meghatározott kritériumoknak eleget téve, megfelelő szintű szociális védelmet és környezetvédelmet alkalmaz.

123 Mindemellett meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (224) preambulumbekezdése alapján a Bizottság szerint az ötvözöttacél huzal (HR-kód: 7227 90) Malajziába érkező behozatalának több mint 75%-a Kínából és a WTO-ban tagsággal nem rendelkező országokból származott, valamint az ötvözöttacél huzal a kötőelemek előállítási költségének több mint 45%-át tette ki. Ennek alapján a Bizottság megállapította, hogy az ötvözöttacél huzal importértéke nem reprezentatív más rendelkezésre álló reprezentatív országokhoz viszonyítva, és arra a következtetésre jutott, hogy Malajzia könnyen hozzáférhető adatai a torzulástól mentes érték tekintetében gyengébb minőségűek.

124 Ezenkívül a megtámadott rendelet (235) preambulumbekezdése szerint a Bizottság úgy vélte, hogy a 7227 90 HR-kód alatt torzulástól mentes (vagyis Kínától és a WTO-tagsággal nem rendelkező országoktól eltérő) forrásokból Malajziába érkező behozatal volumene kisebb, mint az egyéb lehetséges reprezentatív országokba érkező behozatal volumene, és árak szempontjából kevésbé

megbízhatónak tekinthető. A Bizottság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az árak szempontjából a malajziai behozatal a thaiföldinél kevésbé megfelelő, mivel versenyhelyzetben van a Kínából és a WTO-ban tagsággal nem rendelkező országokból származó behozatallal, amelyek együttesen az e nyersanyagból Malajziába irányuló összes behozatal több mint 80%-át tették ki.

125 A mintában szereplő kínai exportáló gyártók adataiból továbbá az is kitűnik, hogy a másik három fő nyersanyag részaránya az ötvözöttacél huzalénál legalább 10%-kal alacsonyabb volt. A Bizottság mindazonáltal azt is figyelembe vette, hogy a Kínából és más, nem WTO-országokból származó egyéb nyersanyagok behozatalának relatív súlya – egy termék (HR-kód: 7213 91) kivételével – minden esetben magasabb volt Malajziában, mint Thaiföldön. A Bizottság ezért elutasította egyes érdekelt felek arra vonatkozó érvelését, hogy Malajzia lenne a megfelelő reprezentatív ország.

126 A felperesek érvei nem kérdőjelezik meg a Bizottság e döntését.

127 Elsősorban, a megtámadott rendeletből kitűnik, hogy bár a Bizottság úgy vélte, hogy Malajziára vonatkozóan nem rendelkezik elegendő vagy megfelelő adattal, ezt az országot valójában elsősorban amiatt zárta ki, mert az érintett termék nyilvántartott behozatalát nem vehette figyelembe a rendes érték kiszámításakor, mivel azt nem a piaci erők szabad érvényesülése határozta meg. A Bizottság kifejtette ugyanis, hogy az érintett ország reprezentativitásának meghatározása érdekében elsősorban az árakra hagyatkozott, és hogy a Kínából és a WTO-ban tagsággal nem rendelkező országokból származó behozatal aránya arra mutatott, hogy a fennmaradó mennyiség árait is érinti a Kínából és a WTO-ban tagsággal nem rendelkező országokból származó import keltette verseny, ami a szóban forgó nyersanyag több mint 80%-át képviselte Malajziában.

128 Ezenkívül annak jelentőségét illetően, hogy a nyersanyagokat a négy kód közül melyik alá sorolják, a Bizottság kifejtette, hogy a 7227 90 HR-kód a legfontosabb, mint termelési tényező, mivel a felhasznált nyersanyagok költségeinek több mint 50%-át, és a kötőelemek előállítási költségeinek több mint 35%-át fedi le, azaz többet, mint a többi nyersanyag együttvéve. Mindemellett a felperesek elismerik, hogy az a 7227 90 HR-kód alá tartozó thaiföldi importvolumen, amelyet a Bizottság felhasználhatott, jelentősebb volt a malajziainál.

129 Egyébiránt a felpereseknek az azonos importvolumenre vonatkozó érve, amely egy másik vizsgálat keretében megállta a helyét, a megtámadott rendelet vizsgálata keretében irreleváns. Egyrészt, az ítélkezési gyakorlat szerint a dömpingellenes vámot kivető rendelet jogszerűségét jogszabályok, és különösen az alaprendelet rendelkezései figyelembevételével kell értékelni, nem pedig az uniós intézmények állítólagos korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (lásd ebben az értelemben: 2016. október 18-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, T-351/13, nem tették közzé, EU:T:2016:616, 107. pont; lásd még ebben az értelemben: 2021. február 10-i RFA International kontra Bizottság ítélet, C-56/19 P, EU:C:2021:102, 79. pont; 2006. október 4-i Moser Baer India kontra Tanács ítélet, T-300/03, EU:T:2006:289, 45. pont). Másrészt a termék importált mennyiségének jelentősége a szóban forgó terméktől függően változik.

130 Másodsorban, azon kérdést illetően, hogy a malajziai gyártókra vonatkozó adatok elérhetetlenek, amit a felperesek vitatnak, mivel a Ningbo Jinding álláspontjuk szerint releváns és minőségi adatokat közölt a Bizottsággal a malajziai gyártókról, elöljáróban meg kell állapítani, hogy a Ningbo Jinding 2021. január 5-én, azaz az első feljegyzés előtt benyújtotta egy malajziai gyártó auditált pénzügyi beszámolóját a Bizottság által kiválasztott HR-kódokkal kapcsolatos észrevételeiben, amelyben azzal érvelt, hogy Thaiföld és Malajzia egyaránt megfelelő reprezentatív országok. Márpedig a megtámadott rendelet (237) preambulumbekezdése szerint, amelyet a

felperesek nem vitatnak, az említett malajziai gyártó által benyújtott dokumentumot nem tekintették megfelelőnek, mivel a csoport, amelyhez a vállalat tartozott, a malajziai kötőelemgyártáson kívüli egyéb tevékenységeket is végzett.

131 Másodszor, a megtámadott rendelet (294) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Ningbo Jinding a 11 kötőelemgyártó auditált pénzügyi beszámolójára vonatkozó adatokat a végleges nyilvánosságra hozatalt követően, azaz – amint arra a Bizottság rámutat – a második feljegyzésben kérthez képest nyolc hónappal később adta át. Ez a közlemény tehát késve érkezett, így azt nem vették figyelembe a vizsgálat idején a megfelelő reprezentatív ország kiválasztásának vizsgálata során.

132 A fentiekből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el, amikor a jelen kereset tárgyát képező vizsgálat keretében úgy ítélte meg, hogy Malajzia nem tekinthető az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése szerinti megfelelő reprezentatív országnak.

c) A belföldi fuvardíjnak, a fogyóeszközöknek és az általános költségeknek a rendes érték meghatározása céljából történő kiszámításáról

133 Az érintett termék előállításával kapcsolatos összes költség figyelembevétele érdekében a Bizottság a nyersanyagköltségeket olyan árak alapján állapította meg, amelyek az érintett reprezentatív országban, nevezetesen Thaiföldön működő valamely gyártó számára elérhetőnek minősültek.

134 Az első jogalap harmadik része keretében a felperesek először is arra hivatkoznak, hogy a Bizottság az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontját megsértve, mesterségesen számította ki a nyersanyagok szállítására, a fogyóeszközökre – a termelési folyamat során felhasznált másodlagos nyersanyagokra – vonatkozó, valamint az általános költségeket, és ezek nem voltak „megfeleltethetők” a kínai gyártók költségeinek. A Bizottság a fuvarozási költségeket ugyanazon együttható alkalmazásával növelte, mint amellyel a szóban forgó nyersanyag költségét. Márpedig ez a referenciaérték erre a nyersanyagra kizárólag Thaiföld vonatkozásában érvényes, és semennyiben nem befolyásolja a szállítási költségeket. A szállítás olyan szolgáltatás, amelynek költsége nem függ a szállított nyersanyag értékének emelkedésétől vagy csökkenésétől. Mindenesetre nem alkalmazható ugyanaz a százalékos arány. Ez a módszer olyan konkrét tényeket hagy figyelmen kívül, mint például a szállítási távolság.

135 Ezenfelül a Ningbo Jinding a „Doing Business 2020 – Thailand” jelentés alapján megfelelő referenciaértéket közölt a Bizottsággal Thaiföldre vonatkozóan, nevezetesen megadta a kilogrammonkénti és kilométerenkénti fuvarozási költség Thaiföldre érvényes egységárát. A Bizottságnak tehát megfelelőbb referenciaérték állt a rendelkezésére, mint az a mesterséges arány, amelyet a Bizottság alapul vett.

136 Másodszor a felperesek úgy vélik, hogy ugyanezek a kifogások a fogyóeszközök és az általános költségek számítására is kiterjednek, mivel a Bizottság ezen értékeket a nyersanyagok újraszámított költségeihez viszonyítva számította ki, és azokat olyan referenciaérték alapján növelte, amely semmilyen összefüggésben nem áll velük. A fogyóeszközök azonban nem nyersanyagok, az általános költségek pedig olyan tételeket foglalnak magukban, mint a bérleti díjak, a javítások költségei és az értékcsökkenés. Ezek a költségek nem állnak korrelációs kapcsolatban a nyersanyagköltségekkel.

137 Egyébiránt a Bizottság az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja szerinti kötelezettségét megsértve nem tájékoztatta az érdekelt feleket arról, hogy a fuvarozási költségek meghatározásához milyen forrást kívánt felhasználni. Ugyanis sem a termelési tényezőkre vonatkozó első feljegyzés, sem a második nem tartalmaz ezzel kapcsolatos információkat.

138 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

139 Először is, a megtámadott rendelet (256) preambulumbekezdése szerint a Bizottság a mintában szereplő kínai exportáló gyártóknál a nyersanyagok beszerzésével kapcsolatban felmerült fuvarozási költséget kifejezte az érintett nyersanyagok tényleges költségének százalékában, majd a torzulástól mentes fuvarozási költség megállapítása érdekében ezt a százalékot alkalmazta az érintett nyersanyagok torzulástól mentes költségére Thaiföldön. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy e vizsgálat keretében az exportáló gyártó nyersanyagköltségéből és a jelentett fuvarozási költségekből képzett hányados észszerű módon felhasználható a vállalat telephelyére leszállított nyersanyagok torzulástól mentes költségeinek becslésére.

140 A megtámadott rendelet (327) és (328) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a megtámadott rendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja értelmében vett rendes értéknek meg kell felelnie annak az árnak, amelyet egy kötőelemgyártónak Thaiföldön kell fizetnie a gyártelepi áron szállított nyersanyagokért. Ily módon, a nemzetközi fuvarozási költségek vagy a behozatali vámok hozzáadása nélkül a kapott referenciaérték nem tükrözné a thai piacon érvényes, torzulástól mentes árat, hanem mindössze a szóban forgó nyersanyagot exportáló országokra jellemző – költség, biztosítás és fuvardíj figyelembevételével megállapított (CIF) – átlagárat fejezné ki.

141 A Bizottság hozzáfűzte, hogy a fuvarozási költségre vonatkozó (vállalatonkénti, nyersanyagfajtánkénti, különböző szállítási csatornánkénti stb.) referenciaérték hiányában a mintában szereplő kínai exportáló gyártóknál felmerülő fuvarozási költség és a nyersanyagköltség hányadosát használta. Ezt a hányadost alkalmazta a nyersanyagok referenciaértékére, majd az így kapott eredményt megszorozta az exportáló gyártó által felhasznált nyersanyag mennyiségével. Ez a módszer tükrözi az exportáló gyártó költségszerkezetét, mivel a fuvarozási költség és a nyersanyagköltség közötti arány megmarad, majd a Bizottság a torzulástól mentes referenciaértékre alkalmazza.

142 A Bizottság a torzulástól mentes gyártási költségek meghatározásához hozzáadta a kapott eredményhez az általános gyártási költségeket. A mintában szereplő kínai exportáló gyártóknál felmerült ezen általános költségeket megnövelte a nyersanyagok és fogyóeszközök költségével, majd az így kapott értéket kifejezte a mintában szereplő egyes exportáló gyártóknál ténylegesen felmerült gyártási költségek arányában. Ezt követően a Bizottság ezt a százalékos arányt alkalmazta a torzulásmentes előállítási költségekre.

143 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság nem támaszkodhatott a kínai exportáló gyártók által fizetett árakra, mivel ebben az országban jelentős torzulások állnak fenn. A megtámadott rendelet (187) és azt követő preambulumbekezdéseiből kitűnik, hogy a Bizottság megállapította, hogy a kínai kormányzatnak az acélágazatba történő beavatkozása következtében jelentős torzulások következtek be, amelyek befolyásolták az érintett termék árait, illetve költségeit, beleértve a nyersanyagköltségeket is.

144 Az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének b) pontja úgy határozza meg a „jelentős torzulások” fogalmát, mint „azok a torzulások, amelyek akkor következnek be, ha a jelentett árak vagy költségek – a nyersanyag- és energiaköltségeket is beleértve – jelentős kormányzati beavatkozás hatására nem szabadpiaci erőviszonyok eredményei”, és tartalmazza azon tényezők tájékoztató jellegű felsorolását, amelyeket az ilyen torzulások fennállásának elemzése során figyelembe lehet venni. A felperesek a jelen keresetben nem vitatják a Bizottságnak a Kínában fennálló jelentős torzulásokra vonatkozó értékelését.

145 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy azon széles mérlegelési jogkör, amellyel a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az uniós intézmények rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettségéből adódóan, az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének b) pontja értelmében vett jelentős torzulások fennállásának megállapítására is kiterjed. Ugyanez vonatkozik az érintett országban megvalósuló jogi vagy politikai természetű tényállásokra is, amelyeket az uniós intézményeknek kell mérlegelniük annak meghatározása érdekében, hogy valamely exportőr piacgazdasági feltételek között jelentős állami beavatkozás nélkül működik-e (lásd: 2023. június 21-i Guangdong Haomei New Materials és Guangdong King Metal Light Alloy Technology kontra Bizottság ítélet, T-326/21, EU:T:2023:347, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

146 Ebből következik, hogy a fenti 39. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a felpereseknek kell bizonyítaniuk, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el a vizsgálattal érintett termék rendes értékének – különösen a fuvardíj, a fogyóeszközök és az általános költségek – kiszámítása során.

147 Amint azt a Bizottság helytállóan megjegyezte, a felperesek sem a vizsgálat során, sem a Törvényszékhez benyújtott beadványaikban nem vitatták, hogy a mintában szereplő kínai exportáló gyártóknál a nyersanyagbeszerzés során felmerült fuvarozási költséget, a fogyóeszközöket és az általános költségeket jelentős torzulások érintették.

148 Ebből következik, hogy a mintába felvett exportáló gyártók költségei nem szolgálhatnak viszonyítási alapként a járulékos költségek kiszámításához. A Bizottság kifejtette, hogy amennyiben nem állnak rendelkezésre megfelelő referenciaértékek, azokat azon költségcsoport alapján kell megállapítania, amelyhez a szóban forgó költségek tartoznak. Következésképpen, miután a nyersanyagok, illetve az előállítás torzítás nélküli költségei megállapításra kerültek, a Bizottság az exportáló gyártó költségszerkezetének megfelelően a referenciaértéket alkalmazta a szóban forgó költségek torzulástól mentes becslése érdekében. Így például, ha a belföldi fuvardíj a nyersanyagköltség 1%-át teszi ki, amint az az egyik kínai exportáló gyártó könyvelésében szerepel, az a Bizottság által ily módon – az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontjával összhangban – képzett rendes értéken is a nyersanyagköltség 1%-át képviseli.

149 Egyébiránt a Bizottság elutasította a Ningbo Jinding által megadott referenciaértéket, mivel nem rendelkezett megbízható információkkal a kilométerben kifejezett távolságról. Ezenfelül a négy fő nyersanyagot Kína különböző régióiból, más-más fuvarozó szállította a Ningbo Jindingnek, míg a felperesek egyetlen szállítási távolságként a kikötőtől számított legrövidebb út alapulvételét javasolták. Ráadásul a referenciaértéket nem lehetett összevetni más adatokkal, mivel azt az érdekelt felek végső tájékoztatását követően adták meg. A Bizottság ezért elutasította azt.

150 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperesek nem adtak meg megfelelő referenciaértéket a fogyóeszközök és az általános költségek kiszámításához.

151 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az adatok elemzése során (2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 180. pont).

152 Így olyan relevánsabb és megbízhatóbb adatok hiányában, amelyeket a Bizottság felhasználhatott volna a belföldi fuvardíjak, a fogyóeszközök és az általános költségek kiszámításához, a Bizottság kénytelen volt ezeket a költségeket a mintába kiválasztott kínai exportáló gyártók szerkezetének figyelembevételével kiszámítani. Ezenfelül e tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek önmagában azt nem vitatják, hogy a termék rendes értékének, amelyet thaiföldi gyártók adatai alapján számítottak ki, tartalmaznia kell ezeket a nyersanyagokhoz kapcsolódó költségeket.

153 Mindenesetre az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy megbízhatóbb hozzáférhető adatok hiányában a más adatok kiigazítását követően szerzett adatok egyértelmű bizonyítékoknak minősülhetnek, feltéve egyrészt, hogy ezen egyéb adatok maguk is ilyen egyértelmű bizonyítékoknak minősülnek, másrészt pedig a szóban forgó kiigazításokat észszerű feltételezések alapján végzik el oly módon, hogy e kiigazítások eredménye hihető (2023. szeptember 21-i ítélet, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 125. pont).

154 Így tehát, megbízhatóbb adatok hiányában a Bizottság – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el – a belföldi fuvarozási költségeket, a fogyóeszközöket és az egyéb általános költségeket kiszámíthatta az érintett termék gyártásához szükséges nyersanyagköltség százalékos arányában, amellett, hogy figyelembe vette a mintában szereplő exportáló gyártók szerkezetét.

155 A fenti megfontolásokból következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el a belföldi fuvardíj, a fogyóeszközök és az egyéb általános költségek kiszámítása során. Következésképpen az első jogalap harmadik részét el kell utasítani.

d) Az óránkénti munkaerőköltség kiszámításáról

156 A felperesek azt állítják, hogy téves és minden ténybeli alapot nélkülöz a Bizottság azon feltevése, amely szerint egy thaiföldi alkalmazott átlagosan heti 40 órát dolgozik, ami sérti az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontját. Ezenkívül a thaiföldi nemzeti statisztikai hivatal negyedéves jelentései azt mutatják, hogy a vizsgálati időszak minden egyes negyedévében nagyon magas volt a 40–49 órát, sőt az 50 óránál többet dolgozó munkavállalók aránya. Az érdekelt felek állítólag jelezték a Bizottságnak, hogy az alkalmazandó thaiföldi jogszabályok heti legfeljebb 48 órás munkavégzést írnak elő.

157 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

158 A munkaerő egyike azon termelési tényezőknek, amelyeket az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontja alapján a rendes érték képzéséhez használnak.

159 A megtámadott rendelet (314) preambulumbekezdése szerint a Bizottság az óránkénti munkaerőköltség kiszámításához heti negyven órát vett alapul (tehát a reprezentatív országbeli havi munkaerőköltséget elosztotta négy héttel, majd az így kapott eredményt elosztotta heti negyven órával), amely megfelel a napi rendes munkaidőnek (napi nyolc óra szorozva öt

munkanappal). A rendelkezésére álló információk szerint a thaiföldi feldolgozóiparban foglalkoztatott munkavállalók 67%-a heti negyven–negyvenkilenc órát dolgozik, a törvényi maximum heti negyvennyolc óra.

160 A Bizottság azzal indokolja döntését, hogy nincs bizonyíték arra, hogy a helyes érték heti negyvennyolc óra lett volna.

161 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesek sem a vizsgálat során, sem a Törvényszék előtt nem támasztották alá konkrét bizonyítékokkal, hogy a heti munkaidőre a negyven és negyvenkilenc óra közötti tartomány megállapítása téves volt. Márpedig, amint az a fenti 59. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, ha a felperesek a rendes érték kiszámításával összefüggésben a Bizottság összetett értékelését kívánják vitatni, úgy arra vonatkozóan kell konkrét bizonyítékokat előterjeszteniük, hogy a Bizottság az említett számítás céljából figyelembe vett tényezők tekintetében nyilvánvaló értékelési hibát követett el. A felperesek azt állítják, hogy a heti munkaidő Thaiföldön ténylegesen magasabb, anélkül azonban, hogy konkrét bizonyítékokra hivatkoznának.

162 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor Thaiföldön heti negyven órát vett figyelembe az érintett termék előállításához kapcsolódó munkaerőköltség kiszámításához.

163 Az első jogalap negyedik részét ezért el kell utasítani.

e) A nyersanyagokra kivetett behozatali vámok alkalmazásáról

164 A felperesek arra hivatkoznak, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikke (6a) bekezdésének a) pontját azzal, hogy a behozatali vámokat a Globális Kereskedelmi Atlaszban (GTA) feltüntetett átlagos CIF-árhoz hozzáadta, mivel a kínai exportáló gyártók kizárólag a kínai piacról szerzik be nyersanyagaikat. Ennélfogva az így kiszámított költségek nem feleltethetők meg.

165 A felperesek továbbá azzal érvelnek, hogy a Bizottság rendelkezésére állt a fő nyersanyagok thaiföldi belföldi ára. Az érdekelt felek által közölt adatok ugyanis a Tata Thaïland által a vizsgálati időszakban Thaiföldön értékesített hengerhuzalra vonatkozó adatokon alapultak, amelyek a Tata Thaïland auditált éves jelentésében szerepeltek.

166 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

167 E tekintetben a megtámadott rendelet (258) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a rendes érték meghatározásához a számítás során figyelembe kell venni azon költséget, amelyet egy thaiföldi gyártó a gyártelepi áron szállított nyersanyagokért fizet. A behozatali vámok hozzáadása nélkül a kapott referenciaérték nem tükrözné a thai piacon érvényes, torzulástól mentes árat.

168 Először is, mivel a Bizottság köteles volt kiszámítani az érintett terméknek a megfelelő reprezentatív ország egyik gyártójára meghatározott rendes értékét, joggal vélte szükségesnek, hogy e számítás során figyelembe vegye az érintett termék előállításával kapcsolatos valamennyi költséget, így különösen a thaiföldi gyártóknak a nyersanyagok beszerzése során felmerülő költségeit.

169 Így amennyiben a rendes értéket a vizsgált országtól eltérő ország árai és költségei alapján képzik, az e piacra vonatkozó valamennyi adatot figyelembe kell venni a rendes érték meghatározásához (lásd ebben az értelemben: 2018. április 23-i Shanxi Taigang Stainless Steel kontra Bizottság ítélet, T-675/15, nem tették közzé, EU:T:2018:209, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

170 Ebből következik, hogy nem releváns a felperesek azon érve, amely szerint a kínai exportáló gyártók kizárólag a kínai belső piacon vásároltak.

171 Másodszor, amint azt a Bizottság megállapította – amit a felperesek a jelen kereset keretében nem is vitattak –, a kínai belső piaci árakat erősen befolyásolta a kormányzati beavatkozás, így azok nem a szabad piaci versenynek megfelelően alakultak.

172 Harmadszor, a felperesek elismerik, hogy a Bizottsággal közölt adatok egyetlen gyártóra, nevezetesen a Tata Thaïlandra vonatkoztak. E tekintetben a Bizottság megjegyezte, hogy nem adtak magyarázatot arra vonatkozóan, hogy milyen módszerrel szerezték be ezeket az adatokat, azok pontosan milyen nyersanyagokra és milyen időszakra vonatkoztak, és mindenesetre, hogy az adatok – mivel egyetlen gyártótól származtak – nem feltétlenül tekinthetők reprezentatívnak.

173 Negyedszer, ami a felperesek által javasolt alternatív módszert illeti, amely szerint a Bizottságnak a thaiföldi belföldi árakra kellett volna szorítkoznia, és nem pedig az importárakra támaszkodnia, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság kifejtette, hogy az import nemcsak, hogy árversenyben van a belföldi gyártással, hanem a nyersanyagköltségekhez fűződő, például a szállítással kapcsolatos költségeket is tükrözi, amint azt maguk az exportáló gyártók is elismerték, ezért ezek az adatok nemcsak a nyersanyagok árának, hanem az érintett termék gyártásához kapcsolódó járulékos költségeknek a számítása szempontjából is relevánsabb adathalmazt képeznek. A Bizottság továbbá kifejtette, hogy a thaiföldi belföldi fuvarozási díjak tekintetében csupán egyetlen szállító árai álltak a rendelkezésére, így azokat nem tekintette megbízhatónak.

174 Ebből következik, hogy az első jogalap ötödik része megalapozatlan.

175 A fentiekre tekintettel az első jogalap ötödik részét, és következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése e) pontjának megsértésére alapított, második jogalapról

176 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének e) pontját, amennyiben nem végezte el az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlítását, mivel csak az exportárakra alkalmazott kiigazításokat, a rendes értékre nem.

177 A felperesek egyrészt arra hivatkoznak, hogy a Bizottság nem rendelkezett pontos kimutatással azon öt thaiföldi gyártó SGA-költségeiről, amelyek adatai alapján kiszámította a rendes értéket, és ezért nem volt tisztában azzal, hogy milyen költségek tartoztak ezek körébe. Másrészt az értékesítéshez kapcsolódó bizonyos kiadásokat, mint például a fuvarozási költségeket nem vonták le az SGA-költségekből, ami azt jelenti, hogy a Bizottság abból indult ki, hogy az öt thaiföldi gyártó valamennyi értékesítése „gyártelepi” alapon történt, amely feltevés nem indokolt. A kínai gyártóknak küldött kérdőívben azonban a Bizottság a fuvarozási költségeket az SGA-költségek közé sorolta.

178 A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság tévesen utasította el a kért kiigazítás szükségességét igazoló általuk benyújtott bizonyítékokat. A költségek pontos megoszlására vonatkozó adatok hiányában a Bizottságnak legalább egy olyan mutatót kellett volna használnia, amely a szállítási költségeket százalékos arányban adja meg. Egyébiránt a Bizottság e tekintetben alkalmazott megközelítése nem felel meg a korábbi gyakorlatának.

179 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

180 Az alaprendelet 2. cikke szerint a rendes érték meghatározását követően meg kell határozni a vizsgált termékek exportárát. Az alaprendelet 2. cikkének (8) bekezdése kimondja, hogy az exportár az exportáló országból az Unióba exportra értékesített termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár.

181 Ezt követően, az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése értelmében az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni, figyelembe véve, adott esetben kiigazítások formájában, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket.

182 Közelebbről, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének e) pontja szerint, amelyre felperesek hivatkoznak, ki kell igazítani az érintett terméknek az exportáló gyártó telephelyéről egy független vevőhöz történő eljuttatásához közvetlenül kapcsolódó költségek különbségeit, amennyiben a felszámított árak az ilyen költségeket tartalmazzák. Ezek a költségek magukban foglalják a fuvarozási, a biztosítási, az anyagmozgatási, a rakodási és a mellékköltségeket.

183 Az ítélkezési gyakorlat szerint, ha valamelyik fél az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a rendes érték és az exportár összehasonlíthatóvá tételének céljából a dömpingkülönbözet meghatározására tekintettel kiigazításokat kér, e félnek kell bizonyítania, hogy kérelme indokolt. Ily módon, annak bizonyítási terhe, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a)–k) pontjában felsorolt különös kiigazításokat el kell végezni, azokra hárul, akik azokkal élni kívánnak (lásd ebben az értelemben: 2018. április 23-i Shanxi Taigang Stainless Steel kontra Bizottság ítélet, T-675/15, nem tették közzé, EU:T:2018:209, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

184 Az ítélkezési gyakorlat azt is pontosította, hogy az a széles mérlegelési jogkör, amellyel a Bizottság az általa vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan rendelkezik a kereskedelempolitikai védintézkedések területén, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének alkalmazására is kiterjed (lásd ebben az értelemben: 2012. február 16-i Tanács és Bizottság kontra Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP, C-191/09 P és C-200/09 P, EU:C:2012:78, 63. pont). Ennélfogva azon bizonyítékok Törvényszék általi felülvizsgálata, amelyekre a Bizottság a megállapításait alapítja, nem veszi át ezen intézménynek a kereskedelempolitika területén fennálló széles mérlegelési jogkörét, hanem annak megállapítására korlátozódik, hogy ezen elemek alátámaszthatják-e a Bizottság következtetéseit (2016. április 7-i ArcelorMittal Tubular Products Ostrava és társai kontra Hubei Xinyegang Steel ítélet, C-186/14 P és C-193/14 P, EU:C:2016:209, 35. pont).

185 Ebből következik, hogy a jelen ügyben ezen ítélkezési gyakorlat alapján a felpereseknek kell bizonyítaniuk az általuk a vizsgálat során szolgáltatott bizonyítékok alátámasztása érdekében kért kiigazítás szükségességét.

186 A megtámadott rendelet (279) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság a „gyártelepi” paritás megállapítása érdekében a kínai exportáló gyártók exportárát a kezelési, fuvarozási, biztosítási, csomagolási, hitel- és banki költségek tekintetében kiigazította.

187 A Bizottság ugyanakkor a rendes értéket nem igazította ki, mivel azt – az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdésével összhangban – már eleve „gyártelepi” paritáson számította ki.

188 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy bár kiigazítások elvégzése az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének értelmében a rendes érték és az exportár közötti, összehasonlíthatóságukat befolyásoló különbségek figyelembevételének céljából szükségessé válhat, e levonások nem végezhetők el egy számtanilag képzett érték vonatkozásában, amely, mint ilyen, nem valós. Ezt az értéket ugyanis főszabály szerint nem befolyásolják az összehasonlíthatóságát esetlegesen csökkentő tényezők, tekintve, hogy ezen értéket mesterségesen hozták létre (lásd ebben az értelemben: 2009. március 18-i Shanghai Excell M&E Enterprise és Shanghai Adeptech Precision kontra Tanács ítélet, T-299/05, EU:T:2009:72, 266. pont).

189 Végezetül meg kell állapítani, hogy az érdekelt felek észrevételeire válaszolva a Bizottság a megtámadott rendelet (333) preambulumbekezdésében leszögezte, hogy a terméktípusonként meghatározott, gyártelepi paritáson számított rendes érték észszerű összegű SGA-költségeket is magában foglalt, továbbá, hogy nem álltak rendelkezésre információk annak alátámasztására, hogy az érintett thaiföldi vállalatok SGA-költségei tartalmazták volna a vevőkhöz történő szállítás költségeit.

190 Ami a felperesek által a kért kiigazításra vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok elégségességét illeti, a fenti 183. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal összhangban, a Törvényszék elé terjesztett iratokból először is az tűnik ki, hogy a felperesek a Wenzhou alternatív javaslatára hivatkoznak, amely az SGA-költségeknek az exportáló gyártók adatai alapján történő számszerűsítésére irányul. Mindazonáltal, amint arra a Bizottság helytállóan hivatkozik, az exportáló gyártók költségszerkezetén alapuló kiigazítás nem megfelelő az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján, mivel ezek az árak nem felelnek meg a piacgazdaság feltételeinek (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 20-i Jinan Meide Casting kontra Bizottság ítélet, T-650/17, EU:T:2019:644, 74. és 75. pont). Ennélfogva ezt az érvet el kell utasítani.

191 Másodszor a felperesek olyan dokumentumokat nyújtottak be, amelyek álláspontjuk szerint alkalmasak annak bizonyítására, hogy a fuvarozási költségeket a szokásos számviteli gyakorlatban SGA-költségekként kezelik. E tekintetben egyrészt az Oracle NetSuite számviteli szoftverére hivatkoznak, amelyből az tűnik ki, hogy az SGA-költségek magukban foglalhatják a „fuvarozási költségeket”, másrészt pedig a *Harvard Business Review* 1987-es cikkére, amely a fuvarozási költségeket szintén az SGA-költségek körébe sorolja. A felperesek szerint ez a szokásos számviteli gyakorlatból fakad, mivel nincs más olyan számviteli tétel, ahova ezek a költségek felvezethetők.

192 A felperesek által hivatkozott „bizonyítékok” azonban általános számviteli adatokra vonatkoznak, és nem kifejezetten a Bizottság által a szóban forgó vizsgálat keretében felhasznált adatokra. Ennélfogva ezek alapján nem kérdőjelezhető meg a thaiföldi exportáló gyártók adatainak Bizottság általi értékelése.

193 Másodszor, a felperesek a válasziratuk mellékleteként benyújtották egyrészt a Tata Thaïland könyvvizsgálói jelentését, amely SGA-költségként említi a szállítási és értékesítési költségeket, valamint a banki költségeket, másrészt pedig a Ningbo Jinding könyvvizsgálói jelentését, amely a kül- és belföldi fuvarozási költségeket és az egyéb költségeket SGA-költségként kezeli.

194 Márpedig a megtámadott rendelet (271) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Tata Thaïland nem tartozik az öt azonosított thaiföldi társaság közé. Ezen túlmenően a Ningbo Jinding könyvvizsgálói jelentése e tekintetben hatástalan, mivel – amint az a fenti 190. pontból kitűnik – a kínai exportáló gyártók költségszerkezete nem szolgálhat az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján kért kiigazítás alapjául.

195 Harmadszor, ugyanezen okokból el kell utasítani a felpereseknek a kínai exportáló gyártók részére megküldött kérdőívre vonatkozó érvét, amely a fuvarozási költségeket az SGA-költségek körébe sorolta. A Bizottság kifejtette ugyanis, hogy az említett kérdőív célja a kínai exportáló gyártók szerkezetének megértése volt. Ezért ezen adatok további kezelésére a Bizottság nem köteles.

196 Negyedszer a felperesek arra hivatkoznak, hogy mivel a Bizottság nem volt tisztában azzal, hogy az öt thaiföldi gyártó SGA-költségei mit foglalnak magukban, nem észszerű tőlük elvárni, hogy e tárgyban konkrét bizonyítékokat szolgáltassanak, tekintettel a D & B-adatok átláthatatlanságára, valamint arra, hogy ezek az adatok egy külföldi országra vonatkoznak. Ezzel a felperesek elismerik, hogy érvelésük spekulatív.

197 Mindemellett az a tény, hogy a rendes értéket az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése alapján, tehát a megfelelő reprezentatív ország exportáló gyártóinak adatai alapján állapították meg, nem enyhítheti a bizonyítási terhet a fenti 183. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következően, amely szerint az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdésében említett tényezők valamelyike tekintetében kiigazítást kérő félnek kell bizonyítania, hogy ez a tényező érintheti az árakat, ekként pedig azok összehasonlíthatóságát (lásd ebben az értelemben: 2022. április 28-i Changmao Biochemical Engineering kontra Bizottság ítélet, C-666/19 P, EU:C:2022:323, 151. pont).

198 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperesek feladata volt, hogy a közigazgatási eljárás során az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerinti kiigazítás iránti kérelmet terjesszenek elő, és olyan bizonyítékokat szolgáltassanak, amelyek lehetővé teszik annak megállapítását, hogy az említett kiigazítás a rendes érték és az exportárak összehasonlíthatóságának biztosítása érdekében szükséges.

199 Márpedig a fenti megfontolásokból az következik, hogy a felperesek egyáltalán nem bizonyították a kért kiigazítás szükségességét.

200 Ezért a második jogalapot el kell utasítani.

3. Az alaprendelet 18. cikkének az érintett termék előállításához szükséges munkaerőköltség kiszámításával összefüggésben történő megsértésére alapított, harmadik jogalapról

201 Harmadik jogalapjukban a felperesek lényegében azt vitatják, hogy az érintett termék előállításához szükséges munkaerőköltség kiszámítása a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó közül csupán az egyiküktől, azaz a Jiangsutól származó adatok alapján történt, ami álláspontjuk szerint sérti az alaprendelet 18. cikkének (1) és (5) bekezdését, valamint a dömpingellenes megállapodás 6. cikkének 8. pontját és II. mellékletének 5. és 7. pontját.

202 Elsősorban a felperesek azt állítják, hogy ez a módszer téves, mivel a Jiangsu hidegkovácsolási eljárást alkalmaz, ezzel szemben a melegkovácsolási eljárás munkaigényesebb. A Jiangsu munkavállalói termelékenységének a Ningbo Jindingre történő alkalmazásával a Bizottság arra az észszerűtlen következtetésre jutott volna, hogy ez utóbbi munkavállalói évente 52 hetet, heti hat

napot és napi tizenhét órát dolgoztak. Márpedig a Bizottság az alaprendelet 18. cikke értelmében köteles egyrészt kiválasztani a rendelkezésre álló legjobb információkat annak érdekében, hogy kitöltse a szükséges információk hiánya által a bizonyítékokban támadt űrt, másrészt pedig az így kapott információkat más forrásokkal, különösen az uniós gyártókéval kell összevetni.

203 Másodsorban, ami az egyéb olyan adatokat illeti, amelyekre a Bizottság támaszkodhatott volna, elsőként a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság felhasználhatta volna a rendes munkaidőre vonatkozóan a Ningbo Jinding és a Wenzhou által kellő időben közölt információt. E gyártók nem kötelesek rögzíteni a ténylegesen ledolgozott órákat, tehát nem rendelkeznek olyan egyéb információkkal, amelyeket közölhettek volna a Bizottsággal annak megerősítése érdekében, hogy a rendes munkaidőt betartották. Márpedig a felperesek szerint a Bizottság tisztában volt azzal, hogy a Ningbo Jinding vonatkozásában támaszkodhat a személyzeti értesítőkre, amelyek jellemzőek a kötőelemgyártásban részt vevő érintett műhelyekben, valamint a Wenzhou tekintetében a kínai jog által engedélyezett maximális munkaóraszámra. Ez a maximális munkaóraszám az érintett ágazattól függetlenül alkalmazandó. Egyébiránt a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság a múltban – a kereskedelemvédelmi ügyekben megszokott módon – támaszkodhatott a standard költségekre. Álláspontjuk szerint a jelen ügyben is ezt tette, amikor a thaiföldi referenciaköltség meghatározásához a rendes munkaidőt vette alapul.

204 Másodszor, a felperesek állítása szerint a Bizottság a kínai jogban rögzített maximális munkaóraszámra is támaszkodhatott volna. A Ningbo Jinding által a személyzetnek küldött értesítők ugyanis feltüntetik a műhelyenkénti munkaórák számát, és megerősítik, hogy a Ningbo Jinding betartja a maximális munkaóraszámot. Ellenkező bizonyíték hiányában a Bizottság nem vélelmezheti megalapozottan az együttműködő exportáló gyártó jogellenes magatartását.

205 Harmadszor, a felperesek szerint a Bizottság támaszkodhatott volna a Jiangsu egy alkalmazottjára jutó átlagos munkaóraszámra. Az egy alkalmazottra jutó munkaóráknak a vizsgált exportáló gyártók alkalmazottainak számával való megszorzásával a Bizottság kiszámíthatta volna a vizsgált termék kilogrammonkénti átlagos munkaóraigényét, elkerülve az eltérő gyártási folyamatokból eredő torzulást. Ráadásul ezáltal a Ningbo Jinding és a Wenzhou által az alaprendelet 18. cikkének megfelelően közölt alkalmazottak tényleges számának figyelembevételére is lehetőség nyílt volna.

206 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

207 Az alaprendelet 18. cikke előírja, hogy azokban az esetekben, ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést, vagy azokat nem szolgáltatja a megszabott határidőn belül, illetve, ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, a rendelkezésre álló tények alapján ideiglenes vagy végleges, megerősítő vagy nemleges ténymegállapítások tehetők. Ily módon, ha megállapítást nyer, hogy valamely érdekelt fél hamis vagy félrevezető információkat szolgáltatott, ezeket az információkat figyelmen kívül kell hagyni, és a rendelkezésre álló tényeket lehet felhasználni.

208 A dömpingellenes megállapodás 6. cikkének 8. pontjából kitűnik, hogy azokban az esetekben, amikor valamelyik érdekelt fél meggátolja a szükséges információ hozzáférhetőségét, vagy más módon nem biztosítja azt észszerű időn belül, illetve amikor jelentősen hátráltatja a vizsgálatot, a rendelkezésre álló adatok alapján előzetes vagy végső, megerősítő vagy elutasító határozat hozható. Ezenfelül a dömpingellenes megállapodás II. melléklete „az elérhető legjobb

információknak” a vizsgálatok során történő felhasználására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, és pontosítja azokat a feltételeket, amelyek mellett a vizsgálatot végző hatóságok az érdekelt féltől eltérő forrásból származó információkra támaszkodhatnak.

209 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 18. cikke a dömpingellenes megállapodás 6. cikkének 8. pontja, valamint II. melléklete tartalmának az uniós jogba való átültetése, és a lehető legnagyobb mértékben ezek fényében kell a 18. cikket értelmezni (lásd: 2014. május 22-i Guangdong Kito Ceramics és társai kontra Tanács ítélet, T-633/11, nem tették közzé, EU:T:2014:271, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

210 Az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése szerint négy esetben lehet a rendelkezésre álló tényekhez folyamodni: először is akkor, ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést; másodszor, ha a szükséges információkat nem szolgáltatja a megszabott határidőn belül; harmadszor, ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, illetve negyedszer, ha hamis vagy félrevezető információkat szolgáltat (2011. október 25-i Transnational Company „Kazchrome” és ENRC Marketing kontra Tanács ítélet, T-192/08, EU:T:2011:619, 268. pont).

211 Az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy az érdekelt felek kötelesek megküldeni a Bizottságnak azokat az információkat, amelyek lehetővé teszik a dömpingellenes vizsgálat megfelelő lefolytatását. Ennek megfelelően az információk akkor minősíthetők az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése értelmében véve „szükségesnek”, ha azok olyan jellegűek, hogy lehetővé teszik a Bizottság számára, hogy a dömpingellenes vizsgálat keretében megtegye a szükséges ténymegállapításokat, esetről esetre értékelve az információk szükséges jellegét (2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 53. pont)

212 A „szükséges információ” fogalmának meghatározása során figyelembe kell venni az alaprendelet 18. cikkének célját. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság mint vizsgáló hatóság feladata a dömping, a kár, valamint a dömpingelt behozatal és a kár közötti okozati összefüggés megállapítása. Mindazonáltal az alaprendelet egyetlen rendelkezése sem biztosít olyan hatáskört a Bizottság számára, amely lehetővé tenné, hogy az érintett feleket a vizsgálatban való részvételre vagy információk szolgáltatására kényszerítse, így a Bizottság a szükséges információk szolgáltatása tekintetében az érdekelt felek önkéntes együttműködésére van utalva. Ebben az összefüggésben az alaprendelet (27) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az uniós jogalkotó úgy ítélte meg, hogy „[s]zükséges biztosítani, hogy a felek nem megfelelő együttműködése esetén más információk is felhasználhatóak legyenek a tények megállapításához, és hogy ezek az információk kedvezőtlenebbek lehetnek a felek számára, mint abban az esetben, ha közreműködtek volna”. Ily módon az alaprendelet 18. cikkének az a célja, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy akkor is folytatni tudja az eljárást, ha az érdekelt felek megtagadták az együttműködést, vagy nem megfelelően működtek együtt. Következésképpen, tekintettel arra, hogy az érdekelt felek a tőlük lehetőségeik szerint elvárható módon kötelesek együttműködni, e feleknek be kell nyújtani a rendelkezésükre álló és az uniós intézmények által a megállapításaikhoz szükségesnek ítélt valamennyi információt (lásd ebben az értelemben: 2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 54–56. pont).

213 Egyébiránt, amennyiben a Bizottság a megállapításait a rendelkezésre álló tényekre alapítja olyan helyzetekben, amikor a benyújtott adatok hiányosak, a Bizottság nem köteles kifejteni, hogy mennyiben a lehető legjobbak a felhasznált, rendelkezésre álló tények, mivel ilyen kötelezettség

nem következik sem az alaprendelet 18. cikkéből, sem pedig az ítélkezési gyakorlatból (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. március 19-i City Cycle Industries kontra Tanács ítélet, T-413/13, nem tették közzé, EU:T:2015:164, 132. pont).

214 Az alaprendelet 18. cikkére ugyanis szándékos magatartás hiányában is lehet hivatkozni (lásd: 2021. szeptember 22-i NLMK kontra Bizottság ítélet, T-752/16, nem tették közzé, EU:T:2021:611, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az érintett fél által bizonyos információk közlése érdekében kifejtett erőfeszítések mértéke nem áll szükségszerűen arányban a közölt információk valódi minőségével, mindenesetre annak nem az egyetlen meghatározó eleme. Ennek megfelelően, amennyiben a kért információkat végül nem szerzi meg, a Bizottság a kért információkat illetően jogosult a rendelkezésre álló adatok felhasználására (lásd: 2015. március 19-i City Cycle Industries kontra Tanács ítélet, T-413/13, nem tették közzé, EU:T:2015:164, 117. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2021. szeptember 22-i NLMK kontra Bizottság ítélet, T-752/16, EU:T:2021:611, nem tették közzé, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

215 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon bizonyítékok Törvényszék általi felülvizsgálata, amelyekre az uniós intézmények megállapításaikat alapítják, nem minősül olyan új tényértékelésnek, amely az intézmények tényértékelése helyébe lép. E felülvizsgálat nem sérti ezen intézményeknek a kereskedelempolitika területén fennálló széles mérlegelési jogkörét, hanem annak megállapítására korlátozódik, hogy e bizonyítékok alátámaszthatják-e az intézmények következtetéseit (lásd: 2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

216 A jelen ügyben a megtámadott rendelet (180) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az adatok egybevetésével végzett távoli ellenőrzések során a Bizottság a mintában szereplő három exportáló gyártónál nem tudta ellenőrizni a tényleges munkaerő-ráfordítást, és hogy e gyártókat tájékoztatta arról, hogy az alaprendelet 18. cikkének rendelkezései szerint a rendelkezésre álló adatokat szándékozik felhasználni a munkaerő-ráfordítás tekintetében. A mintában szereplő exportáló gyártók ugyanis munkaerő-ráfordításukat úgy közölték, hogy a ténylegesen ledolgozott munkaóraszámot a rendes munkaidő alapján átváltották. A megtámadott rendelet (260) preambulumbekezdése szerint azonban a Jiangsu esetében a Bizottság információkat tudott gyűjteni a közölt tényleges munkaóraszám és a munkavállalók által ténylegesen ledolgozott munkaórák száma közötti különbségről.

217 Következésképpen a Jiangsunál tapasztalt „tényleges” munkaidő alapján a Bizottság kiszámította a Jiangsu „tényleges” termelékenységét, vagyis azt, hogy egy alkalmazott a vizsgálat időszaka alatt a vizsgált termékből hány kilogrammot állíthatott elő, és összehasonlította azt a mintában szereplő másik két exportáló gyártó termelékenységével. Az összehasonlítás a Ningbo Jindingnél megnövekedett termelékenységet mutatott, ami megkérdőjelezte a számítás megbízhatóságát, amely általában a normál munkaidőt vette figyelembe. A Bizottság ezt követően a vizsgált termék gyártására fordított munkaórák kilogrammonkénti átlagos számát állapította meg a Jiangsunál, és ezt mint az alaprendelet 18. cikke értelmében rendelkezésre álló adatot használta fel a három exportáló gyártó vonatkozásában.

218 A megtámadott rendelet (181) és (182) preambulumbekezdéséből az is kitűnik, hogy egyrészt a Ningbo Jinding azt állította, hogy a Bizottságnak a rendes munkaidőt kellett volna alapul vennie, másrészt pedig a Wenzhou arra hivatkozott, hogy a tényleges munkanapokat feltüntették a havi bérjegyzékekben, és hogy a Bizottság felhasználhatja a kínai munkajogban meghatározott rendes napi munkaidőt. Ugyanakkor a megtámadott rendelet (184) preambulumbekezdésében a

Bizottság jelezte, hogy nem volt bizonyíték arra, hogy a rendes munkaidő alapján munkaórákra átváltott tényleges munkanapok száma az érintett termék gyártásával összefüggésben ledolgozott munkaórákat fejezi ki, mivel nem érkezett bizonyíték a kötőelemek gyártására fordított rendes munkaidő meghatározásának alapjára.

219 A felperesek az alaprendelet 18. cikkének és a dömpingellenes megállapodás 6. cikke 8. pontjának megsértésére hivatkoznak, mivel egyrészt a Bizottság nem vette kellően figyelembe a vizsgált termékek gyártási eljárásai közötti különbségeket, és tévesen alkalmazta a Jiangsutól származó számadatokat, amelyek a Ningbo Jindingre való alkalmazásukkal minden valóságalapjukat elvesztették. Másrészt a felperesek előadják, hogy a Bizottságnak a munkaerő termelékenységének kiszámításához figyelembe kellett volna vennie a rendelkezésére álló egyéb adatokat.

220 Így először is, az egyes exportáló gyártók által választott gyártási eljárásnak a termelékenységre gyakorolt lehetséges hatásait illetően a Bizottság a megtámadott rendelet (317) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy a mintában szereplő egyik exportáló gyártó esetében sem állapíthatta meg az eltérő gyártási módszerekhez (meleg- és hidegkovácsolás) szükséges munkaórák közötti különbséget, és maguk az érdekelt felek sem szolgáltattak bizonyítékot arra nézve, hogy az említett különbségre vonatkozóan hogyan kellene elvégezni a becsléseket.

221 A felperesek a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre megerősítették egyrészt, hogy mind a Jiangsu, mind a Ningbo Jinding alkalmazza az érintett termék kétféle gyártási eljárását, másrészt pedig, hogy a Bizottság kérdőívére adott válaszaiban a három exportáló gyártó kizárólag az érintett termék gyártásának munkaerőköltsége alapján határozta meg a termelékenységet, függetlenül a gyártási eljárástól. A felperesek tulajdonképpen nem tudtak határozott választ adni arra, hogy a Bizottság a munkaerőköltség megállapítása során hogyan tehetett volna különbséget a két eljárás között.

222 Egyébiránt, amint arra a Bizottság rámutatott – és amit a felperesek sem vitattak –, a három exportáló gyártó egyike sem rendelkezett olyan pontos dokumentációval, amely a kovácsolás módszere alapján határozta volna meg a munkaerőköltségre vonatkozó követelményeket.

223 Ebből következik, hogy mivel a felperesek nem tudtak e tekintetben adatokat szolgáltatni a Bizottságnak, az érintett termék gyártására a választott gyártási eljárástól függően fordított esetleges munkaidő-különbözetre alapított érvüket el kell utasítani.

224 Másodszor, a felperesek vitatják azt, hogy a Bizottság a Ningbo Jinding munkaerőköltségeit a Jiangsu adatai alapján számította ki, hiszen ez olyan irreális eredményekre vezetett volna álláspontjuk szerint, minthogy a Ningbo Jinding alkalmazottai évente ötvenkét hetet, heti hat napot és napi tizenhét órát dolgoztak.

225 Mindazonáltal a Ningbo Jindingnek a végleges megállapításokra vonatkozó észrevételeiből kitűnik, hogy az alkalmazottankénti napi tizenhét órás munkaidő kiszámításához a Ningbo Jinding a Bizottság által felhasznált „rendelkezésre álló adatok” alapján, az érintett termék előállításához szükséges munkaórákat vette alapul, amelyeket felszorzott a kérdőívre adott válaszának C5. táblázatában feltüntetett alkalmazottainak számával. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy először is ezeket az adatokat a Bizottság nem ellenőrizte. Másodszor, a felperesek elismerték, hogy a Ningbo Jindingnél foglalkoztatottak száma a vizsgálat ideje alatt jelentősen ingadozott, így a Bizottság a munkaerőköltségek kiszámításához nem tudta volna felhasználni a

Jiangsu egy alkalmazottjára jutó munkaórák számát, megszorozva a másik két exportáló gyártónál foglalkoztatottak számával. Következésképpen a napi tizenhét órás munkaidőt nem támasztják alá konkrét bizonyítékok, és az mindenesetre hipotetikus.

226 Végezetül, amint arra a Bizottság rámutatott, a válasz R.3. mellékletéből kitűnik, hogy a Ningbo a számításaihoz kizárólag az érintett termék gyártásához szükséges „közvetlen munkaerőt”, valamint a „K+F területén segítő személyzetet” használta fel, míg a Bizottság a dömpingellenes kérdőívben adott utasításokban pontosította, hogy az előállítási költség kiszámításához felhasznált „munkaerőnek” mind a „közvetlen, mind a közvetett munkaerőt” magában kell foglalnia. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a felperesek nem tudták a Bizottság rendelkezésére bocsátani az általa szükségesnek ítélt adatokat.

227 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy mivel az intézmények rá vannak utalva a felek önkéntes együttműködésére, hogy számukra az előírt határidőn belül benyújtsák a szükséges információkat, a feleknek az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdésében előírt kérdőívre adott válaszai, valamint a Bizottság által a helyszínen végezhető utólagos ellenőrzés a dömpingellenes eljárás lefolytatásának lényeges részét alkotják. Az a kockázat, hogy a vizsgálatban érintett vállalkozások együttműködésének elmaradása esetén az intézmények nem a kérdőívre adott válaszként rendelkezésre bocsátott információkat veszik figyelembe, a dömpingellenes eljárás velejárója, célja pedig e vállalkozások jóhiszemű és gondos együttműködésre való ösztönzése (lásd: 2006. július 13-i Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ítélet, T-413/03, EU:T:2006:211, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

228 Ennélfogva a Bizottság széles mérlegelési jogkörének gyakorlása keretében úgy ítélte meg, hogy mivel mind a Jiangsu, mind a Ningbo Jinding a hideg- és melegkovácsolási eljárást is alkalmazza, ezért nem köteles megvizsgálni, hogy ezen eljárások az érintett termék gyártásához szükséges munkaórák tekintetében eltéréseket eredményeznek-e más forrásokhoz képest, különösen az érintett termék uniós gyártók általi gyártásához szükséges munkaórák tekintetében. E tekintetben a Bizottság mindenesetre kifejtette, hogy az uniós gyártókat a nekik küldött kérdőívben a munkaidőről nem kérdezték. Ez az információ tehát nem állt rendelkezésre az alaprendelet 18. cikkének (5) bekezdése értelmében.

229 E körülmények között a Bizottság – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el – megállapíthatta, hogy a szóban forgó adatok ellentmondásokat és hiányosságokat mutatnak, és hogy azokat nem használhatja fel.

230 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a Bizottság a rendelkezésére álló legjobb adatokat választotta-e a munkaerőköltség kiszámításához, elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az alternatív számítások lehetősége nem elegendő annak megállapításához, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el.

231 Az alaprendelet 18. cikkének célja ugyanis az, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára, hogy a vele szemben előírt időkorláton belül befejezze a vizsgálatot. E körülmények között a Bizottság az általa vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik arra vonatkozóan is, hogy a rendelkezésére álló adatok vizsgálata során az alaprendelet 18. cikkéhez kell-e folyamodnia.

232 Közelebbről, ami először is a rendes munkaidőhöz való viszonyítás lehetőségét illeti, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság – anélkül, hogy a felperesek e tekintetben ellentmondtak volna neki – megállapította, hogy a rendes munkaidő nem feltétlenül tükrözi az érintett termék gyártására fordított valós munkaórák számát.

233 Egyébiránt pedig nem lehet helyt adni a felperesek azon érvének, hogy más vizsgálatok keretében a rendes munkaidőt vették alapul. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a dömpingellenes vámot kivető rendelet jogszerűségét jogszabályok, és különösen az alaprendelet rendelkezései figyelembevételével kell értékelni, nem pedig az uniós intézmények állítólagos korábbi határozathozatali gyakorlata alapján (2016. október 18-i Crown Equipment [Suzhou] és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítélet, nem tették közzé, EU:T:2016:616, 107. pont; lásd még ebben az értelemben: 2021. február 10-i RFA International kontra Bizottság ítélet, C-56/19 P, EU:C:2021:102, 79. pont; 2006. október 4-i Moser Baer India kontra Tanács ítélet, T-300/03, EU:T:2006:289, 45. pont).

234 Az alaprendelet ugyanis nem határozza meg, hogy mi minősül „szükséges” információnak a 18. cikk (1) bekezdése értelmében (2014. május 22-i Guangdong Kito Ceramics és társai kontra Tanács ítélet, T-633/11, nem tették közzé, EU:T:2014:271, 46. pont).

235 Ennélfogva, tekintettel arra, hogy egy adott információ lehetővé teheti az említett ténymegállapítások megtételét egy adott vizsgálatban, egy másikban pedig felesleges lehet, meg kell állapítani, hogy azt az értékelést, amely lehetővé teszi annak meghatározását, hogy egy adott információ az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „szükséges információnak” minősül-e, vagy sem, nem elvontan, hanem az egyes vizsgálatok sajátos körülményeire figyelemmel kell értékelni (2017. december 14-i EBMA kontra Giant [China] ítélet, C-61/16 P, EU:C:2017:968, 49. pont).

236 A jelen ügyben a Bizottság szükségesnek tartotta az érintett termék gyártásához szükséges „tényleges” munkaóraszám meghatározását. A felperesek nem vitatják, hogy az érintett termék gyártásához szükséges munkaórák száma a vizsgálathoz szükséges információ, de úgy vélik, hogy a rendes munkaidő közlése elegendő volt. Ennélfogva nem bizonyítják, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor elutasította a munkaerőköltségeknek a kínai rendes munkaidő alapján történő kiszámítását.

237 Ugyanezen okokból el kell utasítani a kérelmezők azon érvelését, hogy a kínai jog szerint nem kötelező a ténylegesen ledolgozott munkaórák nyilvántartása, mivel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az érintett termék előállításához szükséges tényleges munkaóraszám az érintett termék rendes értékének kiszámításához szükséges információ.

238 E megállapítást nem kérdőjelezi meg a felperesek azon érve, amely szerint a Bizottság a jogszabályban előírt munkaidőt használhatta volna fel az érintett termék gyártásához szükséges munkaórák kiszámításához és ahhoz, hogy ne vélelmezze jogellenes magatartás fennállását. Ahogyan a Bizottság a megtámadott rendelet (183) preambulumbekezdésében rámutatott, a munkavállalók által ledolgozható rendes munkaórák számát korlátozó jogszabály megléte önmagában nem elegendő bizonyíték a ténylegesen ledolgozott munkaórák számára, tekintve, hogy a vizsgálat során nem találtak bizonyítékot arra, hogy a kínai munkajogot tiszteletben tartanák és érvényesítenék, a munkavállalóknak ténylegesen fizetett díjazás pedig az exportáló gyártók által közölt tényleges munkanapok számát tükrözné.

239 Másodszor, ami a felperesek által javasolt azon lehetőséget illeti, hogy a kínai jog szerinti maximális munkaidőt vegyék figyelembe, a Bizottság kifejtette, hogy a Jiangsu esetében bizonyítékokat talált arra, hogy e szabályt nem tartják be, és hogy betartását nyilvánvalóan nem ellenőrzik. Így a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy e referenciaérték nem releváns.

240 Harmadszor, ami azt a lehetőséget illeti, hogy a Jiangsu egy alkalmazottjára jutó átlagos munkaóraszámot vegyék alapul megszorozva a másik két exportáló gyártó alkalmazottainak számával, a Bizottság kifejtette, hogy ez a számítás nem volt megfelelő, mivel a Ningbo Jindingnél dolgozó alkalmazottak száma a teljes vizsgálati időszak alatt ingadozott. Ily módon az említett exportáló gyártó által e tekintetben szolgáltatott információk alapján a Bizottság nem tudta a munkaerőköltség kiszámításához szükséges értéket meghatározni. Következésképpen a felperesek nem bocsátottak a Bizottság rendelkezésére minden olyan információt, amelyre szüksége volt az érintett termék rendes értékének kiszámításához.

241 A fenti megfontolásokból következik, hogy a felperesek nem szolgáltak elegendő bizonyítékkal ahhoz, hogy kétségbe vonják az érintett termék előállításához szükséges tényleges munkaóraszám megállapítására vonatkozóan a megtámadott rendeletben rögzített ténybeli értékelés hihetőségét. Márpedig az ilyen bizonyíték szükséges annak alátámasztásához, hogy a Bizottság olyan nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amely a jogi aktus megsemmisítését indokolhatja (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 20-i Jinan Meide Casting kontra Bizottság ítélet, T-650/17, EU:T:2019:644, 110. pont).

242 Következésképpen a fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörének gyakorlása során jogosan állapíthatta meg – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el –, hogy mivel a mintában szereplő exportáló gyártók nem tudták a Bizottság rendelkezésére bocsátani az érintett termék teljes gyártási folyamatában részt vevő alkalmazottaik konkrét munkaóráinak számát, az érintett termék rendes értékének kiszámítása során támaszkodhatott e három exportáló gyártó egyikének ellenőrzött adataira.

243 Ennélfogva a harmadik jogalapot el kell utasítani.

4. Az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik jogalapról

244 A felperesek lényegében azt állítják, hogy a Bizottság nem támaszkodhatott volna az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdésére a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártókra vonatkozó dömpingkülönbözet megállapítását illetően, mivel e rendelkezés értelmében figyelmen kívül kellett volna hagynia a 18. cikk szerinti körülmények között megállapított különbözeteket. Ugyanez a korlátozás a dömpingellenes megállapodás 9. cikkének 4. pontjából is kitűnik, amely annak megakadályozására irányul, hogy a vizsgálat alá vont exportáló gyártók által szolgáltatott hiányzó vagy elégtelen információk hátrányosan érintsék azokat az exportáló gyártókat, akiket nem kértek fel a vizsgálatban való együttműködésre.

245 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

246 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet az 1. cikkének (2) bekezdésében rögzítette a végleges dömpingellenes vámtételeket, amelyeket elsőként a mintában szereplő három exportáló gyártóra vonatkozóan – a Jiangsura 22,1%-ban, a Ningbo Jindingre 46,1%-ban és a Wenzhoura 48,8%-ban –, ezt követően a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártókra 39,6%-ban, végezetül pedig az érintett ország összes többi exportáló gyártója tekintetében 86,5%-ban állapított meg. A negyedik jogalap keretében a 39,6%-os vámtételt vitatják.

247 Az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Amennyiben a Bizottság a 17. cikknek megfelelően a vizsgálatának körét korlátozza, a 17. cikknek megfelelően jelentkező, de a vizsgálati körbe fel nem vett exportőrök vagy gyártók/termelők behozatalaira alkalmazandó dömpingellenes vám nem haladhatja meg a mintában szereplő felekre nézve megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát, függetlenül attól, hogy az ezen felekre a rendes értéket a 2. cikk (1)–(6) bekezdése vagy a 2. cikk (7) bekezdésének a) pontja alapján állapították-e meg.

E bekezdés alkalmazásakor a Bizottság figyelmen kívül hagy minden nulla, csekély mértékű, valamint a 18. cikkben foglalt körülmények között megállapított különbözetet.”

248 Ily módon ez a rendelkezés kizárólag azokban az esetekben alkalmazandó, amikor a Bizottság a mintavételi módszert alkalmazza, vagyis csak akkor, amikor az alaprendelet 17. cikkének megfelelően az exportáló gyártók egy meghatározott csoportjára korlátozza vizsgálatát, ahogyan azt a jelen jogvita tárgyát képező eljárásban tette.

249 Ezt követően pontosítani szükséges, hogy az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdése lényegében megegyezik a dömpingellenes megállapodás 9. cikkének 4. pontjával, amely a következőképpen rendelkezik:

„Amikor a 6. cikk 10. pontjának második mondata értelmében a hatóságok korlátozzák a vizsgálatot, a vizsgálati mintában nem szereplő exportőrök, illetve importőrök importjára kivetett dömpingellenes vám nem haladhatja meg

i. a kiválasztott exportőröknél vagy termelőknél megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát, vagy

[…]

feltéve, hogy e pont céljaira a hatóságok figyelmen kívül hagynak minden nulla vagy csekély mértékű különbözetet, valamint azokat a különbözeteket, amelyeket a 6. cikk 8. pontjában leírt körülmények között állapítottak meg. A hatóságok egyedi vámokat vagy rendes értékeket kötelesek alkalmazni bármely olyan exportőr vagy termelő importjára, amelyeket nem vontak be a vizsgálatba, és amelyek a vizsgálat során a 6. cikk 10.2. pontjának rendelkezései szerint a szükséges információt benyújtották.”

250 A Bíróság már kimondta, hogy a szerződéses kötelezettségek tiszteletben tartásának általános nemzetközi jogi elve *(pacta sunt servanda)*, amelyet a szerződések jogáról szóló, 1969. május 23-i bécsi egyezmény *(Recueil des traités des Nations unies*, 1155. kötet, 331. o.; kihirdette: az 1987. évi 12. tvr.) 26. cikke rögzít, magában foglalja, hogy az uniós bíróságnak a dömpingellenes megállapodás értelmezése és alkalmazása során figyelembe kell vennie e megállapodás különböző rendelkezéseinek a WTO Vitarendezési Testülete által elfogadott értelmezését (lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

251 Az alaprendelet (3) preambulumbekezdése szerint a dömpingellenes megállapodás szabályai megfelelő és átlátható alkalmazásának biztosítása érdekében a megállapodás nyelvezetének a lehető legteljesebb mértékben meg kell jelennie az uniós jogszabályokban. Ily módon az uniós

bíróság támaszkodhat a WTO Fellebbezési Testületének jelentéseire a lényegében azonos rendelkezések értelmezése során (lásd ebben az értelemben: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 33. és 34. pont).

252 A WTO Fellebbezési Testülete az „Egyesült Államok – Bizonyos Japánból származó, melegen hengerelt acéltermékekre vonatkozó dömpingellenes intézkedések” ügyre vonatkozó, 2001. július 24-i jelentésében (WT/DS 184/AB/R) azt állapította meg, hogy a dömpingellenes megállapodás 9. cikkének 4. pontja határt szabott az érintett hatóságok számára az átfogóan alkalmazandó maradékvám-tétel plafonjának rögzítése tekintetében, azaz hogy a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártókra kivetett vám nem haladhatja meg a mintában szereplő exportáló gyártóknál megállapított dömpingkülönbözet súlyozott átlagát. A Fellebbezési Testület arra is rámutatott, hogy a 9. cikk 4. pontja két tilalmat állapít meg. Az első abban akadályozza meg a vizsgálattal megbízott hatóságokat, hogy az átfogóan alkalmazandó maradékvám-tételt nulla vagy csekély mértékű különbözet alkalmazásával számítsák ki, míg a második megtiltja, hogy e plafont a megállapodás 6. cikkének 8. pontjában „meghatározott körülmények között megállapított különbözetek” alapul vételével számítsák ki.

253 Pontosabban, a WTO Fellebbezési Testülete kifejezetten elutasította azt az állítást, amely szerint a második korlátozás kizárólag a rendelkezésre álló tények alapján kiszámított különbözetekre vonatkozik. Ily módon a dömpingellenes megállapodás 6. cikkének 8. pontjában „meghatározott körülmények” olyan körülmények, amelyek esetében a vizsgálatot végző hatóságok megfelelő módon felhasználták a rendelkezésre álló adatokat az ügy irataiból hiányzó szükséges információk pótlására, és e körülmények valójában csak kevés olyan információt hordoznak, amely az exportőrre vagy gyártóra vonatkozó egyéni dömpingkülönbözet kiszámításának alapjául szolgálhat.

254 Egyébiránt a WTO fellebbezési testülete úgy ítélte meg, hogy a dömpingellenes megállapodás 9. cikke 4. pontjának ilyen értelmezése összeegyeztethető a rendelkezés céljával. Ugyanis, mivel a dömpingellenes megállapodás 6. cikkének 8. pontja lehetővé teszi a hatóságok számára, hogy pótolják az iratoknak a vizsgálat alá vont exportőrök által szolgáltatandó információk elégtelenségéből vagy hiányából eredő hiányosságait, a dömpingellenes megállapodás 9. cikkének 4. pontja annak megakadályozására törekszik, hogy a mintában szereplő exportőrök által szolgáltatott információk hiányosságai vagy elégtelenségei miatt kárt szenvedjenek azok az exportőrök, akiktől nem kértek együttműködést a vizsgálat során. Ez a cél tehát sérülne, ha a súlyozott átlagos különbözetet – akár csak részben is – a rendelkezésre álló tények alapján számítanák ki.

255 A WTO Fellebbezési Testülete kifejezetten megállapította, hogy az általa vizsgált jogvita nem vetette fel azt a kérdést, hogy miként lehet orvosolni egy olyan helyzetet, mint amely a jelen ügy tárgyát képezi, amikor a második tilalom alapján ki kellett zárni a számításból az összes olyan különbözetet, amely alapján a Bizottságnak a mintában nem szereplő exportáló gyártókra vonatkozó súlyozott átlagot ki kellett volna számítania. Ennélfogva, miután megállapította, hogy joghézag áll fenn, kifejtette, hogy az általa vizsgált vita keretében nem kellett e kérdést megoldania.

256 A jelen ügyben a Bizottság erre a jelentésre hivatkozott annak alátámasztására, hogy az alaprendeletben olyan joghézag áll fenn, amely a jelen ügyéhez hasonló körülmények között alternatíva biztosítása nélkül szab korlátot számára. Így a Bizottság a Törvényszék előtt azzal érvelt, hogy az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók dömpingkülönbözetének meghatározásával kapcsolatban feltárt joghézagot hivatott orvosolni.

257 Az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha a mintavétel mellett döntenek, de a kiválasztott felek egyike vagy mindegyike olyan mértékben tagadja meg az együttműködést, hogy az a vizsgálat eredményét várhatóan jelentősen befolyásolja, új mintát lehet kiválasztani.

Ha azonban az együttműködési készség továbbra is hiányzik vagy nem áll rendelkezésre elegendő idő az új minta kiválasztására, a 18. cikk vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.”

258 Következésképpen a Bizottság arra hivatkozott, hogy nem rendelkezett az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése értelmében vett „elegendő idővel”, és a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók esetében az alaprendelet 18. cikke alapján kellett megállapítania a dömpingkülönbözet súlyozott átlagát, amint azt a nem együttműködő exportáló gyártók esetében tette. A Bizottság azzal érvelt, hogy ha nem vehette volna alapul a mintában szereplő három exportáló gyártó különbözetét a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók különbözeteinek kiszámításához, akkor ez utóbbiakat jóval kedvezőtlenebb helyzetbe hozta volna, mivel az alkalmazandó dömpingellenes vámtétel 39,6% helyett 86,5%-ban került volna megállapításra, ahogyan az összes többi olyan kínai exportáló gyártó esetében, akik a vizsgálatban semmilyen formában nem vettek részt.

259 Válaszukban a felperesek vitatták ezt az érvelést, amennyiben az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdésére alapított érvelés teljesen új, és utólag nem igazolhatja a megtámadott rendeletet. Úgy vélték tehát, hogy a Bizottság új indokolást terjesztett elő. A tárgyaláson a felperesek előadták, hogy az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése két szakaszt különböztet meg, az első az együttműködés jelentős hatással járó megtagadásának megállapítása, a második az új minta kiválasztása. Ha az új minta kiválasztását követően még mindig nem jött létre az együttműködés vagy nem állt rendelkezésre elegendő idő, akkor alkalmazhatók a 18. cikk vonatkozó rendelkezései. Ez nem tükrözi a jelen ügyben fennálló helyzetet. A felperesek szerint az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése olyan patthelyzetre vonatkozik, amelyben egyik exportáló gyártó sem működik együtt, illetve nem szolgáltat adatokat.

260 Először is, a Bizottság a tárgyaláson azzal érvelt, hogy az új mintavétel csupán lehetőség, nem pedig kötelezettség, mivel az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése azt mondja ki, hogy „új mintát lehet kiválasztani”. Másodszor a Bizottság elismerte, hogy a joghézag megállapítása nem mentesíti őt az alaprendelet tiszteletben tartására vonatkozó általános kötelezettsége alól, ahogy a jelen ügyben sem. Harmadszor, a Bizottság megjegyezte, hogy joghézag esetén az alaprendelet 18. cikkét az említett rendelet követelményeinek megfelelően alkalmazhatja. Negyedszer, a Bizottság azzal is érvelt, hogy az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdése nem feltétlenül jelent védelmet a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók számára. Abban a feltételezett helyzetben ugyanis, amikor a három különbözet közül csak kettőt kellene figyelmen kívül hagyni az alaprendelet 18. cikke alapján, a Bizottság a fennmaradó különbözetet alkalmazná a szóban forgó exportáló gyártókra, még akkor is, ha ez lenne a legmagasabb a szóban forgó három különbözet közül. Így e gyártók dömpingkülönbözete növekedhet, ha a mintában szereplő egyik különbözetet nem lehet elfogadni, mivel azt az alaprendelet 18. cikke értelmében a rendelkezésre álló adatok felhasználásával határozzák meg.

261 A fenti megfontolások fényében először is meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 296. cikk második albekezdésében megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen kell megjelenítenie az azt meghozó intézmény érvelését, oly módon, amely lehetővé teszi az érintettek számára a meghozott intézkedés igazolásának megismerését és az illetékes bíróságnak a felülvizsgálat gyakorlását. Ugyanakkor nem lehet megkövetelni, hogy az

indokolás minden releváns ténybeli és jogi elemre kitérjen, mivel azon kérdést, hogy az megfelel-e az EUMSZ 296. cikk második albekezdésében foglalt követelményeknek, nem csupán szövege, hanem összefüggései, valamint az érintett területre vonatkozó jogi szabályok összessége alapján kell eldönteni. Különösen, túlzás volna elvárni a vitatott határozat alapjául szolgáló minden egyes szempont részletes leírását akkor, amikor – amint a jelen ügyben is – a felpereseket szorosan bevonták a közigazgatási eljárásba (lásd ebben az értelemben: 2011. április 13-i Far Eastern New Century kontra Tanács ítélet, T-167/07, nem tették közzé, EU:T:2011:165, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

262 Másodszor, azt is fontos megjegyezni, hogy ha a mintában szereplő három exportáló gyártó adatait az alaprendelet 9. cikke (6) bekezdésének második albekezdésében foglalt korlátozás miatt nem lehetne felhasználni, a Bizottság mintája használhatatlanná válna a szóban forgó vizsgálat szempontjából.

263 Ugyanis, amint az a fenti 201–243. pontból következik, a Bizottság az érintett termék gyártásához szükséges munkaerő-ráfordításra vonatkozóan rendelkezésre álló legjobb adatokat használta fel, mivel a mintába felvett exportáló gyártók által közölt adatok hiányosak, illetve ellentmondásosak voltak. Márpedig ezt a megállapítást csupán a vizsgálat előrehaladott szakaszában tették, mivel a Bizottság csak a távoli ellenőrzések során állapította meg a szolgáltatott adatok elégtelenségét. Mivel a dömpingellenes vám kivetéséhez vezető eljárás az alaprendeletnek megfelelően szakaszos megközelítést követ, a mintában szereplő exportáló gyártók dömpingkülönbözetét csak a végleges nyilvánosságra hozatalkor állapították meg. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság köteles a vizsgálatot viszonylag rövid, az alaprendeletben és a szóban forgó vizsgálat megindításáról szóló értesítésben szigorúan meghatározott határidőn belül befejezni. Így nem állt rendelkezésére elegendő idő arra, hogy az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdésével összhangban új mintát válasszon.

264 Harmadszor meg kell állapítani, hogy egyrészt – amint az a megtámadott rendelet (336) preambulumbekezdéséből kitűnik – az említett különbözet által érintett felperesek egyike sem, vagyis a CCCME érintett tagjai vagy a mintában nem szereplő öt másik együttműködő exportáló gyártó sem vitatta a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártókra megállapított különbözetre vonatkozó bizottsági következtetéseket.

265 Másrészt meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 17. cikkének (3) bekezdése, amelyre az említett rendelet 9. cikkének (6) bekezdése hivatkozik, előírja az egyéni dömpingkülönbözet minden olyan, a mintában nem szereplő exportőr vagy gyártó tekintetében történő kiszámítását, aki azt kéri, és kitöltött kérdőívet nyújt be.

266 Az alaprendelet 17. cikkének (3) bekezdése szerint, ha a Bizottság mintavételt alkalmaz, akkor is ki kell számítani az egyéni dömpingkülönbözetet azon eredetileg ki nem választott exportőr vagy gyártó vonatkozásában, aki a szükséges információkat a meghatározott határidőn belül benyújtja, kivéve azt az esetet, ha az exportőrök, illetve a gyártók száma olyan nagy, hogy az egyedi vizsgálatok túlzott terhet jelentenének, és akadályoznák a vizsgálat megfelelő időben történő befejezését. Mindenesetre, amint azt a felek a tárgyaláson megerősítették, az érintett felperesek egyike sem jelezte a Bizottságnak az egyéni dömpingkülönbözet alkalmazására irányuló szándékát.

267 Negyedszer, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott rendeletben kifejtette, hogy az együttműködés szintjét általánosságban alacsonynak ítélte, és hogy a nemzeti szintű vámok szintjének kiszámítását az ügyiratban rendelkezésre álló adatokra kellett alapoznia.

268 Ötödször, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság az alaprendelet 18. cikke értelmében a rendelkezésre álló tényeket használta fel az érintett termék rendes értékének kiszámításához. Márpedig az érintett termék rendes értéke az említett termék valamennyi, Kínából származó exportáló gyártója esetében azonos, mivel azt az alaprendelet 2. cikkének (6a) bekezdése alapján számították ki. A különböző exportáló gyártók dömpingkülönbözetét ugyanis az különbözteti meg, hogy ezt a rendes értéket a saját exportáraikkal hasonlítják össze, ahelyett, hogy az „általános" rendes értéket vetnék össze az iparág exportáraival. Így a mintában nem szereplő exportáló gyártókra az alaprendelet 17. cikkének (3) bekezdése alapján esetlegesen eltérő különbözetet alkalmaznának, ha exportáraikat az alaprendelet 18. cikkének megfelelően a „rendelkezésre álló adatok" alapján képzett rendes értékkel hasonlítanák össze. Következésképpen, az exportáló gyártók összességére vonatkozó új minta hiányában az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdésében foglalt korlátozást jelen esetben nem lehetett volna feloldani.

269 Következésképpen, elfogadva azt a feltételezést, amely szerint a Bizottság köteles volt a rendes érték megállapításához az alaprendelet 18. cikke értelmében vett „rendelkezésre álló adatokat" felhasználni, mivel a mintában szereplő exportáló gyártók által szolgáltatott információk nem voltak elegendőek, ki lehet jelenteni, hogy ez a lépés a szóban forgó vizsgálat keretében elengedhetetlen volt. Ezenfelül az is megállapítást nyert, hogy a Bizottság a szóban forgó vizsgálat során mintavételt alkalmazott, ami egyébként a jelen kereset keretében nem vitatott, tekintettel az érintett exportáló gyártók mennyiségére, amelyek adatait nem lehetett volna időben egyenként megvizsgálni. Márpedig, amint az a fenti 227. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, a Bizottság semmilyen eszközzel nem rendelkezik ahhoz, hogy a mintába felvett exportáló gyártókat arra kényszerítse, hogy rendelkezésére bocsássák azokat az információkat, amelyeket a vizsgálata lezárásához szükségesnek tart.

270 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártókra vonatkozó különbözetet a Bizottság nem önkényesen vagy büntető jelleggel határozta meg, hanem annak eredményeként, hogy a közigazgatási eljárás késői szakaszában derült fény arra, hogy a mintában szereplő exportáló gyártók által szolgáltatott adatok következetlenek, valamint amiatt, mert a Covid19-járvány által érintett globális környezet megakadályozta a Bizottságot abban, hogy helyszíni ellenőrzéseket végezzen, így a felperesek egy részére az alaprendelet 18. cikkét volt kénytelen alkalmazni.

271 Ebből következik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nem támaszkodhatott az alaprendelet 9. cikkének (6) bekezdésére a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók dömpingkülönbözetének súlyozott átlagának megállapításakor.

272 Következésképpen a negyedik jogalapot el kell utasítani.

5. Az alaprendelet 3. cikkének a 4. cikke (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett (2), (3), (5) és (6) bekezdésének megsértésére alapított, ötödik jogalapról

273 Ötödik jogalapjukban a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság tévesen végezte el a kár és az okozati összefüggés elemzését, először is amiatt, mert nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az uniós gyártók többsége alapvetően nem szabványos kötőelemeket gyártott, miközben a kínai behozatal nagyrészt szabványos kötőelemeket tartalmazott. A Bizottságnak ezért meg kellett volna vizsgálnia, hogy az uniós gazdasági ágazat és a kínai exportőrök egyformán összpontosítottak-e erre a két szegmensre, illetve azt, hogy volt-e egy vagy több olyan szegmens, amelyet a dömpingelt behozatal a többihez képest nagyobb mértékben érintett. Ezenfelül a Bizottság általi

elutasítást nem alapozta meg semmilyen arra mutató bizonyíték, hogy a szóban forgó terméktípusok felcserélhetők lennének egymással, vagy hogy versenyben állnának. E tekintetben a felperesek hozzáfűzik, hogy a jelentős árkülönbségeken kívül a két terméktípusnak eltérő a rendeltetése, és azokat különböző iparágaknak értékesítik. A nem szabványos kötőelemeket ugyanis a minőségre érzékeny, illetve olyan ágazatokban használják, ahol a biztonság alapvető szerepet tölt be, míg a szabványos kötőelemeket jellemzően az építő-, a bútor- és barkácsipar használja. A felperesek kifogásolják, hogy az érdekelt feleknek a szegmensenkénti elemzésre irányuló többszöri kérése ellenére a Bizottság megtagadta ezen elemzés elvégzését.

274 Másodszor a felperesek előadják, hogy minden bizonyítékot nélkülöz a Bizottság azon állítása, mely szerint a kínai exportáló gyártóknak megvolt a kapacitásuk a nem szabványos kötőelemek gyártására és exportjára, és hogy mindenesetre a vizsgált időszakban meg kellett volna vizsgálnia a behozatalok tényleges hatását. A CCCME által végzett kutatás szerint a vizsgált időszakot követő években csak négy kínai gyártó fontolgatta a nem szabványos kötőelemek exportálását, és 28 gyártó nem is vett számításba ilyen lehetőséget.

275 Harmadszor, a felperesek lényegében azt állítják, hogy a szegmentáltságot az is bizonyítja, hogy a Bizottság kénytelen volt kibővíteni az uniós gyártók mintáját, mivel az eredeti mintában szereplő négy vállalkozástól korábban kapott információk nem terjedtek ki a szabványos kötőelemek gyártására. A termékek közötti megfelelést végül csupán a mintában szereplő uniós gyártók termelésének 24%-a tekintetében állapították meg.

276 Negyedszer, a felperesek a termékkód módszerének az áralákínálás elemzése céljából történő alkalmazását illetően vitatják a Bizottság által megállapított 90%-os megfeleltethetőségi arányt, arra hivatkozva, hogy a Bizottságnak nem a kínai importra, hanem az uniós értékesítésekre kellett volna összpontosítania. Ily módon a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy az uniós gazdasági ágazat értékesítéseihez képest történt-e alákínálás, és az uniós gazdasági ágazat szempontjából kellett volna figyelembe vennie a megfeleltethetőség százalékos arányát, amikor a dömpingelt behozatal által okozott jelentős áralákínálást értékelte. A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság az áralákínálást csak az uniós gazdasági ágazat azon kis része tekintetében állapította meg, amely szabványos kötőelemeket gyárt, majd e megállapításokat kiterjesztette az uniós gazdasági ágazat egészére.

277 Ötödször, a felperesek ugyanezeket az aggályokat vetik fel a kötőelemek fő csoportjait, azaz a csavarokat, anyáscsavarokat és alátéteket illetően, amelyek végfelhasználása mindegyikük esetében igen eltérő, és amely a kár szegmentált elemzését indokolja. A mintában szereplő három exportáló gyártó kizárólag csavarokat és anyáscsavarokat exportált. A Bizottság ezért álláspontjuk szerint megsértette az alaprendelet 3. cikkének (2) és (6) bekezdését, mivel megállapította, hogy az Unión belüli alátétgyártókat kár érte.

278 A Bizottság vitatja a felperesek érveit.

279 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a kár fennállásának megállapításával összefüggésben az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a dömpingelt behozatal mennyiségét és a dömpingelt behozatalnak az Unió piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását, valamint az ilyen behozatalnak az uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően tárgyilagos vizsgálatot kell lefolytatni.

280 Ami különösen a behozatalnak az árakra gyakorolt hatását illeti, az alaprendelet 3. cikke (3) bekezdésének második mondata előírja annak vizsgálatát, hogy e behozatalok tekintetében az érintett uniós gazdasági ágazatok hasonló termékének az áraihoz képest valóban történt-e jelentős mértékű áralákínálás, illetve hogy az ilyen behozatal nem csökkenti-e más módon jelentős mértékben az árakat, vagy nem akadályozza-e jelentős mértékben olyan áremelés bevezetését, amelynek végrehajtása egyébként megtörténhetett volna.

281 Maga az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése akként rendelkezik, hogy a dömpingelt import – az Unió érintett gazdasági ágazatára gyakorolt – hatásvizsgálatának mindazon releváns gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják. E rendelkezés felsorolja azokat a különféle tényezőket, amelyeket figyelembe lehet venni, de előírja, hogy a felsorolás nem kimerítő, és ezen ismérvek közül egynek vagy többnek a fennállása sem ad szükségszerűen döntő útmutatást (lásd: 2017. február 28-i Yingli Energy [China] és társai kontra Tanács ítélet, T-160/14, nem tették közzé, EU:T:2017:125, 188. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

282 Az alaprendelet 3. cikkének (6) bekezdése értelmében a Bizottságnak kell – valamennyi releváns bizonyíték felhasználásával – bizonyítania, hogy a dömpingelt behozatal, mennyiségére és árszintjére tekintettel, anyagi kárt okoz az uniós iparágnak.

283 Az alaprendelet 4. cikkének (1) bekezdéséből következik továbbá, hogy az uniós gazdasági ágazat egészének szintjén kell elvégezni a kár meghatározását.

284 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az a széles mérlegelési jogkör, amellyel a Bizottság az általa vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettségéből adódóan a dömpingellenes eljárások területén rendelkezik, az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár fennállásának megállapítására is vonatkozik (lásd: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Hasonlóképpen, mivel az áralákínálás fennállásának vizsgálata gazdaságilag összetett kérdés, amelyre vonatkozóan az alaprendelet semmilyen különös módszert nem ír elő, a Bizottság e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 99. pont).

285 Az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatát illetően annak így az eljárási szabályok betartásának, a kiválasztott tényadatok tényszerű pontosságának, ezen tényadatok értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia. Ez a helyzet többek között a dömpingellenes vizsgálat keretében az uniós gazdasági ágazatnak kárt okozó tényezők meghatározását illetően (lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

286 A Bíróság többször is kimondta, hogy azon bizonyítékok Törvényszék általi felülvizsgálata, amelyekre az uniós intézmények megállapításaikat alapítják, nem minősül olyan új tényértékelésnek, amely az intézmények tényértékelése helyébe lép. E felülvizsgálat nem sérti ezen intézményeknek a kereskedelempolitika területén fennálló széles mérlegelési jogkörét, hanem annak megállapítására korlátozódik, hogy e bizonyítékok alátámaszthatják-e az intézmények következtetéseit. Következésképpen a Törvényszéknek nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem

azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket (lásd: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

287 Mindazonáltal magából az alaprendelet 3. cikke (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy az esetleges áralákínálás meghatározására alkalmazott módszert főszabály szerint az említett rendelet 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett „hasonló termék” szintjén kell alkalmazni, még akkor is, ha az különböző, több piaci szegmensbe tartozó terméktípusokból állhat (lásd ebben az értelemben: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 74. pont). Következésképpen az alaprendelet főszabály szerint nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy az áralákínálás fennállását illetően elemzést végezzen a hasonló termék áralákínálásától eltérő szinten (2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 75. pont).

288 Ugyanez az értelmezés következik a dömpingellenes megállapodásból is, amelyre a felperesek hivatkoznak, mivel a 3. cikk 3.2. pontja értelmében a dömpingellenes vizsgálatért felelős hatóság nem köteles megállapítani az áralákínálás fennállását a vizsgálat tárgyát képező valamennyi terméktípusra vagy a hasonló belföldi terméket alkotó termékek teljes körére vonatkozóan (2022. január 20-i ítélet, Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 76. pont).

289 Mindazonáltal az áralákínálás elemzése tárgyilagosságának biztosítása érdekében a Bizottság bizonyos körülmények között kötelezhető arra, hogy ilyen elemzést végezzen a szóban forgó termék piaci szegmenseinek szintjén, még akkor is, ha különösen a kár fennállásának meghatározására ezen intézmény rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkör kiterjed legalább az elemzés módszerére, az összegyűjtendő adatokra és bizonyítékokra, az áralákínálási különbözet meghatározásához használandó számítási módszerre, valamint a begyűjtött adatok értelmezésére és értékelésére vonatkozó döntésekre (2022. január 20-i ítélet, Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 78. pont).

290 Ez lehet a helyzet abban az esetben, amelyet a szóban forgó termék piacának jelentős szegmentációja, valamint az jellemez, hogy a dömpingellenes vizsgálat tárgyát képező import túlnyomó része az érintett termék piacának egyik szegmensére összpontosult, feltéve azonban, hogy a hasonló termék egészét megfelelően figyelembe veszik. Ugyanez lehet a helyzet abban a különleges esetben is, amelyet a belföldi értékesítések és a dömpingelt behozatal különböző szegmensekre való, jelentős koncentrációja, valamint az e szegmensek közötti jelentős árkülönbség jellemez. E körülmények között ugyanis a Bizottság köteles lehet arra, hogy figyelembe vegye az egyes terméktípusok piaci részesedését és ezen árkülönbségeket annak érdekében, hogy biztosítsa az áralákínálás fennállására vonatkozó elemzés tárgyilagosságát (lásd: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 167. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

291 Ami azokat a bizonyítékokat illeti, amelyekre a Bizottság az uniós gazdasági ágazatot ért kár megállapítása érdekében támaszkodhat, az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdéséből következik, hogy az áralákínálás elemzése során köteles minden releváns bizonyítékot figyelembe venni (2022. január 20-i ítélet, Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 77. pont). Az alaprendelet azonban nem határozza meg az „egyértelmű bizonyítékok” fogalmát. Tekintettel e fogalom szó szerinti értelmére, szövegösszefüggésére,

amely magában foglalja többek között az e rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében előírt tárgyilagos vizsgálat követelményét, valamint a kár megállapítására irányuló céljára, nevezetesen arra, hogy lehetővé tegye dömpingellenes vám kivetését a dömpingelt behozatalra; az említett fogalom olyan ténybeli bizonyítékokat jelöl, amelyek egyértelmű, tárgyilagos és ellenőrizhető módon alátámasztják a kár mutatóinak valóságtartalmát. Ily módon kizárja, hogy puszta állítások, feltételezések vagy bizonytalan megfontolások ilyen mutatóknak minősülhessenek (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 118. pont).

292 E megállapítások és pontosítások fényében kell megvizsgálni a felperesek azon állításainak megalapozottságát, amelyek szerint a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát vétett, amikor a kárelemzés során a hasonló termékek összességét vette alapul, és azokat nem szegmensenként vizsgálta.

293 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet (110) preambulumbekezdése szerint alapvető fizikai és műszaki jellemzőik, valamint rendeltetésük alapján a szóban forgó eljárásban minden kötőelem egyetlen terméknek tekintendő.

294 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik egyrészt, hogy az érintett termék fogalmának meghatározása céljából a Bizottság több tényezőt is figyelembe vehet, mint például a termékek fizikai, műszaki és kémiai jellemzőit, használatukat, helyettesíthetőségüket, a fogyasztó általi észlelésüket, a forgalmazási csatornákat, a gyártási folyamatot, az előállítási költségeket és a minőséget (2010. szeptember 13-i Whirlpool Europe kontra Tanács ítélet, T-314/06, EU:T:2010:390, 138. pont; 2010. december 17-i EWRIA és társai kontra Bizottság ítélet, T-369/08, EU:T:2010:549, 82. pont). Annak meghatározása érdekében, hogy eltérő termékekről van-e szó, többek között azt kell megvizsgálni, hogy azok ugyanolyan műszaki és fizikai jellemzőkkel bírnak-e, alapvető végfelhasználásuk megegyezik-e, és ugyanolyan ár–érték aránnyal rendelkeznek-e. E tekintetben vizsgálni kell e termékek felcserélhetőségét és a közöttük fennálló versenyt is (2013. április 18-i Steinel Vertrieb ítélet, C-595/11, EU:C:2013:251, 44. pont).

295 Mindazonáltal a fenti 294. pontban felsorolt kritériumok indikatív jellegére tekintettel semmi nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy az érintett terméket az említett kritériumok összessége alapján határozza meg. Az sem feltétlenül szükséges, hogy az egyes kritériumok vizsgálata ugyanarra az eredményre vezessen (lásd: 2017. február 28-i Yingli Energy [China] és társai kontra Tanács ítélet, T-160/14, nem tették közzé, EU:T:2017:125, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

296 Ugyanis az alaprendelet nem fejti ki részletesen, hogyan kell meghatározni azt a terméket vagy termékskálát, mely a dömpingellenes eljárás tárgya lehet, és nem kíván meg részletes osztályozást sem (1997. szeptember 25-i Shanghai Bicycle kontra Tanács ítélet, T-170/94, EU:T:1997:134, 61. pont).

297 Ebből következik, hogy a nem azonos termékek az érintett termék meghatározása alá vonhatóak, és azok együtt képezhetik dömpingellenes vizsgálat tárgyát (2012. október 10-i Gem-Year és Jinn-Well Auto-Parts [Zhejiang] kontra Tanács ítélet, T-172/09, nem tették közzé, EU:T:2012:532, 60. pont). Ily módon a „hasonló termékek” meghatározása azon széles mérlegelési mozgástér keretébe illeszkedik, amellyel a Bizottság az összetett gazdasági helyzetek elemzése során rendelkezik. Azt, hogy egy adott terméket jogszerűen sorolnak-e be valamely csoportba, az érintett termék Bizottság által meghatározott tulajdonságai alapján kell

megvizsgálni, nem pedig az érintett terméket alkotó elemek vagy azok alkategóriáinak tulajdonságai alapján (2014. november 18-i Photo USA Electronic Graphic kontra Tanács ítélet, T-394/13, nem tették közzé, EU:T:2014:964, 30. pont).

298 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják a szabványos és a nem szabványos kötőelemeknek a nemzetközi szabványnak való megfelelőség alapján történő, Bizottság általi megkülönböztetését. Így tehát a kötőelemek akkor minősülnek szabványosnak, ha megfelelnek bizonyos nemzetközi szabványoknak, míg a nem szabványosnak minősített kötőelemek nem felelnek meg egy pontos, nemzetközileg elismert szabványnak. A megtámadott rendelet (372) preambulumbekezdése szerint ugyanis a szabványos kötőelemeket olyan ipari szabványok mutatják be részletesen, mint például a Deutsches Institut für Normung (DIN) és a Nemzetközi Szabványügyi Szervezet (ISO) szabványai, valamint az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN) által kidolgozott és gondozott európai szabványok (EN). Ezzel szemben a nem szabványos kötőelemek olyan kötőelemek, amelyek eltérnek az elismert ágazati szabványoktól, és gyakran egy adott felhasználó tervének, illetve követelményeinek megfelelően készülnek. Így például a vevőknek az elismert nemzetközi szabványtól eltérő tervei alapján készülő kötőelemek nem szabványosak. Ehhez hasonlóan a szabványos gyártósorokon készülő kötőelemek sem minősülnek szabványosnak, ha nem felelnek meg teljes mértékben egy bizonyos, nemzetközileg elismert ágazati szabványnak.

299 Ebből következik, hogy ezek az elemek olyan ágazatok széles csoportjában jelennek meg, amelyek többféle típusú kötőelemet használnak. Valamely kötőelem szabványos/nem szabványos jellegének meghatározása során ugyanis sem az érintett iparág összetettségét, sem a gyártási költséget, sem a felhasznált nyersanyagokat nem veszik figyelembe. Ebből az is következik, hogy ugyanaz a tárgy, például egy bútordarab vagy egy autó, szabványos és nem szabványos kötőelemekből is állhat.

300 Ezt a következtetést a felperesek érvei nem cáfolják. A felperesek ugyanis azt állították, hogy a nem szabványos kötőelemeket különösen azon iparágaknak szánják, ahol a biztonság a legfőbb szempont, míg a szabványos elemeket főként az építőiparhoz hasonló területeken használják. Márpedig a felperesek semmilyen bizonyítékot nem terjesztettek elő e megkülönböztetést illetően, így nem nyílt lehetőség annak megállapítására, hogy az egyes kötőelemtípusok valamely konkrét iparágazatot céloztak volna. Egyébiránt a felperesek semmilyen bizonyítékot nem terjesztettek elő annak alátámasztására, hogy a szabványos és nem szabványos kötőelemek nem versenyeznek egymással.

301 A Bizottság a szabványos és a nem szabványos kötőelemeket ugyanabba a kategóriába sorolta, azon indoknál fogva, hogy ugyanazoknak a fizikai és műszaki jellemzőknek kell megfelelniük. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ezek a fenti 294. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat által elismert tényezők közé tartoznak. Továbbá, amint az a fenti 298. pontban kifejtettekből is kitűnik, a szabványos és a nem szabványos kötőelemek gyártási, illetve forgalmazási folyamatai fedhetik egymást. A Bizottság továbbá a megtámadott rendelet (402) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy a vizsgálat a kétféle kötőelemtípus alkalmazása és végfelhasználása tekintetében is átfedéseket tárt fel.

302 Márpedig a felperesek nem szolgáltattak elegendő bizonyítékot ahhoz, hogy megfosszák hihetőségüktől a Bizottság által a megtámadott rendeletben az érintett termék meghatározására vonatkozóan kialakított értékelést. Következésképpen a Bizottság megközelítése összhangban áll azon ítélkezési gyakorlattal, amely elismerte, hogy a termékek különböző termékskálákhoz való tartozása önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy nem felcserélhetők, és így

lehetőség van a szegmentált elemzés elvégzésére, mivel a különböző termékskálákhoz tartozó termékek betölthetnek azonos funkciókat, vagy megfelelhetnek azonos szükségleteknek (lásd: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 383. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlatból továbbá az is kitűnik, hogy ha a különböző piaci szegmensek közötti árkülönbség az érintett termék meghatározásának megfelelő termékek eltérő felhasználásával magyarázható, akkor ezt az árkülönbséget mindenképpen figyelembe veszik a termékkódmódszer szerinti áralákínálás elemzése során, így nincs szükség a kár szegmentált elemzésére (lásd ebben az értelemben: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 112–114. pont).

303 Következésképpen a Bizottság – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el – tekinthette úgy, hogy a szabványos és a nem szabványos kötőelemek hasonló terméknek minősülnek.

304 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy először is a Bizottság a megtámadott rendelet (402) preambulumbekezdésében pontosította, hogy a vizsgálat feltárta, hogy az uniós gazdasági ágazat szabványos és nem szabványos kötőelemeket egyaránt gyártott és értékesített, és az exportáló gyártók szabványos és nem szabványos kötőelemeket egyaránt exportáltak az Unióba. Másodszor, a Bizottság megállapította, hogy az érintett termék behozatala verseng az uniós gazdasági ágazat által értékesített, azonos felhasználásra szánt termékekkel. Harmadszor, a Bizottság az ügyiratban szereplő bizonyítékokra támaszkodott, amelyek azt jelezték, hogy a kínai exportáló gyártók rendelkeznek olyan kapacitásokkal, amelyek segítségével képesek nem szabványos kötőelemeket gyártani és exportálni annak ellenére, hogy a nem szabványos kötőelemek az együttműködő exportőrök mintájában csak kis súllyal voltak jelen. A kínai exportáló gyártóktól behozott terméktípusok ugyanis több mint 90%-ban megfeleltethetők voltak a mintában szereplő uniós gyártók által gyártott és értékesített terméktípusoknak, és a szabványos és a nem szabványos kötőelemek árának összehasonlítása minden esetben jelentős mértékű áralákínálásról és áron aluli értékesítésről tanúskodott. Negyedszer, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a gyártott és értékesített volumenek és a haszonkulcsok a gyártott termékek körétől függetlenül minden egyes uniós gyártó esetében – köztük azok esetében is, amelyek nem szabványos kötőelemeket gyártanak – csökkenő tendenciát mutattak, jelezve, hogy a mintába felvett uniós gyártókra negatív hatást gyakorolt a kínai behozatal. Ötödször, a Bizottság megállapította, hogy bizonyítékok álltak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy az uniós gyártók nem tudtak terjeszkedni a szabványos kötőelemek gyártása és értékesítése terén, mivel a kínai behozatal árnyomást gyakorolt az uniós piacra. Hatodszor, a makrogazdasági kármutatóknak a Kínából érkező behozatal növekedésével párhuzamos romlása és a mintában szereplő összes uniós gyártó mikrogazdasági mutatóinak alakulása kapcsán tapasztalt lefelé mutató tendencia azt jelezte, hogy a piacon a hasonló termék szintjén verseny folyt az uniós gazdasági ágazat és a Kínából érkező behozatal között.

305 A Törvényszék felhívta a Bizottságot annak pontosítására, hogy az iratok mely adataira alapozta azon megállapítását, hogy a kínai exportáló gyártók a nem szabványos kötőelemek Unióba való exportálására is rendelkeznek kapacitással, tekintve, hogy a fellebbezők ezt vitatták.

306 E tekintetben a Bizottság először is kifejtette, hogy a vizsgálat során jelentős számú kínai importőr és exportáló gyártó – köztük a CCCME egyik érintett tagja és a mellékletben megnevezett jogi személyek egyike – is kérte a vizsgálatból való kizárását azon az alapon, hogy az általuk gyártott kötőelemek különleges tulajdonságokkal bírnak a fizikai és műszaki jellemzők, a felhasználás, a

helyettesíthetőség, a gyártási eljárás, az ár, a tanúsítási eljárás és a szabványos kötőelemektől eltérő felhasználási cél tekintetében. A Bizottság az említett kérelmekre vonatkozóan bizonyítékot is szolgáltatott, amely a két érintett szegmens közötti szoros kapcsolatot is alátámasztotta.

307 Így a Bizottság által a Törvényszék kérdéseire adott írásbeli válaszok E.1. mellékletéből kitűnik, hogy két uniós importőr és forgalmazó kérte, hogy a vizsgálatban zárják ki a facsavarokat az érintett termék meghatározásából, arra hivatkozva, hogy a facsavarok Unióba irányuló teljes behozatalának 40–60%-a Kínából származott. Azzal érveltek, hogy a fenti 294. pontban hivatkozott kritériumok alapján ki kell zárni a vizsgálatból a vasból vagy nem rozsdamentes acélból készült facsavarokat, arra hivatkozva, hogy e termékeknek az Unió területén történő értékesítéséhez további tanúsítványok szükségesek. A Bizottság által elfogadott meghatározás szerint tehát a két importőr-forgalmazó által Kínából behozott facsavarok nem szabványos kötőelemek, mivel eltérnek a nemzetközi szabványoktól. Hasonlóképpen, két kínai gyártó azt állította, hogy olyan faszerkezet-építő csavarokat exportálnak, amelyek nem szabványos, egyedi gyártású kötőelemek, míg egy érintett CCCME-tag azt is kérte, hogy a konfirmátorcsavarokat (vagy önmetsző csavarokat) sajátos végfelhasználásukra tekintettel zárják ki a termékkörből.

308 Ezt követően, a Bizottság által benyújtott E.6. melléklet a beavatkozó fél azon álláspontját ismerteti, amely szerint a kínai exportáló gyártók által exportált termékek közül sokat tévesen soroltak a szabványos kötőelemek kategóriájába, és hogy valójában a nem szabványos kötőelemek behozatala sokkal jelentősebb volt a vizsgálati időszakban. Így egyrészt a beavatkozó fél úgy vélte, hogy egyes nem szabványos kötőelemeket tévesen szabványos kötőelemként jelöltek meg az EFDA által a kérdőívre adott válaszokban, amely szervezet a Bizottság kérdőívében szereplőkétől eltérő kritériumok alapján határolta el egymástól a szabványos és a nem szabványos kötőelemeket. Másrészt az említett kérdőívre adott válaszok figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy az Unióba behozott szabványos kötőelemeket további tanúsítási eljárásnak kell alávetni, mielőtt a termékeket az eredeti berendezés gyártóinak leszállítanák. Az EFDA-nak a beavatkozó fél levelére adott válaszai megerősítik ezeket az állításokat.

309 Végezetül, a Bizottság által benyújtott bizonyítékokból az is kitűnik, hogy a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó közül kettő a vizsgálati időszakban nem szabványos kötőelemeket exportált az Unióba. A felperesek egyébiránt elismerték, hogy mind az uniós, mind a kínai gyártók gyártanak szabványos és nem szabványos kötőelemeket. A felperesek azonban azzal érveltek, hogy ez az észrevétel nem releváns, és hogy a Bizottságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy az uniós gazdasági ágazat és a kínai exportáló gyártók egyformán összpontosítanak-e mindkét szegmensre, illetve azt, hogy valamely szegmens a többinél nagyobb mértékben érintett lehet-e.

310 Márpedig a fenti 289. és 290. pontban idézett ítélkezési gyakorlatból világosan kitűnik, hogy a Bizottság csak akkor köteles a kár szegmensenkénti elemzését elvégezni, ha az érintett behozatalok különösen erős szegmentációjára van bizonyíték, feltéve azonban, hogy a hasonló terméket teljes egészében megfelelően figyelembe veszik (2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 80. pont).

311 Mindenesetre ilyen különösen erős szegmentáció nem tűnik ki a felek által a Törvényszék elé terjesztett bizonyítékokból.

312 Egyrészt ugyanis a felperesek nem vitatják, hogy az uniós gyártók, különösen a mintában szereplő gyártók, egyaránt gyártanak szabványos és nem szabványos kötőelemeket. A Bizottság vizsgálata szerint ez a gyártás ugyanazon gyártóüzemekben zajlik. Ebből következik, hogy a kínai kötőelem-behozatal az uniós gazdasági ágazat által gyártott valamennyi kötőelem gyártásával versenyben állhat.

313 Másrészt a felperesek azt állították, hogy nem releváns az a tény, hogy az importált kötőelemek 90%-a megfelelthető az uniós gazdasági ágazat által gyártott kötőelemeknek, mivel a Bizottságnak a kár megállapítása szempontjából azt kell vizsgálnia, hogy az uniós értékesítés – nem pedig a kínai behozatal – során valósult-e meg áralákínálás. Márpedig világos, hogy ezt az érvelést a releváns ítélkezési gyakorlat nem támasztja alá. Az alaprendelet 1. cikke (1) bekezdésének és 3. cikke (2) bekezdésének együttes olvasatából az következik ugyanis, hogy a kárt a dömpingelt termék „Unióban történő szabad forgalomba bocsátása” során kell értékelni. Következésképpen, a felperesek érvelésével ellentétben, az áralákínálás kiszámítását főszabály szerint a dömpingelt behozatal szintjén kell elvégezni (2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 102. pont).

314 Ebből következik, hogy a Bizottság egyértelmű bizonyítékokra alapozta azon következtetéseit, mely szerint a kínai exportáló gyártók a nem szabványos kötőelemek Unióba való exportálására is rendelkeznek kapacitással, amely bizonyítékok egyébiránt a két piaci szegmens közötti kölcsönhatást is alátámasztják.

315 Harmadszor, a felperesek azon érvét illetően, miszerint a Bizottságnak hat hónappal a vizsgálat megindítását követően ki kellett bővítenie az uniós gyártók mintáját, mivel a mintába eredetileg beválasztott gyártók nem gyártottak, illetve értékesítettek elegendő szabványos kötőelemet, meg kell jegyezni, hogy – amint az a fenti 6. és 7. pontból is kitűnik – az uniós gyártók mintáját amiatt kellett felülvizsgálni, mert az eredetileg kiválasztott gyártók nem szolgáltattak elegendő információt. Ezek az információk a nem bizalmas iratokban szerepeltek.

316 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság eleget tett a mintavételnek az alaprendelet 17. cikke (1) bekezdésében foglalt követelményeinek, amely előírja, hogy azokban az esetekben, amikor az uniós gyártók/termelők, az exportőrök vagy importőrök, a termékfajták vagy az ügyletek száma nagy, a vizsgálat a kiválasztás időpontjában rendelkezésre álló információk alapján statisztikailag érvényes minták használatával a felek, termékek vagy ügyletek észszerű számára, vagy arra a legnagyobb reprezentatív termelési, eladási vagy exportmennyiségre korlátozható, amely a rendelkezésre álló idő alatt észszerűen megvizsgálható.

317 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a minta végső kiválasztása a Bizottság feladata, amely e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (lásd: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 293. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen – a fenti 285. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően – az uniós bíróság felülvizsgálati jogköre e tekintetben korlátozott.

318 Ebben az összefüggésben a felperesek feladata, hogy az ítélkezési gyakorlat alapján olyan bizonyítékot szolgáltassanak, amely lehetővé teszi a Törvényszék számára annak megállapítását, hogy az uniós gazdasági ágazat kiválasztott mintájának összetételéből következően a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett a kár értékelésekor (lásd ebben az értelemben: 2021. május

19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 295. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

319 Márpedig a felperesek egyáltalán nem terjesztettek elő arra mutató bizonyítékokat, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett volna el a mintába felvett uniós gyártók kiválasztásakor, vagy hogy nem tartotta volna be az alaprendeletből vagy az ítélkezési gyakorlatból eredő követelményeket e tekintetben.

320 Ezenkívül, ha egy eredetileg kiválasztott uniós gyártó nem tud vagy nem kíván részt venni a Bizottság vizsgálatában, a Bizottság nem rendelkezik olyan vizsgálati hatáskörrel, amely lehetővé tenné számára, hogy a gyártót a vizsgálatban való részvételre vagy adatok szolgáltatására kényszerítse (lásd: 2015. május 20-i Yuanping Changyuan Chemicals kontra Tanács ítélet, T-310/12, nem tették közzé, EU:T:2015:295, 152. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

321 Mindemellett, noha az uniós gyártók mintája végül több szabványos kötőelemgyártót tartalmazott, mint az eredeti összetételében, meg kell jegyezni, hogy így reprezentatívabb volt a kötőelempiac két szegmensére nézve. A Bizottság ugyanis kifejtette, hogy mivel az eredetileg kiválasztott hat uniós gyártó közül kettő végül nem működött együtt, két új gyártót kellett kiválasztania annak érdekében, hogy a fennmaradó minta reprezentativitását a termékskála szintjén is biztosítsa. Ennélfogva e körülmény nem lehet annak bizonyítéka, hogy a Bizottság az uniós gazdasági ágazatot ért kár fennállásának elemzése során nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el.

322 Mindenesetre a felperesek nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amelynek alapján a Törvényszék számára arra a megállapításra juthatna, hogy a Bizottság oly módon manipulálta a kiválasztott uniós gazdasági ágazat mintájának összetételét, hogy az kevésbé reprezentatívan tükrözte az uniós gazdasági ágazatot.

323 Következésképpen teljes egészében el kell utasítani a felperesek azon állítását, amely szerint az uniós gyártók mintájának az eljárás során történő módosítása azt bizonyítja, hogy az uniós gazdasági ágazat nem gyárt elegendő szabványos kötőelemet.

324 Negyedszer, ami a felpereseknek a termékkódok csekély megfeleltethetőségére vonatkozó érvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a termékkódok olyan alfanumerikus kódok, amelyeket a dömpingellenes vizsgálatok során a terméktípusok közötti megfeleltethetőség megállapítására használnak. A vizsgálat során a megkeresett vállalkozásokat felkérik arra, hogy termékeiket sorolják kategóriákba, amelyeknek e kódok felelnek meg. Ez utóbbiak a termék olyan sajátos jellemzőihez kapcsolódnak, amelyeket amiatt értékeltek relevánsnak, mert befolyásolták az előállítási vagy az értékesítési költségeket.

325 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ha az érintett termékkörbe termékek széles választéka tartozik, elengedhetetlennek bizonyulhat azok többé-kevésbé egynemű kategóriákba történő besorolása a hasonló termékek tisztességes összehasonlításának lehetővé tétele, és ily módon a nem megfelelő összehasonlítások folytán okozott kár téves kiszámításának elkerülése érdekében (2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 550. és 551. pont).

326 Ily módon a kár termékkódok alapján történő elemzése megfelelőnek tekinthető, különösen, ha olyan összetett termékekről van szó, amelyeknek különféle típusai különféle műszaki jellemzőkkel bírnak, és az árak között pedig jelentős eltérés lehet (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 22-i Severstal kontra Bizottság ítélet, T-753/16, nem tették közzé, EU:T:2021:612, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

327 Ha sikerrel kívánják vitatni a Bizottság által ennek keretében alkalmazott megközelítést, a felpereseknek bizonyítaniuk kell, hogy a kódok alá sorolás, amelyet ezen intézmény javasolt, nyilvánvalóan alkalmatlan (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 552. pont).

328 Márpedig a jelen ügyben a felperesek nem terjesztenek elő ilyen állítást. Ezzel szemben arra hivatkoznak, hogy a Bizottság a mintában szereplő gyártók 267 termékkódja közül 138 esetében nem talált megfelelést.

329 Ezzel kapcsolatban a Bizottság kifejtette, hogy jelen ügyben minden egyes termékkód valójában hat jellemzőt foglalt magába, így a szabványos vagy nem szabványos jelleget, de egyéb jellemzőket is, mint például a szilárdságot, az átmérőt, a hosszt, illetve a bevonatot. Egy terméktípus tehát jellemzők kombinációjából áll, és csak akkor áll fenn megfelelés, ha az uniós gazdasági ágazat által előállított terméktípus valamennyi jellemzője megfelel az exportált terméktípusnak. Így a felpereseknek a 24%-os megfelelésre alapított állítása csak a jellemzők teljes kombinációjának megfeleltethetőségére vonatkozik. Azonban kizárólag a kötőelemek szabványos vagy nem szabványos jellegére vonatkozó jellemzőt figyelembe véve a megfelelési arány 44%-os lenne, mivel a mintában szereplő értékesítések 44%-a szabványos kötőelemekre vonatkozik.

330 A Bizottság ugyanis jogosan hivatkozott arra, hogy az a tény, hogy az uniós gazdasági ágazat a mintában szereplő kínai exportáló gyártók exporttermékeinek nem megfeleltethető más terméktípusokat is értékesített, nem érvényteleníti az importált termék és az Unió területén előállított termék közötti verseny fennállására vonatkozó megállapítást, hanem csupán a termékkódok módszerének és a mintavételezési eljárás alkalmazásának következménye, amelyet egyébként a jelen ügyben nem vitattak (lásd ebben az értelemben: 2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 144. pont).

331 Mindenesetre a Bizottság által benyújtott megfelelési táblázatokból egyértelműen kitűnik, hogy a termékkódmódszer alapján a 90%-os megfeleltethetőségi arány bizonyítást nyert.

332 Ebből következik, hogy el kell utasítani az uniós értékesítések csekély részét érintő áralákínálás fennállására vonatkozó felperesi kifogást, amely lényegében a Bizottság azon lehetőségét vonja kétségbe, hogy reprezentatív mintákat vegyen alapul (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 412. pont).

333 Ezt megerősíti, hogy a dömpingelt behozatal uniós gazdasági ágazat áraira gyakorolt hatásának a kár meghatározása céljából történő elemzése, amelyet a kár meghatározása céljából kell elvégezni, nem ugyanazon vállalkozás eladásainak összehasonlítását foglalja magában, hanem több vállalkozását, azaz a mintában szereplő gyártó-exportőrökét és az uniós gazdasági ágazatba tartozó, a mintába bevont vállalkozásokét. Márpedig e vállalkozások értékesítéseinek összehasonlítása gyakran nehezebb az áralákínálás elemzése keretében, mint a dömpingkülönbözet meghatározása keretében, mivel az e különböző vállalkozások által

értékesített terméktípusok köre általában csak részben fedi egymást (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 195. pont).

334 Annak kockázata, hogy bizonyos terméktípusok nem vehetők figyelembe az áralákínálás elemzése során az e különböző vállalkozások által értékesített termékek választékának különbsége miatt, még magasabb is, ha a termékkódok részletesebbek. Ugyanis, bár a termékkódok nagyobb elaprózódásának előnye az, hogy több közös fizikai és műszaki jellemzőkkel rendelkező terméktípus kerül összehasonlításra, hátrányként növeli annak lehetőségét, hogy az egyik vagy másik érintett társaság által értékesített egyes terméktípusoknak ne legyen megfelelője, és ezért azokat nem lehet ezen elemzésben összevetni és figyelembe venni (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 196. pont).

335 Így az áralákínálás elemzése során követendő módszer kiválasztásával kapcsolatos széles mérlegelési jogkör Bizottság általi gyakorlásának elkerülhetetlen következménye lehet, amint a termékkódmódszer esetén is, hogy bizonyos terméktípusokat nem lehet összehasonlítani, és így azokat az elemzés keretében nem lehet figyelembe venni. E mérlegelési jogkör gyakorlását azonban korlátozza a Bizottságot az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése alapján terhelő azon kötelezettség, hogy tárgyilagosan vizsgálja meg a dömpingelt behozatalnak az uniós gazdasági ágazat áraira gyakorolt hatását (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 197. pont).

336 Ebből következik, hogy a felperesek nem szolgáltattak bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el, amikor a termékkódok módszerét alkalmazta az uniós gazdasági ágazatnak kárt okozó áralákínálás fennállásának bizonyítása során.

337 Ötödször, ami a felperesek azon érvét illeti, amely szerint a Bizottságnak a csavarok, az anyáscsavarok és az alátétek három szegmense tekintetében külön kárelemzést kellett volna végeznie, meg kell állapítani, hogy e kifogás nincs kellően alátámasztva, mivel a felperesek érvelése lényegében azon alapul, hogy különböző szegmensekhez tartozó, igen eltérő termékekről van szó. Márpedig a felperesek annak állításán kívül, hogy a csavarok, az anyáscsavarok és az alátétek különböznek, és ez szegmentált kárelemzésre ad okot, nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely alátámaszthatná a Bizottság e tekintetben elkövetett nyilvánvaló értékelési hibájának megállapítását.

338 Ily módon, mivel ezt az állítást nem támasztják alá konkrét bizonyítékok, önmagában nem elegendő ahhoz, hogy megkérdőjelezze a vizsgált termék Bizottság általi meghatározását vagy e kötőelemek összessége tekintetében a kárelemzést.

339 Ennélfogva ezt a kifogást el kell utasítani.

340 Ebből következik, hogy nem megalapozottak a felperesek arra vonatkozó érvei, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor megtagadta a kötőelemek kínai behozatalából eredő esetleges kár szegmensenkénti elemzését.

341 Ennélfogva a fenti indokok összességére tekintettel az ötödik jogalapot el kell utasítani.

6. Az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének, valamint 9. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított hatodik jogalap

342 Hatodik jogalapjukban a felperesek azt állítják, hogy a mintában szereplő uniós gyártók értékesítéseinek azon csekély százaléka, amelyek tekintetében a Bizottság alákínálást állapított meg, nem teszi lehetővé a jogilag megkövetelt módon azon következtetés levonását, hogy a teljes uniós gazdasági ágazat áraival szemben alákínálás valósult meg. E tekintetben hangsúlyozzák, hogy a Bizottság a mintában szereplő gyártók termelésének kevesebb mint 24%-át illetően állapította meg az áralákínálás fennállását, és hogy a kiválasztott gyártók értékesítéseinek csekély százaléka nem minősülhet az alaprendelet 3. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében vett „egyértelmű bizonyítéknak”, annál is inkább, mivel a Bizottság által kiválasztott uniós minta az uniós gazdasági ágazat termelésének csupán 9,5%-át képviseli. Ily módon a Bizottság arra a megállapításra támaszkodott, hogy az uniós gazdasági ágazat értékesítéseinek 2,3%-a esetében került sor alákínálásra, ami nem elegendő az áralákínálás fennállásának bizonyításához, és ráadásul – az alaprendelet 9. cikkének (4) bekezdését sértve – nem ad kellően pontos támpontot az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár megszüntetésére alkalmas vám összegének megállapításához.

343 A Bizottság vitatja a felperesek érvelését.

344 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet nem tartalmazza az áralákínálás definícióját, és nem ír elő módszert ennek kiszámítására.

345 Ugyanez vonatkozik a kárkülönbözet kiszámításának azon módszerére, amelyet az alaprendelet 9. cikkének a felperesek által hivatkozott (4) bekezdése alapján annak meghatározására alkalmaznak, hogy az uniós gazdasági ágazatot ért kár elhárításához elegendő-e a dömpingkülönbözetnél alacsonyabb összegű vámot megállapítani (2023. február 17-i Hansol Paper kontra Bizottság végzés, T-693/20, nem tették közzé, EU:T:2023:83, 30. pont).

346 A behozatali áralákínálás kiszámítására az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően az uniós gazdasági ágazatot e behozatalok által ért kár fennállásának megállapítása érdekében kerül sor, és azt szélesebb értelemben e kár értékelése és a kárkülönbözet, vagyis az említett kár megszüntetéséhez szükséges mérték meghatározása érdekében használják (2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-301/16, EU:T:2019:234, 176. pont).

347 Egyébiránt, mivel az áralákínálás fennállásának vizsgálata gazdaságilag összetett kérdés, amelyre vonatkozóan az alaprendelet semmilyen különös módszert nem ír elő, a Bizottság e tekintetben széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik (2022. május 12-i Bizottság kontra Hansol Paper ítélet, C-260/20 P, EU:C:2022:370, 99. pont).

348 A felperesek azt állítják, hogy ki tudták számítani a mintában szereplő uniós gyártók értékesítési volumenét, és azt a következtetést vonták le, hogy az uniós gyártók termelésének kevesebb mint 24%-a esetében állapítottak meg áralákínálást. A Bizottság vitatja ezt a százalékos arányt, és kifejtette, hogy a mintában szereplő uniós gyártók megfeleltethető értékesítéseit az uniós gyártók összes értékesítésével összehasonlítva a százalékos arány 31,6% volt.

349 Az iratokból ugyanis kitűnik, hogy a felperesek által hivatkozott 24%-os arány csak a szabványos és nem szabványos kötőelemek, a szilárdság, az átmérő, a hossz és a bevonat jellemzők összességét figyelembe vevő termékkódmódszer alkalmazása esetén helytálló. Márpedig a fenti 287. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az alákínálás elemzését főszabály szerint csak a hasonló termék szintjén kell elvégezni.

350 Következésképpen a felperesek által hivatkozott 24%-os arány nem megalapozott.

351 Mindenesetre téves a felperesek azon állítása, amely szerint az alákínálást az uniós gyártóknak csak igen csekély százaléka, vagyis 2,3%-a tekintetében állapították meg. Ugyanis mindenekelőtt azon a megalapozatlan előfeltevésen alapul, hogy a mintában szereplőkön kívül egyetlen uniós gyártó sem állít elő megfeleltethető terméktípusokat, amire a felperesek semmiféle bizonyítékkal nem szolgálnak.

352 Továbbá, amint az az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az alaprendelet 3. cikke (2) és (3) bekezdésének szövege nem utal arra, és nem is sugallja azt, hogy a dömpingelt behozatalnak az uniós gazdasági ágazat áraira gyakorolt hatásának elemzése során minden körülmények között figyelembe kellene vennie a gazdasági ágazat valamennyi értékesítését. Épp ellenkezőleg, arra mutat rá, hogy e rendelkezések nem kötelezik a Bizottságot arra, hogy a dömpingelt behozatal uniós gazdasági ágazat áraira gyakorolt hatásának elemzése során szükségszerűen figyelembe vegye a hasonló terméknek az uniós gazdasági ágazat általi valamennyi értékesítését (2022. január 20-i Bizottság kontra Hubei Xinyegang Special Tube ítélet, C-891/19 P, EU:C:2022:38, 152. és 153. pont).

353 Ily módon, a Bizottság által végzett elemzés reprezentatívnak tekintendő adatokon alapult, ami azzal a következménnyel jár, hogy amennyiben az áralákínálást a mintába felvett uniós gyártók értékesítései tekintetében állapítják meg, azt az egész uniós gazdasági ágazat tekintetében reprezentatívnak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 411. pont).

354 Ebből következik, hogy a Bizottság azon következtetését, amely szerint az uniós gazdasági ágazatot a vizsgált behozatal dömpingje miatt kár érte – anélkül, hogy nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el –, alapíthatta az uniós gazdasági ágazat reprezentatív mintája által bonyolított értékesítések egy részére.

355 Következésképpen el kell utasítani a felperesek azon érvelését, amely szerint a Bizottság kárelemzését igen csekély mértékű alákínálás fennállására alapította.

356 Ebből következik, hogy a hatodik jogalap nem megalapozott, és azt el kell utasítani.

7. Az alaprendelet 3. cikke (2), (3) és (6) bekezdésének, valamint 9. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított, hetedik jogalapról

357 Hetedik jogalapjukban a felperesek az árakra gyakorolt hatások elemzését és a kárkülönbözet meghatározását vitatják, arra hivatkozva, hogy a Bizottság nem végezte el az árak tisztességes összehasonlítását. A felperesek tehát lényegében azt állítják, hogy a Bizottság nem tisztázta, hogy a mintában szereplő uniós gyártók értékesítései milyen kereskedelmi szinten valósultak meg, és azt állítják, hogy a Bizottság az alaprendelet 3. cikkének (2) és (3) bekezdését sértve a kínai exportáló gyártók által a forgalmazóknak felszámított eladási árakat hasonlította össze az uniós

gyártók által a végfelhasználóknak felszámított eladási árakkal. Mivel a megtámadott rendelet nagyrészt az áralákínálás megállapított szintjére támaszkodik a kár fennállásának a kínai behozatallal való összekapcsolása, így az okozati összefüggés igazolása során, a felperesek az említett rendelet 3. cikke (6) bekezdésének megsértésére is hivatkoznak.

358 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

359 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet az árak összehasonlítása tekintetében semmilyen konkrét módszert nem ír elő a Bizottság számára.

360 Az ítélkezési gyakorlatból azonban az következik, hogy ezen összehasonlítás tisztességességének a biztosítása érdekében az árakat ugyanazon kereskedelmi szinten kell összevetni. Ebből következik, hogy az eltérő kereskedelmi szinteken megállapított árak közötti, azaz a kereskedelmi szinthez kapcsolódó valamennyi költség figyelmen kívül hagyásával végzett összehasonlítás szükségszerűen mesterséges eredményre vezet, amely nem teszi lehetővé az uniós gazdasági ágazatot ért kár pontos értékelését. Az ilyen tisztességes összehasonlítás az ezen gazdasági ágazatot ért kár kiszámítása jogszerűségének a feltételét képezi (lásd: 2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-300/16, EU:T:2019:235, 239. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

361 Így egyrészt, az árak ugyanazon kereskedelmi szinten történő összehasonlítására vonatkozó kötelezettség az együttműködő exportáló gyártók számától függetlenül kötelező, másrészt pedig az a szóban forgó vizsgálat keretében a kapcsolt vagy független értékesítési volumentől függetlenül alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: 2022. május 4-i CRIA és CCCMC kontra Bizottság ítélet, T-30/19 és T-72/19, EU:T:2022:266, 149. pont).

362 Egyébiránt pontosítani kell, hogy az uniós bíróság kimondta, hogy a független vevők részére történő értékesítés árainak figyelembevétele lehetővé teszi az esetleges kárkülönbözet meghatározását, mivel az említett árak meghatározóak az ügyfél azon döntésében, hogy az uniós gazdasági ágazat vagy a kínai exportáló gyártók termékeit vásárolja-e meg (lásd ebben az értelemben: 2019. április 10-i Jindal Saw és Jindal Saw Italia kontra Bizottság ítélet, T-300/16, EU:T:2019:235, 251. pont). Következésképpen az áraknak a kárkülönbözet meghatározása céljából történő összehasonlítása érdekében a Bizottságnak figyelembe kell vennie az adott kereskedelmi szinten történő értékesítéshez kapcsolódó valamennyi költséget, és adott esetben el kell végeznie a rendelkezésére álló adatok szükséges kiigazítását.

363 Jelen ügyben a Bizottság a megtámadott rendelet (364) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy a vizsgálati időszak alatti áralákínálás meghatározásához összehasonlította egymással egyrészt a mintában szereplő uniós gyártók által az Unió piacán a független vevők felé felszámított értékesítési árak „gyártelepi szintre” átszámított terméktípusonkénti súlyozott átlagát; valamint másrészt a mintában szereplő együttműködő kínai gyártóktól érkező behozatal tekintetében az első független uniós vevő részére történő értékesítéshez tartozó, CIF-alapon megállapított, a rendes vámokkal és a behozatal után felmerülő költségekkel megfelelő módon kiigazított terméktípusonkénti súlyozott átlagárakat. A megtámadott rendelet (365) preambulumbekezdése megállapítja, hogy ennek alapján az érintett országból az Unió piacára érkező behozatal alákínálási különbözeteinek súlyozott átlaga 28% és 46% között volt.

364 Először is le kell szögezni, hogy a felek egyetértenek abban, hogy a mintában szereplő azon három exportáló gyártó, amelynek értékesítéseit az összehasonlításhoz felhasználták, közvetlenül független uniós forgalmazóknak exportált.

365 Ki kell emelni továbbá, hogy a Bizottság ezen összehasonlítás során külön kezelte a szabványos és a nem szabványos kötőelemeket. Az érintett termék összességét tekintve az uniós gyártók által független vevőknek történő értékesítés a teljes értékesítés 51%-át tette ki, míg ez az arány a szabványos kötőelemek esetében 84% volt. A Bizottság kifejtette, hogy a szabványos és nem szabványos elemek árösszehasonlíthatósági arányában mutatkozó különbség a termékkódmódszer természetes következménye.

366 Végezetül a Bizottság kifejtette, hogy az uniós gyártók „független vevők” részére történő értékesítései, amelyeket az áralákínálás kiszámításához figyelembe vettek, és amelyekre a megtámadott rendelet (364) preambulumbekezdésében hivatkozik, mind a független forgalmazók, mind a végfelhasználók részére történő értékesítésekre vonatkoztak. Ezenfelül a Bizottság a tárgyaláson pontosította – amit a felpereseknek nem sikerült cáfolnia –, hogy az uniós gyártók független forgalmazóknak és a végfelhasználóknak felszámított eladási árai közötti különbség minimális volt, így semmilyen kiigazítást nem tartott szükségesnek.

367 Másodszor meg kell állapítani, hogy egyrészről a felperesek nem vitatják azokat a kiigazításokat, amelyeket a Bizottság annak érdekében végzett el, hogy biztosítsa a mintában szereplő gyártók értékesítései és az uniós gyártók értékesítései közötti tisztességes összehasonlítást. Másrészről, amint azt a Bizottság a tárgyaláson pontosította, a felperesek a vizsgálat során semmilyen számszerűsíthető kiigazítás iránti kérelmet nem terjesztettek elő.

368 A felperesek a tárgyaláson vitatták a Bizottság ezen állítását. E tekintetben először is a CCCME-nek a 2021. december 6-i végleges következtetésekre vonatkozó észrevételeiből és a megtámadott rendelet (377) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a CCCME előadta, hogy az alákínálási különbözetek kiszámításakor kiigazítást kellett volna végrehajtani a minőségellenőrzési és iratkezelési költségek tekintetében. Így azzal is érvelt, hogy az uniós gyártókra olyan egyedi tanúsítási követelmények vonatkoztak, amelyek a kínai exportáló gyártók esetében nem álltak fenn. Ez az érv azonban mindenesetre nem releváns, mivel a felperesek egyik beadványukban sem hozták fel.

369 Másodszor, a megtámadott rendelet (376) és (381) preambulumbekezdéséből az is kitűnik, hogy a CCCME a vizsgálat során azt állította, hogy az uniós ágazat szereplői többnyire a velük kapcsolatban álló forgalmazókon keresztül értékesítettek, és ezért a kereskedelmi szintkülönbségek figyelembevétele érdekében megfelelő kiigazításokat kellett volna tenni. Mindazonáltal a megtámadott rendelet (381) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy ez az állítás nem az ügy irataiban rendelkezésre álló információkon alapult, és bizonyítékok sem támasztották alá. A Bizottság ezért ismételten tisztázta, hogy a mintában szereplő uniós gyártók alákínálási számításokhoz figyelembe vett értékesítése független uniós vevőknek történt.

370 Az EFDA-nak a végleges következtetésekre vonatkozó – a felperesek által hivatkozott – észrevételeiből az is kitűnik, hogy álláspontja szerint a Bizottságnak kiigazításokat kellett volna végeznie annak biztosítása érdekében, hogy az árakat ugyanazon a kereskedelmi szinten hasonlítsák össze. Ezek az észrevételek ugyanakkor lényegében azt feszegetik, hogy nem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy az uniós gyártók értékesítései is elsősorban független forgalmazók felé irányultak-e. E tekintetben semmilyen bizonyítékot, sőt egyértelmű érvelést sem terjesztettek elő. Ily módon, kvantitatív adatok hiányában a Bizottság nem kérdőjelezte meg az alákínálás kiszámításánál figyelembe vett értékesítések összehasonlíthatóságára vonatkozó megállapításait. Ennélfogva, mivel a felperesek állításait konkrét bizonyítékok nem támasztották alá, a Bizottság elemzésének megkérdőjelezésére nem bizonyultak elegendőnek.

371 Mindemellett a jelen kereset keretében a felperesek nem állították, hogy a kár és az okozati összefüggés vizsgálata céljából bármilyen kiigazításra lenne szükség az uniós áraknak a kínai exportáló gyártók áraival való összehasonlíthatóságának biztosítása érdekében. A felperesek ugyanis beadványaikban csak azt vitatták, hogy az áralákínálás vizsgálata szempontjából az uniós gyártók tekintetében választott kereskedelmi szint nem egyértelmű. Mivel e kérdést a Bizottság tisztázta, meg kell állapítani, hogy mivel a felperesek nem bizonyították, hogy a Bizottság nyilvánvaló értékelési hibát követett el az áralákínálás elemzése során, e jogalapot el kell utasítani.

8. Az alaprendelet 3. cikke (2) és (5) bekezdésének megsértésére alapított, nyolcadik jogalapról

372 Nyolcadik jogalapjukban a felperesek a makrogazdasági mutatók Bizottság általi értékelését vitatják, amelyet az alaprendelet 3. cikkének (2) és (5) bekezdésével, valamint a Bizottság eljárási kötelezettségeivel összeegyeztethetetlennek vélnek.

373 A felperesek lényegében először is azon társaságok reprezentativitását vitatják, amelyek adataira a Bizottság a megállapításait alapozta, valamint azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem pontosította a szóban forgó vállalatok pontos számát. Ugyanis, noha a makrogazdasági kérdőív nem bizalmas változata szerint 44 vállalat szolgáltatott információt, a CCCME további információszerzést célzó kérdéseire adott 2021. december 1-jei válaszában a Bizottság 34 olyan vállalatra hivatkozik, amelyek válaszoltak a kérdőívre.

374 Másodszor a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság megtagadta a makrogazdasági kérdőívre válaszoló vállalatok termelési, illetve értékesítési volumenének hozzáférhetővé tételét. Ezenfelül a felperesek szerint a feleket megfosztották attól a lehetőségtől, hogy hasznos észrevételeket tegyenek ezen adatokkal kapcsolatban, mivel azokat késedelmesen közölték, és nem készültek róluk megfelelő, nem bizalmas jellegű összefoglalók.

375 Harmadszor, a felperesek azt kifogásolják, hogy a szóban forgó adatokat az uniós gazdasági ágazat egészére extrapolálták.

376 A Bizottság szerint a felperesek érvelését el kell utasítani.

377 Az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdése szerint a dömpingelt behozatalnak az érintett uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatásvizsgálatának mindazoknak a gazdasági tényezőknek és mutatóknak az értékelésére ki kell terjednie, amelyek a gazdasági ágazat helyzetét befolyásolják A cikk nem kimerítően felsorolja a figyelembe vehető különböző tényezőket.

378 E rendelkezés tehát mérlegelési jogkört biztosít a Bizottságnak a különböző mutatók vizsgálata és értékelése tekintetében (2015. szeptember 10-i Bricmate ítélet, C-569/13, EU:C:2015:572, 54. pont).

379 A jelen ügyben a megtámadott rendelet (382) preambulumbekezdése szerint a dömpingelt behozatal által az uniós gazdasági ágazatra kifejtett hatás vizsgálata az alaprendelet 3. cikkének (5) bekezdésével összhangban valamennyi olyan gazdasági mutató értékelésére kiterjedt, amely a figyelembe vett időszakban hatást gyakorolt az uniós gazdasági ágazat helyzetére.

380 A megtámadott rendelet (384)–(386) preambulumbekezdésében a Bizottság a kár meghatározásával összefüggésben különbséget tett a makrogazdasági és a mikrogazdasági kármutatók között, és az előbbieket a beavatkozó fél által benyújtott adatok alapján értékelte,

egybevetve azokat a mintában szereplő uniós gyártók által megadott adatokkal. A benyújtott adatokat a Bizottság a mintában szereplő uniós gyártók által szolgáltatott adatokkal való egybevetés alapján kiigazította. A kiigazítások csak az adatok bizonyos ellentmondásait vették figyelembe, de nem módosítottak lényegesen a beavatkozó által benyújtott adatokon. A megtámadott rendelet (387) preambulumbekezdése szerint a Bizottság ellenőrizte az adatok helytállóságát, ezért úgy ítélte meg, hogy azok megfelelő alapot szolgáltatnak a makrogazdasági mutatók meghatározásához.

381 Ezenfelül a Bizottság a megtámadott rendelet (385) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy ezeket az adatokat az egyes vállalatokra vonatkozóan kapta, ezért azokat bizalmasan kezelte. Így a makrogazdasági adatok esetében a teljes összegre a beavatkozó fél úgy adott becslést, hogy az említett gyártók uniós össztermelésből való részesedése alapján extrapolálta az adatokat, és a Prodcom adatbázisban rendelkezésre álló információk alapján határozta meg az uniós össztermelést.

382 Először is pontosítani kell, hogy a jelen jogalap keretében a felperesek nem vitatják a Bizottság által az uniós gazdasági ágazatot ért kár értékelése során figyelembe vett gazdasági tényezők és mutatók relevanciáját.

383 A felperesek első kifogását illetően – amely szerint a Bizottság nem pontosította az érintett vállalatok számát – a Bizottság kifejtette, hogy 44 társaság válaszolt a kérdőívre, és hogy a 34-es szám csupán a levelezésében elkövetett gépelési hiba volt, amely a CCCME-nek 2021. december 1-jén küldött levélben ismételten előfordult.

384 Mivel a Bizottság ezt a pontosítást tette, amit a felperesek elfogadtak, az első kifogást el kell utasítani.

385 Második kifogásukban a felperesek azt sérelmezik, hogy a Bizottság megtagadta a makrogazdasági kérdőívre választ adó 44 vállalat termelési, illetve értékesítési volumenére vonatkozó információ közlését.

386 E tekintetben először is a CCCME-nek 2021. december 1-jén küldött levélből kitűnik, hogy a Bizottság jelezte a CCCME-nek, hogy a termelési, illetve értékesítési volumenről az ügy irataiban nem áll rendelkezésére információ.

387 A felperesek a makrogazdasági kérdőívre adott válaszok nem bizalmas változatára hivatkoznak annak alátámasztására, hogy a Bizottság birtokában volt ennek az információnak, mivel az az „1. Termelés” című táblázat B69-es rovatában szerepelt. A Bizottság azonban kifejtette, hogy ez a rovat mindössze azt az értéket mutatja, amire a beavatkozó fél kérdőívre válaszoló tagvállalatai az uniós össztermelésből való részesedésüket becsülték. A Bizottság kifejtette, hogy mivel az uniós össztermelés az együttműködő uniós gyártók által benyújtott adatok extrapolációja, így nincs tisztában a makrogazdasági kérdőívre válaszoló gyártók által képviselt pontos részesedéssel.

388 Ezt követően arra is emlékeztetni kell, hogy az uniós országok piacismerettel rendelkező gyártói együttműködésének biztosítása érdekében a Bizottságnak korlátoznia kellett az ezen információkhoz való hozzáférés jogát, és meg kellett őriznie azok bizalmas jellegét. Ezt a megközelítést megerősíti az ítélkezési gyakorlat, amely szerint az érintett uniós gyártók becsült termelését, amelyet a Bizottság a kár számítása során alapul vett, jogosan tekintették

bizalmasnak, mivel az a piacnak a beavatkozó fél általi ismeretén alapult (lásd ebben az értelemben: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 507. pont).

389 Ezenkívül az érdekelt felek rendelkezésére bocsátották a beavatkozó félnek feltett kérdések jellegére vonatkozó információkat és az uniós gyártók egyes hozzászólásainak nem bizalmas jellegű összefoglalóját. Bár a felperesek kifogásolják a nem bizalmas összefoglaló késedelmes közlését, az iratokból kitűnik, hogy az észrevételek benyújtására nyitva álló határidő meghosszabbításával az alaprendelet és az eljárás megindításáról szóló értesítésnek a vizsgálat határidejére vonatkozó kötöttségei ellenére lehetőségük volt észrevételeik előterjesztésére.

390 Következésképpen a második kifogást el kell utasítani.

391 Harmadik kifogásukban a felperesek a beavatkozó fél által szolgáltatott adatoknak az uniós gazdasági ágazat egészére való extrapolációját vitatják.

392 E tekintetben mindenekelőtt pontosítani szükséges, hogy a Bizottság a jelen vizsgálat során mind az uniós gyártók, mind az érintett termék kínai gyártói esetében mintavételt alkalmazott. A fenti 353. pontban kifejtett megfontolásokból következően, amennyiben ez az érvelés a Bizottság által választott mintavételi technikát kívánja megkérdőjelezni, azt el kell utasítani.

393 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a dömpingellenes ügyekben a Bizottság rá van utalva a felek önkéntes együttműködésére, hogy számára az előírt határidőn belül benyújtsák a szükséges információkat (1999. október 28-i EFMA kontra Tanács ítélet, T-210/95, EU:T:1999:273, 71. pont). Márpedig, a makrogazdasági tényezők alapján meg lehet állapítani az uniós gazdasági ágazat egészének szintjén elszenvedett kárt, és azok a Bizottság által e tekintetben végzett számításokat is alátámasztják.

394 A megtámadott rendeletből kitűnik, hogy a panaszt olyan gyártók támogatták, amelyek termelése a vas vagy acél kötőelemek teljes uniós termelésének több mint 58%-át képviselte. Következésképpen a beavatkozó fél által megosztott adatok az uniós gazdasági ágazat helyzetére nézve reprezentatívnak tekinthetők. Egyébiránt nem lenne elérhető azon cél, hogy az uniós gazdasági ágazatról a lehető legpontosabb és legrészletesebb képet lehessen alkotni, ha a Bizottságnak az összes adat közül a makrogazdasági adatokat kellene kizárnia azon megfontolásból, hogy azok nem állnak az uniós gazdasági ágazat minden gyártójának a rendelkezésére (2015. május 20-i Yuanping Changyuan Chemicals kontra Tanács ítélet, T-310/12, nem tették közzé, EU:T:2015:295, 147. pont).

395 Végezetül a Bizottság kifejtette, hogy a beavatkozó fél által megosztott adatokat összevetette a mintában szereplő uniós gyártók adataival. A Bizottság emlékeztetett arra, hogy egy ilyen széttagolt iparág makrogazdasági kérdőívére vonatkozó adatok extrapolálása olyan statisztikai feladat, amelynek lényege, hogy ismert adatok alapján feltárt tendenciákból ismeretlen adatokra következtetnek.

396 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy spekulatív a felperesek azon állítása, mely szerint a Bizottság nem ellenőrizte megfelelően a beavatkozó fél által szolgáltatott adatokat, azt semmiféle olyan konkrét bizonyíték nem támasztja alá, amely kétségbe vonhatná a Bizottság által az említett adatok vizsgálata során elvégzett ellenőrzést.

397 Ennélfogva a felperesek harmadik kifogását, következésképpen pedig a nyolcadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

9. A felperesek eljárási jogainak megsértésére alapított, kilencedik jogalapról

398 Kilencedik jogalapjukban a felperesek arra hivatkoznak, hogy a közigazgatási eljárás során megsértették az eljárási jogaikat. E jogalap három részből áll; az első az iratokban szereplő információk túlzottan bizalmas kezelésén, a második a nem bizalmas iratoknak a Bizottság általi hanyag kezelésén, a harmadik pedig azon alapul, hogy a Bizottság lényeges tények közzétételét mulasztotta el.

399 A Bizottság vitatja e jogalap megalapozottságát.

400 Először is célszerű felidézni azokat az elveket és garanciákat, amelyeket a Bizottságnak tiszteletben kell tartania, amikor a dömpingellenes vizsgálat által érintett felek gyakorolni kívánják a védelemhez való jogaikat oly módon, hogy hozzáférést szereznek olyan tényeket és megfontolásokat érintő információkhoz, amelyek dömpingellenes intézkedések alapjául szolgálhatnak.

401 Az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a hatóságoknak bármely bizalmas jellegű információt bizalmasként kell kezelniük, ha azt alapos indokok igazolják. Ugyanezen rendelet 19. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a bizalmas információt rendelkezésre bocsátó érdekelt feleknek ezekről az adatokról egy nem titkos összefoglalót kell készíteniük, amelyeknek kellően részletesnek kell lenniük annak érdekében, hogy azokból a bizalmas információk lényege megfelelően érthető legyen. Kivételes esetben a felek jelezhetik, hogy ezen információk nem alkalmasak ilyen összefoglalásra, azonban nyilatkozniuk kell azon okokról, amelyek miatt az összefoglalás nem lehetséges.

402 Az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a bizalmas kezelésre irányuló kérelem nem látszik indokoltnak, és ha az információ szolgáltatója nem hajlandó az információt rendelkezésre bocsátani vagy engedélyezni annak vázlatos vagy összefoglalt nyilvánosságra hozatalát, az ilyen információt figyelmen kívül lehet hagyni, kivéve, ha arra megfelelő források kielégítően bizonyítják az információ helyességét. A rendelet azt is kimondja, hogy a bizalmas kezelésre irányuló kérelmek önkényesen nem utasíthatók el.

403 Az alaprendelet 6. cikkének (5) bekezdése értelmében azokat a feleket, akik a vizsgálat megindításáról szóló értesítésben előírt határidőn belül jelentkeztek, meg kell hallgatni, ha bizonyították, hogy valóban érdekeltek, és meghallgatásuknak különleges okai vannak.

404 Ezenkívül az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy azok az uniós gyártók/termelők, szakszervezetek, importőrök és exportőrök, valamint képviseleti szervezeteik, a felhasználói és fogyasztói szervezetek, akik/amelyek az említett rendelet 5. cikke (10) bekezdésének megfelelően jelentkeztek, továbbá az exportáló ország képviselői – írásbeli kérelmükre – az uniós vagy a tagállami hatóságok által készített belső dokumentumok kivételével minden olyan, a vizsgálatban érdekelt felek által rendelkezésre bocsátott és a vizsgálat során felhasznált információt megtekinthetnek, amely ügyük vitele szempontjából jelentőséggel bír, és amely a 19. cikk értelmében nem bizalmas. Ezek a felek az ilyen információkra válaszolhatnak, és észrevételeiket, amennyiben azok a válaszban kellően megalapozottak, figyelembe kell venni.

405 Az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése szerint a panaszosok, az importőrök, az exportőrök és az azokat képviselő szervezetek, valamint az exportáló ország képviselői kérhetik azon lényeges tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak. Ugyanezen rendelet 20. cikkének (4) bekezdése meghatározza, hogy a végleges nyilvánosságra hozatalt írásban kell megtenni, annak – a bizalmas információk védelmének megfelelő figyelembevételével – a lehető legrövidebb időn belül, főszabályként legkésőbb a 9. cikkben rögzített eljárás megindítása előtt egy hónappal meg kell történnie. Ha ugyanis a Bizottság nincs olyan helyzetben, hogy bizonyos tényeket vagy szempontokat ebben az időszakban nyilvánosságra hozzon, azokat egy későbbi időpontban a lehető leghamarabb nyilvánosságra kell hozni.

406 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartásának feltétele, amely a dömpingellenes vizsgálati eljárásokban alapvető jelentőséggel bír, hogy az érintett vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozó állításának alátámasztására felhozott bizonyítékokról (lásd: 2021. július 14-i Interpipe Niko Tube és Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant kontra Bizottság ítélet, T-716/19 P, EU:T:2021:457, 209. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

407 Mindazonáltal, a felperesek észrevételeinek állítólagos figyelmen kívül hagyása nem minősül a védelemhez való joguk vagy a meghallgatáshoz való joguk megsértésének. Ugyanis, bár az említett jogok tiszteletben tartása megköveteli az uniós intézményektől, hogy lehetővé tegyék az érdekelt felek számára álláspontjuk kifejtését, nem írhatja elő az említett intézmények számára az álláspontok elfogadását. A felperesek álláspontja kifejtésének eredményességéhez csak az szükséges, hogy ezen álláspontot kellő időben lehessen benyújtani ahhoz, hogy az uniós intézmények tudomásul vehessék és kellő figyelemmel értékelhessék a jelentőségét az elfogadás alatt álló aktus tartalma vonatkozásában. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem köteles arra, hogy valamely végleges dömpingellenes vámokat megállapító rendeletben a vizsgálati eljárás során az érdekelt felek által előterjesztett valamennyi érvre válaszoljon, és a válasz ilyen elmaradása nem támasztja alá automatikusan azt, hogy ezen érveket nem vizsgálták meg (lásd ebben az értelemben: 2016. június 30-i Jinan Meide Casting kontra Tanács ítélet, T-424/13, EU:T:2016:378, 126. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

408 A vizsgálati iratokhoz való hozzáférés jogának megsértésével kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy ilyen jogsértés csak akkor jár a megtámadott rendelet teljes vagy részleges megsemmisítésével, ha a szóban forgó dokumentumok rendelkezésre bocsátásával esély lett volna – bármilyen csekély is – a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására, amennyiben az érintett vállalkozás hivatkozhatott volna azokra az említett eljárás során (2009. március 10-i Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ítélet, T-249/06, EU:T:2009:62, 134. pont).

409 Mindemellett az eljárási jogokat jogszerűen kell biztosítani a személy számára ahhoz, hogy e jogok folytán személyében érintettnek lehessen őt tekinteni, és az említett jogok megsértésével elfogadott jogi aktus megsemmisítése iránti keresete elfogadható legyen (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 52. pont).

410 Ezenfelül, e jogok gyakorlása e személyeknek az eljárásban való aktív részvételét feltételezi, amelyet legalábbis írásbeli kérelem meghatározott határidőn belüli benyújtásával kell kinyilvánítani (lásd: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export

of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 214. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A dömpingellenes eljárásban való részvétel egyik formájának minősül az, hogy az érdekelt felek jelentkeznek, és releváns információkat szolgáltatnak e felek reprezentatív mintájának megállapítása érdekében, sőt e célból fel is veszik őket a mintavételbe. Ez a részvétel azonban nem biztosítja az említett felek számára az alaprendelet 6. cikkének (5) és (7) bekezdésében, valamint 20. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglalt eljárási garanciákat. Ugyanis e garanciák nyújtása bizonyos feltételektől függ, amelyek magukban foglalják ugyanezen feleknek ezen eljárásban szándéknyilatkozat és írásbeli kérelmek formájában való különleges részvételét. Márpedig az e rendelet 17. cikke értelmében vett mintavételben való részvétel nem minősül ilyen különleges részvételnek (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 216. pont).

411 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az üzleti titok védelme az uniós jog általános elve. A torzításmentes verseny fenntartása ugyanis olyan fontos közérdek, amelynek a védelme igazolhatja az üzleti titoknak minősülő információk hozzáférhetővé tételének a megtagadását (lásd ebben az értelemben: 2016. június 30-i Jinan Meide Casting kontra Tanács ítélet, T-424/13, EU:T:2016:378, 165. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az érdekelt felek védelemhez való jogának tiszteletben tartása és az üzleti titok védelme elvének összeegyeztetése érdekében tehát az uniós intézményeknek a tájékoztatási kötelezettségük teljesítése során az elvárt gondossággal kell eljárniuk, arra törekedve, hogy – amennyiben az üzleti titkok védelme továbbra is biztosított marad – az érintett vállalkozásoknak az érdekeik védelme szempontjából hasznos információkat nyújtsanak, és megválasztva – adott esetben hivatalból – az ilyen közlés megfelelő módjait (lásd: 2017. június 1-jei Changmao Biochemical Engineering kontra Tanács ítélet, T-442/12, EU:T:2017:372, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

412 Így amikor össze kell egyeztetniük a bizalmasság követelményeit és az érdekelt felek tájékoztatáshoz való jogát, az érintett intézményeknek ezen információkra tekintettel értékelniük kell az érdekelt fél egyéni helyzetét, és különösen azt, hogy az érdekelt fél milyen helyzetben van a vizsgált piacon az ezen információkat szolgáltató személy helyzetéhez képest (lásd: 2021. május 19-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, T-254/18, EU:T:2021:278, 469. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

413 Azonban az alaprendelet 19. cikkének célja nemcsak az üzleti titok védelme, hanem hogy a dömpingellenes eljárás másik feleinek a védelemhez való jogát is óvja. Ennek keretében valamely dömpingellenes intézkedés megszüntetésének indokaként a dömpingellenes eljárás felei csak akkor hivatkozhatnak olyan információk Bizottság általi felhasználására, amelyeknek nem nyújtották be a nem bizalmas összefoglalóját, ha bizonyítják, hogy ezen információk felhasználása sérti a védelemhez való jogukat (lásd: 2020. október 15-i Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals kontra Bizottság ítélet, T-307/18, nem tették közzé, EU:T:2020:487, 82. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

414 Az ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy a Bizottság által rendelkezésre bocsátott információk elégséges jellegét a kért információk konkrét jellegének szintje alapján kell értékelni (lásd: 2020. október 15-i Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals kontra Bizottság ítélet, T-307/18, nem tették közzé, EU:T:2020:487, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

415 A felperesek által felhozott kilencedik jogalapot ezen elvek fényében kell megvizsgálni.

a) A kilencedik jogalap elfogadhatóságáról

416 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a keresetet több felperes nyújtotta be, akiket a megtámadott rendelet eltérően érint. Az ügyben felperes egyrészt a mintában szereplő három kínai exportáló gyártó, másrészt a mintában nem szereplő harminchat együttműködő exportáló gyártó, amelyek nevét a megtámadott rendelet 1. melléklete sorolja fel. Amint az a fenti 37. pontból kitűnik, ezen exportáló gyártók közül harmincegyet a CCCME képvisel.

417 Másodszor, amint az a fenti 24. és 37. pontból kitűnik, a CCCME saját nevében felhozott érvei a jelen kereset keretében elfogadhatatlanok. A felperesek egyébként a Törvényszék kérdéseire 2024. január 15-i írásbeli válaszukban, valamint a 2024. február 7-i tárgyaláson elismerték a CCCME érveinek elfogadhatatlanságát.

418 Harmadszor, meg kell jegyezni, hogy a 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítéletben (C-478/21 P, EU:C:2023:685) a Bíróság megerősítette, hogy elfogadhatatlan a CCCME tagjainak és a rendelet mellékletében szereplő egyéb jogi személyek védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó állítás, mivel nem nyújtottak be konkrét kérelmet arra vonatkozóan, hogy nem közöltek velük olyan információkat, amelyek az érdekeik védelméhez alapvetően fontosak. Ebben az eljárásban ugyanis a CCCME „a kínai öntvényágazat egészének érdekét” képviselte, és tagjait a közigazgatási eljárás során nem azonosították.

419 A jelen ügyben a helyzet annyiban más, hogy a CCCME a tagjai érdekeit képviselő egyesületként vett részt a vizsgálatban, és ezen képviseleti jogosultságát a Bizottság felé igazolta.

420 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelet elfogadásához vezető vizsgálat megindításáról szóló értesítés 5.6. pontjában a Bizottság közölte, hogy a vizsgálatban való részvételhez az érdekelt feleknek, köztük az exportáló gyártóknak, az uniós gyártóknak, az importőröknek és képviseleti szervezeteiknek, a felhasználóknak és képviseleti szervezeteiknek, a szakszervezeteknek, valamint a fogyasztói képviseleti szervezeteknek elsőként bizonyítaniuk kell, hogy tevékenységük és a vizsgált termék között objektív kapcsolat áll fenn, és hogy az érdekelt felek által megtekinthető iratokhoz a Tron.tdi platformon keresztül lehet hozzáférni.

421 A felperesek a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikban azt állították, hogy minden olyan vállalat és tagszervezet, amely megtette ezt a lépést, automatikusan „érdekelt fél” státuszt kapott.

422 E tekintetben a felperesek előadták, hogy az eljárás megindításáról szóló értesítésben a Bizottság az érintett termék valamennyi kínai exportőrét felkérte arra, hogy egy formanyomtatvány benyújtásával vegyen részt a vizsgálatban, és pontosította, hogy az említett eljárás megindításáról szóló értesítésben foglalt követelményeknek megfelelően részt vevő valamennyi gyártót érdekelt félnek tekintik, amennyiben tevékenységük és a vizsgált termék között objektív kapcsolat áll fenn. Ennélfogva a felperesek szerint az eljárásban a Tron.tdi platformon keresztül részt vevő valamennyi exportáló gyártó olyan érdekelt fél volt, amely eljárási jogokat szerzett. Így egyrészt az eljárás megindításáról szóló értesítés szövegezése, amelyben minden érdekelt felet felkértek a vizsgálatban való részvételre, másrészt a Bizottság és az érdekelt felek közötti információcsere folyamata különbözik a 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet (C-478/21 P, EU:C:2023:685) alapjául szolgáló ügytől, mivel az utóbbi kizárólag a Tron.tdi platformon keresztül történt, ami arra mutat, hogy a jelen ügy különbözik a fent említett ítélet alapjául szolgáló ügytől. Ennélfogva a felperesek úgy vélik, hogy a kilencedik jogalap mindhárom része elfogadható.

423 Először is, a kilencedik jogalapnak az alaprendelet 19. cikke (1)–(3) bekezdésének megsértésére alapított első részével kapcsolatban a felperesek előadják, hogy e rendelkezések mindenesetre objektív kötelezettségeket rónak a Bizottságra, amelynek gondoskodnia kell arról, hogy a vonatkozó adatok bizalmas kezelése a feltétlenül szükséges mértékre korlátozódjon. Egyébiránt a felperesek kiemelik, hogy a 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet (C-478/21 P, EU:C:2023:685) alapjául szolgáló ügyben egyetlen jogalap sem vonatkozott az alaprendelet 19. cikkének megsértésére. Ennélfogva a felperesek úgy vélik, hogy a jogalap ezen része elfogadható, amennyiben arra mind az egyes exportáló gyártók, mind a CCCME – a tagjai képviseletében – hivatkozik.

424 A felperesek úgy vélik továbbá, hogy a jogalap második része, amelyben a bizalmas iratoknak az alaprendelet 6. cikke (7) bekezdésének és 19. cikke (1)–(3) bekezdésének, valamint a védelemhez való jog megsértésével történő hanyag kezelésére hivatkoznak, szintén elfogadható.

425 Végezetül a felperesek előadják, hogy az egyes exportáló gyártók és a CCCME tagjai azáltal, hogy a Tron.tdi platformon regisztráltak, kifejezetten kérték az ügyirathoz és a végleges megállapításokhoz való hozzáférést, és hogy a Bizottság – mivel lényeges tényeket nem közölt velük – megsértette az alaprendelet 20. cikkének (2) és (4) bekezdését.

426 Másodlagosan, arra az esetre, ha a Törvényszék a kilencedik jogalap keretében a CCCME által a tagjai nevében felhozott egyes kifogásokat nem találná elfogadhatónak, a felperesek azzal érvelnek, hogy a kilencedik jogalap elfogadható a CCCME által a vizsgálat során képviselt egyéni exportáló gyártók által felhozott érveket illetően.

427 E tekintetben a felperesek több társaságnak a CCCME részére adott meghatalmazását is benyújtották, amelyeket a vizsgálat keretében átadtak a Bizottságnak. Amint ugyanis az a fenti 5. pontból kitűnik, a CCCME-t csak annyiban tekintették érdekelt félnek a közigazgatási eljárásban, amennyiben az egyes kötőelemek gyártóitól meghatalmazást kapott arra, hogy képviselje őket.

428 A felperesek által a Törvényszéknek megküldött meghatalmazásokból kitűnik, hogy a CCCME nem képviselte a Bizottság előtt az összes olyan érintett tagot, amely nevében benyújtotta a jelen keresetet, tehát a CCCME a Bizottság előtt részben különböző feleket képviselt, mint a jelen kereset keretében a Törvényszék előtt.

429 Először is, a felperesek által a Törvényszékhez benyújtott meghatalmazásokból kitűnik, hogy a CCCME-t azzal bízták meg, hogy a közigazgatási eljárásban a mintában szereplő három exportáló gyártót képviselje. Ez utóbbiak azonban nem szolgáltattak bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy ezen egyesület tagjai lennének.

430 Másodszor, a CCCME a mintában nem szereplő együttműködő exportáló gyártók közül kilenc társaságot képviselt, amelyek a megtámadott rendelet 1. mellékletében szerepelnek. E vállalatok tagjai a CCCME-nek, és a jelen keresetben is e szervezet képviseli őket.

431 Harmadszor, a CCCME a Bizottság előtt a megtámadott rendelet 1. mellékletében felsorolt, a jelen keresetben nem szereplő nyolc másik társaságot is képviselt. E társaságok azt sem bizonyították, hogy tagjai a CCCME-nek, de a jelen keresetben semmi esetre sem felperesek.

432 Negyedszer, a CCCME két olyan társaságot is képviselt a Bizottság előtt, amelynek neve nem szerepel a megtámadott rendeletben, és amelyet a CCCME a jelen keresetben sem képvisel.

433 Következésképpen, ami a CCCME által a tagjai nevében a Törvényszék előtt felhozott állítások elfogadhatóságát illeti, a CCCME azon harmincegy érintett tagja közül, akik nevében a jelen keresetet benyújtotta, a Bizottság előtt csak kilenc, a mintában nem szereplő kínai exportáló gyártót képviselt. Amint azt a felek a tárgyaláson több alkalommal megerősítették, a Bizottság nem vizsgálta meg, hogy az e meghatalmazásokat adó társaságok tagjai voltak-e a CCCME-nek. A felek e tekintetben semmilyen további bizonyítékot nem nyújtottak be. A felperesek nem tudták teljes bizonyossággal megerősíteni, hogy minden olyan társaság tagja volt-e a CCCME-nek, amely meghatalmazást adott neki a Bizottság előtti képviseletre. A felperesek egyébként azzal érveltek, hogy a meghatalmazásnak önmagában elegendőnek kell lennie e társaságok érdekeinek a Bizottság előtti képviseletére.

434 Márpedig egyrészt, amint az a fenti 26. pontból kitűnik, a CCCME-hez hasonló egyesület csak akkor képviselhet exportáló gyártókat az uniós bíróság előtt, ha bizonyítja, hogy ezen exportáló gyártók a tagjai.

435 Másrészt a Bíróság megállapította, hogy még ha a CCCME tagjai és a mellékletben szereplő további jogi személyek részt is vettek a szóban forgó dömpingellenes eljárás során végzett mintavételben, elfogadhatatlan e tagoknak és e további személyeknek az eljárási garanciáik arra alapított megsértésére történő hivatkozása, hogy a Bizottság nem közölt velük az érdekeik védelméhez lényeges információkat, mivel ezen eljárás során nem terjesztettek elő kérelmet ezen információk közlése iránt (lásd ebben az értelemben: 2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 217. pont).

436 Az eljárási jogok ugyanis azon személy saját jogai, aki számára e jogokat biztosítják, és alanyi jog jellegűek, így maguknak az érintett feleknek kell ténylegesen gyakorolniuk e jogokat, függetlenül a velük szemben folytatott eljárás jellegétől. Márpedig az a lehetőség, hogy egy egyesület gyakorolja a tagjait megillető eljárási jogokat, nem vezethet azon feltételek megkerüléséhez, amelyeket az említett ítélkezési gyakorlat értelmében a szóban forgó vállalkozásoknak tiszteletben kellett volna tartaniuk, ha maguk kívánták volna gyakorolni eljárási jogaikat (2023. szeptember 21-i China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products és társai kontra Bizottság ítélet, C-478/21 P, EU:C:2023:685, 223. és 224. pont).

437 E megfontolásokból az következik, hogy a CCCME-ben tagsággal rendelkező exportáló gyártónak nem elegendő csak a CCCME által benyújtott kérelmekre hivatkozni, ha a közigazgatási vizsgálat során nem érvényesítette kifejezetten a védelemhez való jogát. A Tron.tdi platformon történő regisztráció ugyan lehetővé tette az egyes exportáló gyártók számára, hogy időben tájékoztatást kapjanak és figyelemmel kísérjék a közigazgatási vizsgálat fejleményeit, további információ iránti kifejezett kérelmük hiányában a szóban forgó exportáló gyártók nem gyakorolhatták az őket megillető sajátos eljárási jogokat.

438 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a nem bizalmas információkhoz való hozzáférés joga az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése értelmében az alaprendelet 5. cikkének (10) bekezdése szerinti jelentkező érdekelt fél jogállásától függ (2000. január 27-i BEUC kontra Bizottság ítélet, T-256/97, EU:T:2000:21, 32. pont), és hogy a Bizottságnak eseti alapon kell eldöntenie, hogy egy fél érdekelt félnek tekintendő-e, figyelembe véve az egyes esetek körülményeit (2000. január 27-i BEUC kontra Bizottság ítélet, T-256/97, EU:T:2000:21, 76. pont).

439 Az ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy a dömpingellenes vizsgálati eljárás érintett feleinek lehetővé kell tenniük az intézmények számára, hogy értékelhessék azokat a problémákat, amelyeket a számukra rendelkezésre bocsátott információk valamely elemének a hiánya okozhat. *A fortiori* az ilyen érdekelt fél nem hivatkozhat megalapozottan az uniós bíróság előtt arra, hogy valamely információt nem bocsátottak a rendelkezésére, ha a vitatott dömpingellenes rendelet elfogadásához vezető vizsgálati eljárás során az intézmények előtt nem terjesztett elő semmilyen kérelmet ezen konkrét információ iránt (lásd: 2016. június 30-i Jinan Meide Casting kontra Tanács ítélet, T-424/13, EU:T:2016:378, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ebből következik, hogy az ilyen kérelmeket maguknak az egyes exportáló gyártóknak kell benyújtaniuk, nem érhetik be a CCCME által benyújtott kérelmekkel.

440 Az a különbség, amelyre a felperesek a jelen eljárásban hivatkoztak, hogy a Bizottság az érdekelt felekkel más módon, nevezetesen a Tron.tdi platformon keresztül tartotta a kapcsolatot, amely lehetővé tette számukra, hogy információkat és észrevételeket közöljenek, valamint nyomon kövessék a vizsgálatot, nem kérdőjelezheti meg e megállapítást a felek védelemhez való jogához kapcsolódó eljárási követelményeket illetően. Amint arra a Bizottság a tárgyaláson helytállóan hivatkozott, a Tron.tdi platform egyetlen célja a felekkel való kommunikáció egyszerűsítése és az információcsere gördülékenyebbé tétele volt. Mindenesetre az alaprendelet szerinti érdekelt fél státusz és az ahhoz kapcsolódó jogok nem függhetnek attól, hogy a Bizottság milyen kommunikációs eszközöket használ a felekkel való kapcsolattartásra.

441 Következésképpen, a kilencedik jogalapban felhozott kifogások elfogadhatatlanok, amennyiben a mintában nem szereplő azon exportáló gyártókra vonatkoznak, amelyek eljárási jogaik gyakorlása érdekében nem nyújtottak be külön kérelmet további információk közlésére, függetlenül attól, hogy azokat a – tagjai nevében – CCCME vagy a mintában nem szereplő öt exportáló gyártó terjesztette elő.

442 Negyedszer, ami a mintában szereplő három kínai exportáló gyártót illeti, a fenti 409. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy önmagában a mintavételben való részvétel nem biztosít az érintett exportáló gyártók számára különleges eljárási jogokat arra irányuló kérelmek hiányában, hogy olyan információkat közöljenek velük, amelyeket az érdekeik védelme szempontjából lényegesnek tartanak.

443 A fenti pontosítások alapján tehát azt a következtetést kell levonni, hogy a kilencedik jogalap csak annyiban elfogadható, amennyiben azt a védelemhez való joguk megsértésére hivatkozó azon egyéni exportáló gyártók terjesztik elő, akik a közigazgatási eljárás során kinyilvánították az említett joguk gyakorlására irányuló szándékukat. A felhozott kifogások elfogadhatóságának értékeléséhez ezért minden egyes rész tekintetében meg kell vizsgálni, hogy a szóban forgó vállalatok tiszteletben tartották-e a védelemhez való joguk hatékony gyakorlását lehetővé tevő feltételeket.

b) A felperesek eljárási jogainak gyakorlásáról

1) Az első részről

444 A kilencedik jogalap első részében a felperesek az alaprendelet 19. cikke (1)–(3) bekezdésének és a védelemhez való joguknak a megsértésére hivatkoznak, mivel a beavatkozó fél, illetve a mintában szereplő uniós gyártók által benyújtott valamennyi dokumentumot alapos ok nélkül bizalmasan kezelték, illetve ezek nem bizalmas összefoglalója nagyon hiányos volt, ami megfosztotta az

érdekelt feleket attól a lehetőségtől, hogy észrevételeket tegyenek, vagy hogy ellenőrizzék az azokban foglalt bizonyítékok pontosságát. A felperesek különösen azt kifogásolják, hogy bizalmasan kezelték egyrészt a makrogazdasági kérdőívet, másrészt a mintában szereplő uniós gyártók által a kérdőívre adott válaszok nem bizalmas változatait, harmadrészt pedig a beavatkozó fél által a Bizottság makrogazdasági mutatókra vonatkozó további információk iránti kérésére adott válaszát.

445 A felperesek szerint az eljárási jogaik megsértését súlyosbítja, hogy valamennyi információt szolgáltató uniós gyártónak anonimitást biztosítottak, valamint az, hogy többször is megtagadták, hogy bármilyen információt közöljenek e társaságok termékskálájával, reprezentativitásával vagy akár értékesítési volumenével kapcsolatban.

446 E tekintetben, ami először is a makrogazdasági kérdőívre adott válaszok bizalmas jellegét illeti, a megtámadott rendeletből kitűnik, hogy a közigazgatási eljárás során csak az EFDA és a CCCME vitatta ezen információk bizalmas jellegét. Ugyanez vonatkozik a mintában szereplő uniós gyártók kérdéseire adott válaszok bizalmas jellegének, valamint a beavatkozó fél által a Bizottság makrogazdasági mutatókra vonatkozó kiegészítő információk iránti kérelmére adott válasz bizalmas jellegének vitatására.

447 Márpedig egyrészt az EFDA nem felperes, másrészt pedig a fenti 434. pontban tett megállapításnak megfelelően a CCCME nem hivatkozhat tagjai eljárási jogainak megsértésére, ha azok e jogaikat írásbeli kérelmek útján nem érvényesítették a Bizottság előtt.

448 Másrészt, ami a makrogazdasági kérdőívre válaszoló vállalatok nevét illeti, a megtámadott rendelet (21) és (396) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az uniós gyártók anonimitását csak a CCCME, az EFDA és a Kínai Népköztársaság vitatta. Mivel a kérelmező exportáló gyártók egyike sem kért további információkat a Bizottságtól az uniós gyártók kilétére vonatkozóan, amint az a fenti 440. pontban megállapításra került, ezt a kifogást el kell utasítani.

449 Ebből következik, hogy a kilencedik jogalap első része elfogadhatatlan, és azt el kell utasítani.

2) A második részről

450 A felperesek kifogásolják a nem bizalmas iratok Bizottság általi kezelését, amely álláspontjuk szerint sérti az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdését és 19. cikkének (1)–(3) bekezdését, valamint a védelemhez való jogukat, mivel az érdekelt felek a vizsgálat során nem tekinthettek be teljes mértékben és megfelelő időben a nem bizalmas iratokba.

451 Egyrészt ez megfosztotta az érdekelt feleket attól a lehetőségtől, hogy közvetlen közelről követhessék a vizsgálat főbb fejleményeit, illetve hogy észrevételeket tehessenek azokkal – így például az uniós gyártók mintájának a Bizottság általi módosításával – kapcsolatban. Ezenfelül az érdekelt feleket nem tájékoztatták a Bizottság és a beavatkozó fél közötti külön levélváltásról.

452 Másodszor, a felperesek azt állítják, hogy számos iratot töröltek a nem bizalmas ügyiratok közül.

453 Harmadszor, a felperesek azt állítják, hogy számos egyéb olyan fájl van, amelyet nem töltöttek fel a nem bizalmas iratok közé.

454 Ami a nem bizalmas iratok Bizottság általi kezelését illeti, először is meg kell jegyezni, hogy az alaprendelet 6. cikke (7) bekezdésének a szövegéből, amelyet a fenti 404. pont idéz fel, az következik, hogy a dömpingellenes vizsgálat érdekelt felei, mint a felperesek, valamely dokumentumnak a vizsgálat nem bizalmas dossziéjából való hiányát csak abban az esetben kifogásolhatják, ha írásbeli kérelmet terjesztettek elő az említett dokumentum megismerése iránt (lásd ebben az értelemben: 2016. június 30-i Jinan Meide Casting kontra Tanács ítélet, T-424/13, EU:T:2016:378, 109. pont).

455 Márpedig a megtámadott rendelet (22) és (24) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a nem bizalmas iratok állítólagos hiányosságait a közigazgatási eljárás során csak a CCCME és az EFDA vitatta a végső tájékoztatást követően.

456 Másodszor, ami a Bizottság és a beavatkozó fél közötti kommunikációt illeti, a megtámadott rendelet (47) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy csak az EFDA és a CCCME kérte annak közzétételét.

457 Harmadszor, ami bizonyos dokumentumoknak a nem bizalmas iratanyagból való állítólagos törlését illeti, csak a CCCME kért további információkat a Bizottságtól e tekintetben.

458 Következésképpen, tekintettel a közigazgatási eljárás során kérelmet benyújtó érdekelt felek személyére és a fenti 440. pontban levont következtetésre, meg kell állapítani, hogy a jogalap ezen része szintén elfogadhatatlan.

3) A harmadik részről

459 A felperesek kifogásolják, hogy a Bizottság az alaprendelet 20. cikke (2) és (4) bekezdésének, valamint a védelemhez való jognak a megsértésével megtagadta azon információknak az érdekelt felek rendelkezésére bocsátását, amelyekre végleges következtetéseit alapozta. Márpedig a mintában szereplő uniós gyártók által közölt információk és a makrogazdasági kérdőív volt az a két fő forrás, amelyre a Bizottság a kárra és az okozati összefüggésre vonatkozó megállapításait alapozta.

460 E tekintetben a megtámadott rendeletből kitűnik, hogy a felperesek közül egyetlen egyéni exportáló gyártó sem kérte az uniós gyártók által közölt pontos információk hozzáférhetővé tételét. Ebből következik, hogy a felperesek e rész keretében tett állításai elfogadhatatlanok, és ezekkel együtt a kilencedik jogalap egészét el kell utasítani.

461 A fentiekre tekintettel a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

IV. A költségekről

462 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság és a beavatkozó fél részéről felmerült költségek viselésére is.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME)-t és a mellékletben megnevezett többi felperest kötelezi a költségek viselésére.

Schalin Steinfatt Kukovec

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. október 2-i nyilvános ülésen.

Aláírások